உதயணன் சரிதை

திருவல்லிக்கேணி

ஹிந்து ஹைஸ்கூல் தமிழுபாத்தியாயன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியன்

எழுதியது.

சென்னை:

வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

1. நூன்முகம்.
2. உதயணன் கதை:—

க. உதயணன் பிறப்பு.
உ. உதயண பட்டாபிஷேகம்.
ந. வாசவதத்தையின் வரலாறு.
ச. உதயணன் சிறைப்படுதல்.
ரு. உதயணனது சிறைமீட்சி.
சு. உதயணன் வாசவதத்தையை மணத்தல்.
எ. மந்த்ரிமாரின் மந்தணம்.
அ. பத்மாவதி பரிணயம்.
கூ. மகதமன்னவன் சந்தி.
க0. உதயணன் முன்னோரது சிங்காதனம் பெறுதல்.
கக. உதயணமன்னவன் ஈசனருள்பெறுதல்.
கஉ. உதயணமன்னவனது திக்விசயம்.
கந. சிவபிரான் கனவில் அருளல்.
கச. நரவாகனதத்தன் பிறப்பு.
கரு. கலிங்கசேனையின் வரலாறு.
கசு. நரவாகனதத்தனது விவாகம்.
கஎ. நரவாகனதத்தன் வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாதல்.
கஅ. உதயணன் சுவர்க்கஞ்சார்தல்.

3. அபிதான விளக்க வகராதி.
4. அரும்பத விளக்க வகராதி.

முன்முகம்.

முன்ன ருரகவணி பூண்டோன் முகத்துதித்துத்
தொன்னன் னயமேய்ந்த தோமில் பெருங்கதையைப்
பன்ன வரந்தருக பாரதப்போர் முற்றுமா
முன்னிய மூர்த்தியனே முந்து.

வரலாறு:—இந்தப் பூவுலகில் மலையரசனெனப் பெயர் பெற்று, மற்றெல்லாமலைகளினும் ஓங்கியதாய் இமயமலை யென்பது விளங்குகின்றதன்றோ! அதன் உத்தரபாரிசத்தில், ஆயிரம் யோசனைதூரம் பரந்ததாய்க் கைலாஸமலையென்பது ஒருசிகரமாக அமைந்துள்ளது. அங்குத்தான் கண்ணுதற்கடவுள் பதினெண் தேவகணங்களும் தம்மைச்சேவிக்க, உமாதேவியோடும் வீற்றிருக்கின்றார். ஒருகால், அக்கடவுளை உமாதேவியானவள் ஏகாந்தத்தில் அணுகி அகமகிழுமாறு துதித்தனள். அப்போது சந்திரசூடாமணி, பேருவகையோடு மலைமகளைத் தமது துடையின்மீது வைத்துக்கொண்டு, 'உனக்கு விருப்பம் யாது?' என்று வினவினார்.

உமை:—'பிரபூ! நீர் என்மீது திருவருள் வைத்திருப்பீரேல், நூதனமான சரிதையொன்று சொல்லவேண்டுகின்றேன்' என்றாள்.

சங்கரக்கடவுள்:—'இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலத்துச் சரிதைகளையும் நீ உணர்வாய்; நீ அறியாத சரிதையும் உளதோ? நாராயணனது அமிசமான நீ, தக்ஷமுனிக்குப் புதல்வியாய்த் தோன்றி,

காதலிபால் உரைத்தனன்; இவ்வகையால்தான் ஜயை உணர்ந்திருக்கவேண்டும். வேறு யாவர்தாம் இந்தச் சரிதையை உணர்ந்துள்ளார்?' என்றார்.

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டதும், வெகுண்டு பார்வதிதேவி புஷ்பதந்தனை வரவழைத்து, 'நீ செய்த தகாதகாரியத்தின்பொருட்டுத் தண்டனையாகப் புவியில் மாநுடப்பிறவி யெடுக்கக்கடவை' என்று சபித்தனள். அவன்பொருட்டு, பிரமதகணங்களுட் சேர்ந்த மால்யவானென்பவன் 'அன்னே! இவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்திடுக' என்று பணிந்து வேண்டினன்; தகாதவிடத்து அன்புகொண்டதுபற்றி அவனையும் அவள் அவ்வாறே சபித்தனள். பின்னும், புஷ்பதந்தனும் மால்யவானும் புஷ்பதந்தன்மனைவி ஜயையும் சண்டிகையின் தாளில் வீழ்ந்து 'அம்பே! இச்சாபத்திற்கு ஓர்வரையறை கூறவேண்டும்' என்று இரந்துவேண்டினர்.

வேண்டவே, தனது குளிர்ந்ததிருவுள்ளத்தில் அன்னாரது அபராதத்தாற் பிறந்த சீற்றம் சிறிது தணிந்து, மலைமகள், 'ஸுப்ரதீகனென்ற இயக்கன், குபேரனது சாபத்தாற் பிசாசரூபத்தைப் பெற்று, காணபூதியென்ற பெயருடன் விந்தமலையைச்சார்ந்ததொரு கானகத்தில் வசிக்கின்றான். அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில், புஷ்பதந்தனே! உனக்கு முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி தோன்றும். அப்பொழுது, அன்னானிடத்து நீ இப்போது செவியுற்ற சரிதையைக் கூறுவாய்; உடனே உனது சாபம் நீங்கிவிடும். அந்தக் காணபூதி, இச்சரிதையை, உன்நிமித்தம் பரிந்து கூறிய மால்யவானுக்கு மொழிந்ததும் சாபவிடைபெறுவான்.

மால்யவானே! நீ இந்தச்சரிதையை உலகத்திற் பரவச் செய்து, அப்பாற் சாபவீடுபெறுக' என்று திருவருள் புரிந்தனள்.

பார்வதிதேவி அவ்வாறு அருள்புரிந்ததும், புஷ்ப தந்தன் மால்யவானென்ற இருவரும் மின்னல்போன்று ஒருநொடிப்பொழுதில் மறைந்திட்டனர். அப்பால் புஷ்பதந்தன் கௌசாம்பிநகரில் வரருசி யென்னும் பெயருடன் தோன்றி, காணபூதிக்குத் தான் உணர்ந்த வரலாற்றைமொழிந்து சாபவீடு பெற்றனன். இதுநிற்க:

வாசுகியென்னும்நாகராசனதுபுதல்வனுன கீர்த்தி ஸேநன், ஸோமசர்மா வென்னும் பிராமணனது புத் திரியைக் காந்தருவவிவாகத்தால் மணந்து, குணாட்ய னென்ற புதல்வனைப் பெற்றான்; அவன்தான் மால்யவா னென்பவன். அன்னான் தென்திசைவழியிற் சென்று விச்சைகளெல்லாவற்றையும் அதிகரித்து மிகவும்வல்லு நனாகி, ஸாதவாஹந னென்னும் மன்னவனைச் சார்ந்து, அவனது அமைச்சருள் ஒருவனாகிஅமைச்சுத்தொழில் பூண்டிருந்தனன்.

ஒருகால், அந்தஸாதவாஹநன் தன்மனைவியோடு புனல்விளையாடுகையில் அவளால் 'ஏஏ! கல்வியறிவிலீ!' என்று இகழப்பெற்றான்: அதுமுதல், அம்மன்னவன் மனக்கவலைகொண்டு மௌனஞ்சாதித்துவந்தனன். எத் துணைநேரம் வினவினும் ஒருவர்க்கும் ஒருமறு மொழியும் கூறிற்றிலன். அதுகண்ட சர்மவர்மாவென் னும்மந்திரி, ஒருநாள்அவ்வரசனிடம்வந்து, 'வேந்தே! 'எனக்குக் கல்வியறிவு எவ்வாற்றாலேனும் உதிக்குமா?' என்று நீர் என்னை முன்ஒருகால் வினவியிருந்தீர். அது கேட்ட யான் அதனைக்குறித்துச் சிந்தைகொண்டிருக்

கையில், வானத்தினின்று வீழ்ந்த ஒருவெண்டாமரை மலர் குமரனொருவனால் அலர்த்தப்பெற்றதாக, அதனினின்று வெள்ளணிபூண்ட ஒருமாதரசி எழுந்து, நுமது முகத்திற் புகக் கனாக்கண்டேன். ஆகவே, இனி, கலைமகளே நும்மை நேரே சார்ந்திட்டா ளென்பதிற் சிறிதும் ஐயமிலது' என்றான்.

அதுசெவியேற்ற மன்னவன், 'எனக்குச் செல்வம் குறைவின்றியிருந்தும், அவையாவும் மரக்கட்டையில் அணிகலங்களை மாட்டுவதுபோன்று கல்வியறிவின்மையாற் சிறிதும் சிறப்புறுவதில்லை; ஒருவன் பெருமுயற்சி கொண்டு கற்கப்புகின், எத்துணைக்காலத்திற் பெரும் புலவனாவன்?' என்று குணாட்யனை வினவினான்.

குணாட்யன் :—'பன்னிரண்டாண்டு பயின்றால், வியாகரணசாஸ்திரத்தின்முகம் புலப்படுமென்று உலகோர் கூறுவர்; யானோ, ஆறியாண்டிற் பயிற்றுவேன்' என்றான்.

அதுகேட்ட சர்மவர்மா:—(அழுக்காறுகொண்டு), 'சுகுமாரனான மன்னன்போல்வாரை இத்துணைவருத்தத்திற்கு உள்ளாக்குதல் தகவன்று; வேந்தே! நான் ஆறுதிங்களில் வல்லுநனாக்குவேன்' என்றான்.

குணாட்யன் :—(இது ஒருகாலும் கூடாதசெயலென்று தன்னுட்கொண்டு,) 'நீர் அவ்வாறுசெய்வீராயின், யான், ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ராக்ருதம் தேசபாஷை என்ற மூன்றிலும் பழக்கத்தை விட்டிடுவேன்' என்று சபதஞ்செய்தனன்.

சர்மவர்மா :—'நான் அவ்வாறு செய்யகிற்றிலேனேல், உமதுமரவடிகளைப் பன்னீரியாண்டு என்முடிமேல் தாங்குவேன்' என்று மாற்றுச்சபதஞ் செய்தனன்.

மன்னவன், அவர்களுடையமொழிகளைக் கேட்டு, எவ்வாற்றாலும் தான்புலவனாகிவிடலாமென்று உறுதி கொண்டு மனக்கவலை மாறினான். குணாட்யன் தன்னில்லஞ் சார்ந்தனன்.

சர்மவர்மாவோ, தனதுமொழியை நிறைவேற்றுதலரிதென்று கருதிப் பெருந்துயர்பூண்டு, தன்னில்லக் கிழத்திக்கு நிகழ்ந்தசெய்தியனைத்தையும் உரைத்தனன். அன்னாள் ‘குமாரக்கடவுளின்கருணையின்றி இச்செயல் முற்றுறாது; ஆதலால், அக்கடவுளின் நல்லருளை நாடுமாறு தவம்புரிக’ என்றனள். சர்மவர்மா, அதுவே உறுவதெனத் துணிந்து, அற்றையிரவு பொழுது புலர்வதற்கு முன்னரே புறப்பட்டுக் கானகஞ்சென்று, உணவின்றிக் குமாரக்கடவுளை நோக்கிக் கடுந்தவம்புரியலாயினன். குமாரக்கடவுள் அன்னானது தவத்திற்கு உள்ளமுவந்து திருவருள் சுரந்தனர்.

குமாரக்கடவுளின் அநுக்கிரகத்தைப் பெற்ற சர்மவர்மாவும், மீண்டுவந்து, அரசனைச்சார்ந்து, எண்ணிய மாத்திரையில் எதிரில்நின்ற விச்சைகளையெல்லாம் மன்னவ னுணருமாறு செய்தனன். குமாரக்கடவுளின் திருவருளைப் பெற்றோர் எச்செயலைத்தான் இடையூறின்றி முற்றுறச்செய்யார்?

கல்வியின்கரைகண்ட மன்னவன், தனதுஆசிரியனாகிய சர்மவர்மாவைச் சிறந்தமுழுமணிகள் கொண்டு மிக்க பணிவோடு அருச்சித்து, நருமதையாற்றங்கரையிலுள்ள பருகச்ச மென்னுந் தேசத்திற்கு இறைவனாக்கினன்.

அப்பால், குணாட்யனோ, மனத்திற்றுயர்பூண்டு, முன்னுறுதிப்படி தான் மும்மொழிகளிற் பயில்வதை

நீத்து, ஸாதவாஹநமன்னவனை விட்டிட்டு, விந்தை மகளைப் பணியுமாறு போயினன். அன்னாளைப்பணிந்ததும், அக்கடவுள் காணபூதியைக்காணுமாறு வழிவிடுத்தாள். அங்ஙனமே காணபூதியைக் கண்டமாத்திரத்தில், குணாட்யனுக்குத் தனது முற்பிறப்புணர்ச்சி தோன்ற, அன்னான் தன்செய்தியையெல்லாம் காணபூதியினிடங் கூறி, 'நம்மிருவர் சாபமும் விடுபடுமாறு சங்கரக்கடவுள் முன்னர்க்கூறிய சரிதைகளைக் கூறுக' என்று வேண்டினன். இங்ஙனம் குணாட்யன் தன்னிடத்துக் குறையிரந்ததற்கு இணங்கி, அந்தக்காணபூதியென்ற பிசாசன், ஏழுசரிதைகளின்வடிவமாகிய அச் சிவபிரானுரைத்த பெருங்கதையைத் தன்மொழியால் உரைத்தனன். அது, வடமொழியில் 'ப்ருஹத்கதா' எனப்படும்.

அந்தச்சரிதையைக் குணாட்யன் அவ்வாறே பைசாசபாஷையினால் ஏழுலக்ஷங்கிரந்தங்களின் படிவமாக ஏழுயாண்டில் இயற்றினான். இயற்றியதும், 'இதனை விஞ்சையர் எங்குக் கவர்வரோ!' என்று பேரச்சங் கொண்டதனாலும், அக்கானில் எழுதுதற்கு ஏற்ற மை கிடையாமையாலும், தனதுஉதிரத்தால் அச்சரிதையை வரைந்தனன். அதனைக் கேட்குமாறு, சித்தர் விஞ்சையர் முதலியோர் விதானங்கட்டியதுபோல் வானத்தைமறைத்துக்கொண்டு குழுக்குழுவாய்த் திரண்டு வரலாயினர்.

குணாட்யன் வரைந்த அந்தப்பெருங்கதையைக் கண்டு, காணபூதி தன்சாபமொழிந்து தன்னுலகைச் சார்ந்தனன். அவனுடனிருந்த பிசாசர்களும் அக் கடவுட்கதையைச் செவியேற்று விண்ணுலகெய்தினர்.

பின்பு, 'தேவியின்கட்டளைப்படியே யான் இந்தப்பெருங்கதையை உலகிற் பரவச்செய்யவேண்டுமே, இதற்குச்செய்யத்தக்க உபாயம் யாதோ? இதனை யாரிடத்திற் சொல்வது? யாரிடத்திற் கொடுப்பது?' என்று குணாட்யனுக்குச் சிந்தையுண்டாயிற்று.

குணதேவனென்றும் நந்திதேவனென்றும் பெயர் பூண்ட அன்னானதுமாணாக்கரிருவரும், தமதுஆசிரியராகிய குணாட்யன் மனக்கவலைகொண்டிருப்பதை யுணர்ந்து தம்மாசிரியனைக் குறுகி, 'ஸாதவாஹநனே இந்தக்காப்பியத்தை ஏற்றற்குஉரிய பாத்திரம். அன்னான், சுவையுணர்ந்தோனாதலால், இந்நூலை ஏற்றபடி ஆதரிப்பான்' என்று விண்ணப்பித்தனர்.

குணாட்யனும், அன்னார்மொழிக்குஇணங்கி அந்நூலைத் தமதுமாணவகராகிய அவர்கையில்தானே யீந்து, அன்னாரையே அரையனிடம்அனுப்பித் தானும் அன்னாருடன் சென்று, பிரதிஷ்டாநகரத்தின் புறத்திலுள்ளதொரு பூங்காவனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, தான் அங்குத்தானே இருப்பதாக மொழிந்தனன்.

குணதேவ நந்திதேவ ரிருவரும் அரையனைச்சார்ந்து, அம்மன்னவன்பால் தமதுஆசிரியர் இயற்றித்தந்த பெருங்கதையென்னும் அந்நூலைக் காட்டினர். கல்விச் செருக்குக்கொண்ட அவ்வரசன் பைசாசபாஷையால் எழுதப்பெற்ற அந்நூலையும், பிசாச ரூபத்தையுடைய அன்னாரையும் கண்டு, 'நீவிர் கொணர்ந்த இந்நூலின் அளவோ ஏழுலக்ஷங்கிரந்தம்; மொழியோ சுவையற்ற பைசாசபாஷை. எழுதப் பெற்றதோ உதிரக்கறையினால்; ஆகவே, பிசாசம் எழுதிய இக்கதை வெறுக்கத்

தக்கதேயன்றி விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று' என்று அவமதிப்போடு கூறியிட்டனன்.

அப்பால், அம்மாணவகர், அந்நூலை உடன்கொண்டு தாம் வந்தநெறியே மீண்டு, தம்மாசிரியரிடத்துச் சென்று, நிகழ்ந்ததை மிக்கவருத்தத்தோடு அன்னணமே தெரிவித்தனர். குணாட்யன் அதனைச் செவியேற்றதும், அடங்காப்பெருந்துயர மடைந்தனன்: உண்மையறிவினன் கணிசியாது அவமதிப்பின் எந்த அறிஞன்தான் மனத்துயரை யடையான்?

உடனே, குணாட்யன் தன்மாணவகரோடு அருகிலுள்ளதொரு குன்றை யணுகி, நிர்மாநுஷமான அத்தலத்து அக்கினிகுண்டமொன்றைநிருமித்து, தான் எழுதிய நூலின் ஏடுகளை ஒவ்வொன்றாக உருவி, விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முணவையுட்கொள்ளாது வட்டமிட்டுச்சூழ்ந்துகொண்டு கேட்டு உருகுமாறு, அதனைப் படித்துப்படித்துத் தனதுமாணவர் கண்ணீர் மல்கி நோக்கியவண்ணம் எதிர்நிற்க, எரியில் ஓமஞ்செய்யலாயினன். குணாட்யன், இங்ஙனம் விஞ்சையர்அறுவர்சரிதையைக் கனலுக்கு இரையாக்கிவிட்டு, தனதுமாணாக்கர்க்கு மிகவும் விருப்பத்திற்கு இடமாய் ஏழாவதான நரவாஹநதத்தன்சரிதையை மாத்திரம் அம்மாணவகரின்பொருட்டு அங்கியில் எரித்திடாது அன்னார்கரத்திற் கொடுத்திட்டனன்.

இங்கு இவ்வாறு நிகழ்கையில், ஸாதவாஹநமன்னவன் நோயடைந்து மேனி மெலிந்தான்; மருத்துவர், 'உலர்ந்தவூனை யுண்டதனால் நேர்ந்ததாகும், இப்பிணி' என்றனர். உடனே, அரையன், மடையரைக்கூவிச் செய்தி விசாரிக்க, அவர்கள் 'யாம் என்

செய்வேம்? வேட்டுவர் உலர்ந்தவூனையே கொணர்கின்றனர்' என்றனர்: பின்னர் வேட்டுவரை யழைத்து 'நீவிர் உலர்ந்தவூனை ஏன் கொணர்கின்றீர்?' என்று வினவ, அன்னார் 'இந்நகர்க்குஅருகில் யாரோ பெரியவரொருவர் பெருஞ்சுவடியினின்று ஏடுகளை உருவியுருவிப் படித்துப்படித்து அங்கியிற் பெய்கின்றனர்: அதனைச்செவியேற்குமாறு, கானகத்திலுள்ள விலங்குகளும் பறவைகளும் உணவையும் உட்கொள்ளாது அங்குத்தானே சூழ்ந்து நிற்கின்றன; அதனால், அவைகளின்தசையெல்லாம் உலர்ந்திருக்கின்றன' என்றனர்.

வேட்டுவர் இவ்வண்ணங் கூறவே, ஸாதவாஹந மன்னவன், அவ்வதிசயத்தைக்காணுமாறு விரும்பி அவர்களையே நெறிகாட்டுமாறு ஏவி அவர்கள் பின்னரே சென்று, தானே குணாட்யனது அருகிற் சார்ந்தான். கண்ணுங்கண்ணீருமாகச் சூழ்ந்து நிற்கும் விலங்குகளின் இடையில் இருக்கும் அன்னானைக் கண்டதும், மன்னவன், அவனைக் குணாட்யனென்று உணர்ந்து, அன்னானைப் பணிந்து வரலாற்றை வினாவினன். அந்த முதறிவாளனும், அரையனிடத்துப் புஷ்பதந்தனது சாபம் தொடங்கி அப்பெருங்கதை தோன்றி வந்த வரலாறு வரையிலும் முற்றும் பிசாசபாஷையினால் ஒன்றும் விடாது மொழிந்தனன்.

பிரமதகணத்தைச் சார்ந்தவனே குணாட்யனாக அவதரித்தானென்பதை யுணர்ந்த வேந்தன், பின்னும் மிக்கனன்குமதிப்புக்கொண்டு அன்னானது பாதங்களிற் பணிந்து தான்செய்த பிழையைப் பொறுத்திடுமாறு இரந்து சிவபிரானது வாய்மொழியாகிய அப்பெருங்கதையைத் தருமாறு வேண்டினன். குணாட்யன், மன்

னைநோக்கி, ‘ ஸாதவாஹநா! ஆறுலக்ஷங் கிரந்தங்களடங்கிய ஆறுகதைகள் அக்கினிக்குஇரையாயின. ஒரிலக்கவளவினதான இந்த நரவாகனசரிதை யொன்றுமே எஞ்சிநிற்கின்றது. வேண்டுமாயின் இதனைத் தருவேன். எனது மாணுக்கரான குணதேவ நந்திதேவ ரென்ற இவ்விருவரும் இதனை உனக்கு நன்கு தெரிவிப்பர்’ என மொழிந்து அப்பெருங்கதையை அன்னுனிடங் கொடுத்திட்டு, மன்னவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, யோக மகிமையால் தன்னுடலத்தைப் புயங்கத்துரிவை போல நீத்துச் சாபத்தைக் கரைகண்டு தனது முன்னைப்பதவியைப் பெற்று வாழ்ந்திடலாயினன்.

அப்பால், ஸாதவாஹநமன்னவன், குணாட்யனாற் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப்பெருங்கதையை யேற்றுத் தன்னரண்மனை சார்ந்து, குணாட்யனதுசீடர்களான குணதேவ நந்திதேவர்கட்கு ஆடை ஆபரணம் விளைநிலம் முதலியன ஈந்து சம்மானித்து, அவர்களைக்கொண்டு அந்தப் பிசாசபாஷையினாலதானே கதாபீடிகையையும் இயற்றுவித்தான். விசித்திரச்சுவையுள்ள அச்சரிதையும் குணதேவநந்திதேவர்களின் முகமாகப் பிரசாரஞ்செய்விக்கப்பெற்று பூவுலகிலும் பெயர்பெற்றது.

க்ஷேமேந்திரமகாகவியென்பவர், அந்தப்பெருங்கதை மிகவும்பரந்ததாய்ப் பிசாசபாஷையி லெழுதப்பெற்றிருப்பதனுல் அதனை வடமொழி யுணர்ந்தோர் யாவரும் படித்து இன்பமுறுதற்கு இயலாதது கண்டு, அந்நூலைச் சுருக்கி வடமொழியில் ப்ருஹத்கதாமஞ்சரீ யென்று பெயரிட்டு மூந்தற ஒரு நூல் இயற்றினுர்.

அந்நூல் முதனூலினுக்குச் சிறிது மாறுபட்டிருப்ப தோடு, மிகவுஞ் சுருங்கிவிட்டது கண்டு, சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஸோமதேவபட்டரென்ற மகாகவி யொருவர், முதனூலின்முறை சிறிதும் வழுவாது தாம் அப்பெருங்கதையை வடமொழியினு லியற்றி, அதற்கு 'கதாஸரித்ஸாகரம்' என்று பெயரிட்டனர். இவற்றிற் கூறிய பொருளைத் தெரிவிப்பனவாக, தென் மொழியில், பெருங்கதை யென்று ஒருநூலும், உதயணகுமாரகாவியம் என்று மற்றொருநூலும் உண்டு; அவை, கதைப்போக்கிற் பலவிடங்களிலும் வடமொழியிலுள்ள அந்நூல்களிற் கூறியவகையினும் மாறுபட்டுள்ளன. வடமொழியில், பாஸகவியென்பவர் செய்த ஸ்வப்நவாஸவதத்தம் ப்ரதிஜ்ஞாயௌகந்தராயணம் என்ற இரண்டு ரூபகங்கள் இருக்கின்றன; அவையும், ப்ருஹத்கதைக்குச் சிறிது மாறுபட்டனவேயாம். ஸுபந்துவென்ற மஹாகவி செய்த வாஸவதத்தா என்ற கத்யகாவ்யத்திற்கும் ப்ருஹத்கதைக்கும் யாதொருதொடர்பும் இல்லை; அந்நூல், கவி தமதுநுண்ணுணர்வினாற் கற்பித்த தனிச்சரிதை யென்பது அந்நூலினால்தானே தெற்றென விளங்கும்.

கதாஸரித்ஸாகரத்தையே பெரும்பாலுந் தழுவி, அதிற் கூறியுள்ள கிளைக்கதைகளைப் பெரும்பாலும் நீக்கி, முதற்கதையை யான் இங்கு எழுதப்புகுந்தேன். அவ்வாறு எழுதத்தொடங்கிய இந்தப்புஸ்தகத்தில் நரவாகனதத்தனதுசரிதையைச் சுருக்கிவிட்டு உதயணன் சரிதையையே விவரமாக எழுதுகின்றேன். இந்நூலை இவ்வாறு எழுதவேணுமென்னும் விருப்பம் எனக்குத் தோன்றக் காரணம், "ஆரானு மாதானு மல்லளவள்

இவ்வாறு இருக்க, ஒருகால், சதாநீகன் வேட்டைநாடிக் காட்டிற்குச் சென்றான். கானகத்துத்திரிகையில் அவ்வரசனுக்குச் சாண்டில்யமுனிவரோடு பரிசய முண்டாயிற்று. அம்முனிவரிடத்தில் மன்னவன் தனக்குள்ள மகக்குறையைத் தெரிவித்தான். முனிவர் சதாநீகமன்னவனுடன் கௌசாம்பியில் வந்து, புத்திரகாமயாகமியற்றி அங்கியில் ஓமஞ்செய்து, மந்திரமொழியாற் புனிதமான சருவை மன்னவன் மனைவியுண்ணுமாறு கொடுத்தனர்.

அந்தச்சருவை உட்கொள்ளவே, விஷ்ணுமதி கருவுற்றுப் பத்துத்திங்கள்கழிந்ததும் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தாள். சதாநீகமன்னவன், அந்தப்பாலகனுக்கு ஸஹஸ்ராநீகனென்று நாமகரணஞ் செய்தனன். 'தந்தையினும்நூறுமடங்கு சிறந்தோன் தநயன்' என்ற மொழிபற்றிப்போலும் இவன் இவ்வாறு பெயர் சூட்டியது. விநயத்தினால் நல்லொழுக்கங்கள் விளங்குவது போல, அப்புதல்வனால் மன்னவன் மிகவும்விளங்கினான்.

தக்க பருவம் நிரம்பியதும், ஸஹஸ்ராநீகனது தாதை அக்குமாரனுக்கு இளவரசுமுடிசூட்டி, தான் இனிது வாழ்ந்திடலாயினான். அக்காலையில், சதாநீகன் இன்பம் நுகர்தற்பொருட்டு மன்னனாக இருந்தனனேயன்றி, முறையாராய்வதிற் சிறிதுங் கருத்துக் கொள்ளவில்லை; இராச்சியபாரமுழுவதும் ஸஹஸ்ராநீகனைப் பொறுத்ததாயிற்று.

அக்காலையில், வானுலகத்தில் தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் போர்நேர்ந்தது; அதனால், தேவேந்திரன் சதாநீகனைத் தனக்குத் துணைபுரியுமாறு விரும்பி ஓரொற்றனை விடுத்தான்: சதாநீகன், தேவேந்திர

னது வேண்டுகோளை மறுத்தற்கு அஞ்சி, தனது அரசையும் மகனையும் யுகந்தரனென்னும் மந்திரியினிடத்திலும் ஸுப்ரதீகனென்னும் படைத்தலைவனிடத்திலும் கையடையாக்கி, தான் தேவேந்திரனுக்குத் துணைபுரியுமாறு மாதலியுடன் வானுலகஞ் சார்ந்தனன். தற்சேர்ந்தார் துன்பந்துடைத்தல் குடிப்பிறந்தார் கொள்கையன்றோ! சதாநீகன், வானுலகு சார்ந்ததும், அங்கு எதிர்த்துப்பொருத யமதம்ஷ்ட்ரன் முதலிய பல அசுரரையும் தனது திறலினாற் கொன்று, அந்தப்போரில் தானும் மாண்டனன்.

மாதலி, உயிர்நீத்த அம்மன்னவனது உடலைத் தேவேந்திரனது கட்டளையின் படி கௌசாம்பியிற் கொண்டு சேர்த்தான். ஸஹஸ்ராநீகன், இறந்த தந்தைக்கு ஈமக்கடன் முதலிய உத்தரகிரியைகளைச் செய்தனன். விஷ்ணுமதியென்பவள், தனது கொழுநனுக்கென்று அடுக்கிய ஈமவிறகில் ஸஹகமநஞ்செய்து தன்னுயிரை நீத்தனள்; இவ்வாறு கொழுநனோடு இறத்தல் கற்புடைய மகளிர் செயலன்றோ! தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளெல்லாவற்றையும் செய்து முடித்த பின்பு, ஸஹஸ்ராநீகமன்னவன், தனது தமப்பனேறிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து, மன்னவர் யாவரும் வந்து அடிவணங்கச் செங்கோல் செலுத்தலானான்.

இஃது இவ்வாறிருக்க: தேவாசுரயுத்தத்தில் சதமகனே வெற்றி பெற்றனன். பிறகு, தேவேந்திரன், தனக்காகச் செருக்களத்தி லுயிர்துறந்த நண்பனது புதல்வன் ஸஹஸ்ராநீகனை அமராவதிக்கு வருவித்து அவனைக்கண்டதும் உவகை பொங்க மனம் பூரித்துத்

தழுவியணைத்து அளவளாவிப் பல்வகையாக முகமன் கூறிச் சுதர்மையென்னுந் தனது சபையில் தக்கதோராசன மளித்துப் பலபடி உபசரித்தனன். அங்குத் தேவேந்திரனருகிற் சிலதேவமாதர்கள் ஆடினர்; வேறு சிலர் இன்னிசை பாடினர்; சிலர் வெண்சாமரை வீசினர்; மற்றுஞ் சிலர் ஆலவட்டம் பணிமாறினர்; மங்களவாச்சியங்கள் முழங்கின; அமரர்கள் பல்லாண்டு பாடினர்; தேவவிருதியர் வாழ்த்தினர். இவ்வாறு பல்வகைச்சம்பிரமங்களுடன் தேவேந்திரன் இனிதிருத்தலைக் கண்டு, ஸஹஸ்ராநீகன், பெருவியப்புக்கொண்டான்; அங்குள்ள கற்பகம் காமதேநு சிந்தாமணி முதலிய பலவளங்களையுங் கண்ணுற்று, எல்லையில்லாத மகிழ்வெய்தினான்.

பின்னர்ச் சிறிதுநேரம் வாசவனுக்கும் ஸஹஸ்ராநீகனுக்கும் சம்பாஷணை நிகழ்கையில், பேச்சோடு பேச்சு ஆக, மகவான், இராசகுமாரனை நோக்கி, அயோத்திமாநகரில் க்ருதவர்மாவென்று ஓரரச னிருக்கின்றானென்றும், அவனது புதல்வியாகிய ம்ருகாவதியே உனக்கு மனைவியாவ ளென்றும் தெரிவித்தான். அச்சொல் செவியிற் சார்ந்ததும், ஸஹஸ்ராநீகனது மனம் ம்ருகாவதியினிடத்திற் சென்றது. அப்பால், மேகவாகனன் ஸஹஸ்ராநீகனைச் சத்கரித்து, தனது தேரின்மீ தேற்றி, கௌசாம்பியில் விட்டுவருமாறு மாதலிக்குப் பணித்து, மன்னவனை வழிவிடுத்தான். ஸஹஸ்ராநீகனது உடல்மாத்திரம் தன்னகரை யணுகியதே யன்றி, அவன் தன்மனத்தால் அயோத்தியையே யடைந்தனன்.

ஸஹஸ்ராநீகமன்னவன் தன் னகர்க்கு மீண்டு செல்லுகையில், திலோத்தமை யென்னுந் தேவமாது, அம்மன்னவனை நோக்கி 'வேந்தே! யான் ஒன்று கூறுகின்றேன்: அதனைச் செவியேற்றுப் பின்பு செல்க' என்று அன்போடு கூறினாள். ஸஹஸ்ராநீகனது மனம் வேற்றிடத்துச் சென்றிருந்தமையால், அச்சொல் அவனது செவிவழியிற் புகவில்லை. மன்னவன் தன் சொல்லுக்குச் செவிகொடாது சென்றிடவே, திலோத்தமை, மிகவும் வெட்கமும் வெகுளியும் ஒருங்கேகொண்டு, 'எவளிடத்து நேயங்கொண்டு என் சொல்லை உபேக்ஷித்து நீ இப்போது செல்கின்றாயோ, அவள்நிமித்தமாகப் பதினான்கியாண்டு பிரிவுத்துயருறுக' எனச் சபித்தாள். இச்சாபமொழி மாதலிக்குக் கேட்டது; மன்னவனோ, அதனையும் உணர்ந்திலன்.

ஸஹஸ்ராநீகன், கௌசாம்பியை யணுகியதும், அமராவதியில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் தன்னமைச்சரிடத்துச் சொல்லி, ம்ருகாவதியை மணம்பேசி வருதற்பொருட்டு அயோத்திமாநகரிற்கு ஓரொற்றனையும் விடுத்தனன். அவ்வொற்றன் அவ்வாறே சென்று வேந்தனது கட்டளையை க்ருதவர்மாவென்னும் அரசனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அம்மன்னவன், ஒற்றன் கொணர்ந்த செய்தியைத் தன் தேவிக்கு அகமகிழ்வோடு அறிவித்தான். க்ருதவர்மாவின் மனைவி கலாவதியும், மன்னவனை நோக்கி, 'இறைவ! நமது புதல்வி ம்ருகாவதியை ஸஹஸ்ராநீகனுக்குப் பத்தினியாக ஈதல் தக்கதொன்றேயாம்; இவ்வாறுசெய்தல்வேண்டுமென்று ஓரந்தணன் என்கனவில் தோன்றிப் பணித்ததும் உண்டு' என்று தனது சம்மதத்தையும் தெரிவித்தாள்.

அச்சொற்கேட்டதும், க்ருதவர்மா, கரைகாண வரி தான களிப்புக்கடலில் மூழ்கி, வந்த ஒற்றனுக்குத் தன் னுடன்பாட்டுமொழியை மொழிந்தனன். ஒற்றனும் மீண்டு ஸஹஸ்ராநீகனுக்குச் செய்திதெரிவிக்க, பின் னர்க் கணிகுறித்த நன்னாளில், ஸஹஸ்ராநீகனுக்கும் ம்ருகாவதிக்கும் வதுவை நிறைவேறிற்று. கேள்வியும் கல்வியும் ஒன்றிவிளங்குதல் போல, ஸஹஸ்ராநீகனும் ம்ருகாவதியும் விளங்கலாயினர்.

சிலகாலஞ்சென்றதும், ஸஹஸ்ராநீகமன்னவனது மந்த்ரியருள் யுகந்தர னென்பவனுக்கு யௌகந்தரா யண னென்னும் புதல்வனும், ஸுப்ரதீகனென்பவ னுக்கு ருமண்வானென்னும் புதல்வனும், அந்தரங்க காரியங்களில் துணைவனான நண்பனுக்கு வஸந்தக னென்னும் புதல்வனும் தோன்றினர்.

சின்னாள் கழிந்ததும், ஸஹஸ்ராநீகராஜனது மனைவி கருவுற்றாள். அதற்கேற்ப, அவள் முகம் வெளுத்தது; கண் குழிந்தது; மெல்லியஇடை பருத் தது. ஒருநாள் ம்ருகாவதி தனதுகொழுந னிடத்து, செந்நீர்நிரம்பிய வாவியில் மூழ்க விரும்பிய தன்வயா வைத் தெரித்தனள். அறநெறியிற்செல்பவனான ஸஹஸ் ராநீகன், செம்பஞ்சுச்சாறு முதலியவற்றால் செந்நீர் நிரம்பியதுபோலத் தோன்றும் வாவியொன்றை நிரு மித்து, அதில் அவளது வயாவைத் தணித்துக்கொள் ளுமாறு தேவிக்குக் கூறினன். அந்நீர்நிலையில் நீராடி யெழுந்தபோது, ம்ருகாவதிதேவியின்மீது செம்பஞ்சு தொடக்கமானவற்றின் சாறு படிந்திருந்ததனால், வானத்திற் பறந்து சென்ற கருடப்பறவையொன்று

அவளை ஆமிடமென்று கருதிச் சடக்கெனவந்து இருஞ்சிக்கொண்டு வானவழியே போயிற்று.

அதனையுணர்ந்த மன்னவன் துயர்க்கடலில் மூழ்கினான்; மன்னவனது மனத்தின் திண்மை, ம்ருகாவதியைநாடிச்சென்றதுபோல அவனைவிட்டு அகன்றது. பல சொல்லி யென்? வேந்தன் துயரமிகுதியாற் செயலற்று மூர்ச்சித்துக்கிடந்தனன். அந்நிலையில், மன்னவனது நிலையைத் தன்மகிமையாலுணர்ந்த மாதலியென்னுந் தேவேந்திரசாரதி வானத்தினின்று புவியினிலிறங்கி வேந்தனை யணுகி, 'மன்னவ! முன்பு ஸ்வர்க்கத்தினின்று பூமியைநோக்கி மீள்கையில், தன்மாற்றத்திற்கு நீ செவிகொடாமையினாற் சீறிய திலோத்தமை நின்னைச் சபித்தனள்; ஆதலால்தான், பிரிவுத்துயர் இப்போது நினக்கு நேர்ந்தது; இத்துயரம்நீங்கப் பதினான்கியாண்டு செல்லும்' என்று மெல்லச்சொல்லித் தேற்றினன்; மாதலியின்சொற்கேட்ட மன்னவனோ, வருத்தத்தோடு 'காதலீ! அந்தப்பாவி திலோத்தமை இன்று வயிறு குளிரட்டும்' என்று வாய்க்குவந்தவாறு சொல்லி, மந்த்ரிகள் பலவாறுகத் தேற்றத் தேறி, பல வருஷங்கழித்தாவது மீண்டும் ம்ருகாவதியைப் பெறலாமென்னுந் துணிவினால் அரிதினில் தன்னுயிரைத் தாங்கினன்.

ம்ருகாவதியைக் கௌவிச்சென்ற கருடன் தான் கவர்ந்த பொருள் ஆமிட மன்றென்றும், யாரோ ஒரு மானுடமகளென்றும் தேறி, தற்செயலாய் அவளை உதயாசலத்தில் நீத்துச் சென்றது. பறவை தன்னைவிட்டுச் சென்றதும், அரசி, ஒருபால் அச்சமும் ஒருபால் துயரமும் தன்னைவருத்த ஒன்றியாய்த் தான்கிரிதுர்க்கத்

திற் கேட்பாருமின்றிக் கிடப்பதுகண்டு கதறி யழலாயினள். அவ்வேளையில், மாசுணமொன்று, புலம்பிநிற்கும் ம்ருகாவதியைக் கண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று. அத்தருணத்தில், அங்குத் தெய்விகமாக ஒருபுருடன் தோன்றி, அம்மாசுணத்தைக் கொன்று அம்மாதை அவ்வாபத்தினின்று விடுவித்தான்.

பின்பு, ம்ருகாவதி, தான் உயிர்த்திருப்பதனினும் இறந்தொழிவதே நலமென்று கருதி, ஆங்குச் சென்ற பெருமதங்கொண்டதோர்காட்டியானையின்முன் போய் நின்றாள். நின்றும், அவ்யானை அன்னாளை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது அவளிடத்து அன்புபூண்டது போல நின்றது.

அப்பால், ம்ருகாவதியானவள், கருப்பொறையாற் சோர்ந்து ஆங்குச்செல்லும் நீரருவியின்முன்பேநின்று கொண்டு, தனதுபதியை நினைந்து பெருங்குரலெடுத்துப் புலம்பலானாள். அங்கு, காய் கனி கிழங்குகளைத் தேடிவந்த தாபதப்புதல்வனொருவன், யாரோஒருத்தி இடைக்கானிற் குரலெடுத்துப் புலம்புகின்றாளென்று உணர்ந்து அக்குரலைப் பிடித்துவந்து, துயரமே வடிவு கொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றும் ம்ருகாவதியைக் கண்டான். கண்டதும், அக்குமரன் அவள் இடர்ப்படுவதன்காரணத்தை வினவி அறிந்துகொண்டு, அவளைத் தேற்றி, அவளிடத்து இரக்கம்மேலிட அன்னாளை அங்குள்ள ஜமதக்நிமுனிவரது ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துச்சென்றான்.

ம்ருகாவதி, தேற்றரவே வடிவு படைத்தாற் போன்ற ஜமதக்நிமுனிவர் தமதுபேரொளியால் அவ்வுதயபருவதத்தில் எஞ்ஞான்றும் பகலவன் பிரகாசிப்

பதுபோல விளங்கக் கண்ணுற்றாள். அநாதையான தனக்கு அப்பொழுது அவ்விடத்து அவரையன்றி வேறேயாதரவில்லை யென்பதை அறிந்த அந்த ம்ருகாவதி, அம்முனிபுங்கவரின் பாதங்களிற் பணிந்துநிற்க, முனிவர்கோமான் தமது ஞானக்கண்ணினால் அவளது செய்தியை முற்றுந்தெரிந்து, 'குழந்தாய்! நீ இங்குத் தானே இனிதாக இரு; உனக்கு ஒருபுதல்வன் பிறப்பான்: அவன் பிதாவின் குலத்தைத் தாங்குவான். விரைவில்தானே நீயும் உனதுகொழுநனைச் சார்வாய்; சிறிதுங் கவலைகொள்ளவேண்டா' என்று தேற்றினார். 'அறவிக்குத் தெய்வம் துணை' என்பது முதுமொழி யன்றோ! ம்ருகாவதியும் முனித்தலைவரின்மொழியைச் சிரமேற்கொண்டு, அந்த ஆச்சிரமத்திற்றானே உறைந்தாள்.

சிலநாள் கழிந்ததும், நல்வினைக்கம் நல்லொழுக்கத்தைத் தருவதுபோல ம்ருகாவதி புத்ரரத்நத்தை யீன்றாள். அக்காலையில், 'உன்புதல்வன்பெயர், உதயணனென்பது. 'பெரும்புகழ்படைத்த இப்புத்திரன் வித்தியாதரசக்கரவர்த்தியாவன்' என்று ஓராகாய வாணி தோன்றிற்று. அதுகேட்டதும், ம்ருகாவதி வியப்புந் திகைப்புங் கொண்டனள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்:

உதயண பட்டாபிஷேகம்.

உதயணன், முனிவராச்சிரமத்தில் முனிகுமாரர்கள் தனக்குத் தோழராயமைய நற்குணங்களோடும் வளரலானான். முனிவர்கோமான் செய்யவேண்டியசட

ங்குகளையெல்லாம் உரியபருவத்தில் அக்குமரனுக்குச் செய்து, பதினன்குவிச்சைகளிலும் பயிற்றி, வில்வித்தையிலும் பாரங்கதனுக்கினர். ம்ருகாவதி, தன்மகவினிடத்துக்கொண்ட பேரன்பினால், ஒருநாள், ஸஹஸ்ராநீகனதுபெயர் பொறிக்கப்பெற்றுத் தன்கரத்திலணிந்திருந்த கடகத்தைக் கழற்றிப் புதல்வன்கையி லணிந்துவிட்டனள்.

அங்கு ஒருநால் உதயணன் வேட்டையாடக் கானத்திற்குச் சென்றபோது, இடைவழியில் ஒருவேடன் சர்ப்பமொன்றை வலியப்பற்றியதை நோக்கினான். அழகிய அவ்வரவத்தைக் கண்டதும், அதனிடத்துப் பேரிரக்கங்கொண்ட உதயணன், அவ்வில்லியைநோக்கி, 'நான் சொல்லுகின்றேன்: நீ இதனை விட்டிடு' என்றான். என்னலும், வில்லி, 'அண்ணலே! இதுவே எனக்குப் பிழைப்பு; நான் எளியவன்; பாம்பாட்டிப் பிழைக்கின்றேன். மந்திரவலிமையாலும் ஔஷதிபலத்தாலும் இங்கு உரகம் கிடைப்பது அரிதாயிற்று: இப்பெருங்காட்டில் அரிதில் தேடிப் பெற்ற பொருளாகும் இது. இதனை விடுத்து யான் என்செய்வேன்?' என்றான். அதுகேட்டதும், வள்ளலாகிய உதயணன், அச்சபரனுக்குத் தனது அன்னை யீந்த கடகத்தைக் கொடுத்துப் பந்நகத்தை விடுவித்தான். சபரன் உதயணனிடத்தினின்று கடகம்பெற்றுச் சென்றதும், அந்நாகம், உதயணனைப் பணிந்து, 'யான் வஸுநேமியென்னும் பெயரினேன்; வாசுகியின் அண்ணன்; யான் பலநாளாகப் பாதுகாத்துவந்த கோஷவதியென்னும் இவ்வீணையைப் பெற்றுக்கொள்க' என்று வேண்டிற்று. அவ்யாழை உதயணன் பெற்றுக்கொண்டதும், வஸு

நேமி விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு ஏகிற்று. உதயணன், ஆங்குநின்று ஜமதக்நிமுனிவரினுச்சிரமத்திற்கு மீண்டு, தனது அன்னையின் நயனத்திற்கு ஆரா வமுதாக விளங்கினன்.

உதயணனிடத்திற் கடகம் பெற்ற சபரன் காட்டிலலைந்து திரிகையில், அவனுக்கு அக்கடகத்தை விற்க வேணுமென்னும் விருப்ப முண்டாயிற்று. உடனே, அவன், கௌசாம்பிநகரத்தைச சார்ந்து அங்காடிவீதியில் அக்கடகத்தை விலைகூறலானன். அந்த அணிகலத்தில் அரசனது பெயா பொறிக்கப்பட்டிருப்பது கண்ட நகர்க்காவலாளர், சபரனைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று மன்னவனது முன்னிலையில் விடுத்தனர். ஸஹஸ்ராநீகராசன், சபரனை நோக்கி, 'உனக்கு இந்தக்கடகம் எங்கிருந்து கிடைத்தது?' என்று பேராதரத்தோடு வினவினன். அந்த வில்லி, தான் உதயாசலத்தில் திரிகையில் தன்கையில் நாகமொன்று சிக்கியதும், அதனைக்கண்ட திவ்யபுருஷனொருவன் பொங்கும் பரிவினல் தானணிந்திருந்த அவ்வணிகலத்தை ஈந்து அந்நாகத்தை விடுவித்ததும் முதலிய வரலாறு முழுவதையும் விரிவாக விளங்கக் கூறினன்.

சபரன்கூறிய வரலாற்றைக் கேட்டதும், தன்னில்லாளணிந்திருந்தகடகத்தைக் கண்ட மன்னவனது மனம், செய்வது இன்னதெனத் துணியாது ஊசலாடுவதாயிற்று. அப்பொழுது ஓரசரீரி, 'மன்னவ! உனக்கு முன்னேர்ந்த சாபம் நீங்குங்காலம் நெருங்கியது. உனது மனைவி உதயபர்வதத்தில் ஜமதக்நிமுனிவராச்சிரமத்தில் தன்புதல்வனேடும் பாங்காக வாழ்கின்றுள்' என்று வானத்தில் தோன்றி, அமுதமழை பொழிக்

தநுபோல அரசனகத்தை மகிழ்வித்தது. கோடை வெயிலால் வாடிய தோகையைக் கார்வானம் பொழிந்து களிப்பித்ததுபோலப் பிரிவுத்துயரால் மெலிந்த மன்னவனைத் திப்பியமொழி தோன்றித் தளிர்ப்பிக்கவே, ஸஹஸ்ராநீகன், அற்றைநாளை அரிதிற்போக்கி, மறுநாள் அந்தச்சபரனையே துணைக்கொண்டு, விரைவினில் ம்ருகாவதியைச் சாரவிரும்பிச் சேனையோடும் உதயகிரியைநோக்கிப் பயணமாயினன்.

ஸஹஸ்ராநீகன், சிலநாள் வழிநடந்து, புலிப் போத்தும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீர்பருகும் பனவராச்சிரமத்தைச் சார்ந்ததும், 'ஆச்சிரமத்திற்கு உபத்திரவமுண்டாகுமோ?' என்னும் பேரச்சத்தினல் தானை முழுவதையும் ஆச்சிரமத்தின்புறத்தே தங்கவிட்டுத் தான்மாத்திரம் ஆச்சிரமத்திற் புக்கு, ஜமதக்நிமுனிவரைத் தரிசித்துப் பணிந்தனன். தூயவடிவம்பெற்றுத் தவமே விளங்குவதுபோன்ற அம்முனிவர், மன்னவனை வரவேற்று ஆதித்தியஞ்செய்து, மகிழ்வுடன் இன்பத்தை யளிப்பது போல மகவுடன் ம்ருகாவதியையும் அளித்தார். அக்காலத்து மன்னவன் மனத்தி லுதித்த மகிழ்ச்சியை நம்மால் ஓரளவிட்டுப் பேசமுடியுமோ? ஸஹஸ்ராநீகன்,புதல்வனது வதனாரவிந்தத்தை அப்போதுதான் கண்டன னாதலால், தனது வேணவா உள்ளடங்காமல் அம்மகனைத் தழுவியணைத்து உச்சி மோந்து உடல் முழுதும் மயிர்ச்சிலிர்ப்புப் போர்ப்பக் களிப்புக்கடலில் மூழ்கினன்.

பின்னர், ஸஹஸ்ராநீகன், ஜமதக்நிமுனிவரிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, தேவி ம்ருகாவதியோடும் புதல்வன் உதயணனோடும் தன்னகர்க்கு மீண்டான்.

மீளுகையில், அந்தத்தபோவனத்திலுறையும் விலங்கு களும், அவர்கள்பிரிவை யாற்றாதனவாய்க் கண்ணீர் சொரிந்தவண்ணம் தபோவனம்வரையில் பின்தொடர்ந்து வந்து, அவர்கட்கு வழிவிட்டன. ஸஹஸ்ராநீகன், அவ்வாறு மீண்டு வருகையில், பிரிவுக் காலத்து நிகழ்ந்தசெய்தியைத் தன் தேவியினிடத்துக் கேட்டும் அக்காலத்துத் தனக்குநேர்ந்த நிலையைத் தேவிக்குத் தெரிவித்தும் இவ்வாறு இடையிற்கழிந்த பதினன்குவருடத்து வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொண்டு, படைகளுடன் வழிகடந்து கௌசாம்பியைச் சார்ந்தான்.

நகரமாந்தரனைவரும், மன்னவன் தேவியோடும் புதல்வனோடும் நகர்க்குவருதலை யுணர்ந்து, அப்போது நகரமெங்கும் மகாதோரணங்கள் நிரைத்தனர்; பல்வகைக்கொடிகளை உயர்த்தனர்; வீதியெங்கும் பனிநீர் தெளித்தனர்; வாழைகளை நாட்டினர்; கமுகு நாற்றினர். வீடுகளையெல்லாம் வெண்சுதை தீற்றிப் புதுப்பித்தனர்; சந்தநம் அகில் முதலியவற்றின் புகையினால் வீதியெங்கும் வாசமெழுப்பினர்; மாளிகைதோறும் பூரண கும்பங்களைப பூரித்துவைத்தனர். பல்வகை வாச்சியங்களையும் முழக்கினர். அப்போது, ஸஹஸ்ராநீகன், உதயணகுமாரனோடும் ம்ருகாவதிதேவியோடும், வேதியர் ஆசிகூற, மாகதர் இசையெடுத்தேத்த, கட்டியங்காரர் விருதுகூற, பெரியோர் பல்லாண்டு பாட, வாரமடந்தையர் ஆடல்செய்ய, சத்திரம் சாமரம் முதலிய அரசசின்னங்கள் மேம்பாட்டோடு விளங்க, மகாவிபவத்தோடு நகரிற்புகுந்து அரண்மனை சேர்ந்தனன்.

சிலநாள் கழிந்ததும், ஸஹஸ்ராநீகன், தன்குமாரனது நற்குணங்களைக் கண்டு இவன் ஸர்வஜநஸம்மதனாயிருப்பானென்று துணிந்து, அவனுக்கு இளவரசுபட்டஞ் சூட்டி, தன் மந்திரியரது குமாரரை அவனுக்கு மந்தணத்துக்கு உதவுமாறு வகுத்தனன். அதனால் யௌகந்தராயணன் ருமண்வான் வஸந்தகன் என்னும் மூவரும் உதயணனுக்கு அமைச்சராயினர். அக்காலத்து, 'உதயணன் மந்திரிகளாற் புவிமுழுவதையும் வென்று தன்னடிக்கீழ்ப்படுத்துவன்' என்று ஓர் அசரீரி தோன்றிற்று; வானம் மலர்மழையையும் சொரிந்தது. ஸஹஸ்ராநீகமன்னவன், உதயணகுமரன் இனிது அரசுபுரிதலைக் கண்கூடாகக் கண்டதல்லாமல் திவ்யவாணியும் அவனது திறலை விளக்கியதனால், 'இனி நாம் நமது விருப்பத்தின்படி நடக்கலாம்; இராச்சியத்தைக்குறித்துக் கவலைகொள்ளவேண்டுவதில்லை' எனத் துணிந்து, சிலகாலம் ம்ருகாவதிதேவியோடு யாதொரு கவலையு மின்றி நாள்கழித்தான்.

அப்பால், ஸஹஸ்ராநீகன், தனக்கு மூப்புமேலிடவே, ஐம்புலவாசைகளை முற்றும் விட்டொழித்து, நற்குணங்கள் வாய்ந்த தன் புதல்வன் குடிகளெல்லாம் ஆர்வம்மீதூர இனிது அரசுபுரிதலைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இராச்சியபாரம் முழுவதையும் அவனிடத்திற்றானே வைத்திட்டு, மந்திரியர் யுகந்தரன்முதலியோரோடும் மனைவி ம்ருகாவதியோடும் நாட்டைவிட்டு, மஹாப்ரஸ்தாநமாக இமயாசலத்திற் சென்று நற்கதியடைந்தான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் :

வாசவதத்தையின் வரலாறு.

உதயணகுமாரன், தனது தமப்பன் மூலமாகக் கிடைத்த வத்ஸராஜ்யத்தை மறுமுறைபிறழாது நன்கு அரசுபுரிந்தான்; குடிகளும் வத்ஸராஜனிடத்தில் ஆர்வம் மீதூர்ந்தனர். நாளடைவில், வத்ஸராஜன், மெல்ல மெல்ல ராஜாங்ககாரியங்களை யெல்லாம் யௌகந்தராயணன் முதலிய அமைச்சரிடத்து நம்பி வைத்துவிட்டு, தான் உல்லாஸமாக இருக்க விரும்பினான்; அவன் அல்லும் பகலும் வஸுநேமிதந்த கோஷவதியை வாசிப்பதிலும், வனத்திற்சென்று வேட்டையாடுவதிலும், யாழ் வாசினையைக் கேட்டதனாற் சுவாதீனமற்ற மத்தகக் களிறுகளைப் பிணித்துக் கொணர்வதிலுமே பொழுது போக்கலாயினான்.

இவ்வாறு நடந்துவருகையில் 'வத்ஸராஜன், தனது மனத்தில்,' 'எனக்குத் தக்க இல்லாள் கிடைப்பது எங்கும் அருமையாயிருக்கின்றது. வாசவதத்தையென்பவள் மாத்திரம் குலத்தினாலும் உருவத்தினாலும் பருவத்தினாலும் எனக்குத் தக்க கன்னிகையென்று கேள்வியுறுகின்றேன். ஆயினும், அவள், நமதுமாற்றானாகிய உஜ்ஜயிநீநகரத் தரசன் *சண்டமஹாஸேநனது புதல்வி; ஆகையால், அவளைப்பெறுவதும் அருமையே' என்று இவ்வாறு சிந்தித்தான்.

அக்காலத்திற்றானே, சண்டமஹாஸேநராஜனும், 'எனது மகளுக்குத் தக்க கொழுநன் இத்தராதலத்

---

* 'ப்ரத்யோதன்' என்பது, இவனது இயற்பெயரென்று பலநூல்களினாலும் தெரியவருகின்றது.

தில் இல்லைபோலும். வத்ஸராஜனாகிய உதயணன் நமது புத்திரிக்கு ஏற்ற கணவன்தான்; ஆயினும், அவன் நமக்குப் பகைவனாயிருக்கின்றான். ஆகையால், அவன் நமதுகருத்துக்கு இணங்கி எவ்வாறு நடப்பான்? இருக்கட்டும். அவனை நம்வயத்திலொழுகுமாறு செய்விக்க உபாயமொன்று உண்டு; அதாவது— வேட்டத்திற் கருத்தூன்றிய அவ்வேந்தன், வேழங்களைப் பிணித்தவண்ணம் கானகத்தில் ஒன்றியாய்த் திரிகின்றான்; இச்செய்கை அவனிடத்துண்மையால் அவ்வேந்தனைத் தந்திரத்தினால் எளிதில் நம்வலையிலகப்படுத்திவிடலாம். பின்பு, காந்தர்வவித்தையில் தேர்ந்த அவ்வுதயணராஜனிடத்தில் நமதுமகள் வாசவதத்தையை மாணாக்கியாக்கினால், அவள் திறத்து வத்ஸராஜன் காதல்கொள்வானென்பது திண்ணம். இவ்வகையால்தான் உதயணனை நமது மருகனாகக்கொள்ளுதல் இயலும். இதனைத்தவிர்த்து வேறெந்தவழியும் பயன்பெறாது' என்று மனத்தினுறுதிகொண்டான்.

பின்பு, சண்டமஹாஸேநராஜன், காளிகோயிலுக்குச் சென்று தேவிக்குப் பூசனைபுரிந்து பணிந்தேத்தித் தனது எண்ணத்தை ஈடேற்றுமாறு தேவியை வேண்டினான். உடனே, காளியினருளால் 'வேந்தே! உன்விருப்பம் விரைவினில் முற்றும்; நீ சிறிதும் கவலைகொள்ளவேண்டா' என்று ஓரசரீரி தோன்றிற்று. அதனைச் செவியேற்ற மஹாராஜன் எல்லையில்லாத தோர் மகிழ்ச்சியடைந்து, அங்குநின்று மீண்டு, அவ்விடயத்தைக்குறித்துப் புத்ததத்தனென்னும் தனது உழையனோடு ஆராயத்தொடங்கினான்.

மந்திரியோடும் ஆய்ந்தபிறகு, மஹாஸேநராஜன், 'உதயணனோ, மானத்தையே அணிகலமாகக் கொண்டவன்; உலோபகுணம் சிறிதுமில்லாதவன்; மிக்கவலியுடையோன்; அவனிடத்துப் பணியாளர்யாவரும் பேரன்பினர்; ஆதலால், அன்னானை, ஸாமம்முதலிய உபாயங்களினால் அகப்படுத்துதல் அருமையே. ஆயினும், ஒருபாயத்தைச் செய்துபார்ப்போம்' என்று கருதி, ஒரொற்றனைக் கூவி இவ்வாறு ஏவினான். 'ஒற்றனே! நீ இங்குநின்றும் வத்ஸராஜனான உதயணனிடஞ் சென்று யான் கூறியதாக இதனைச் சொல்க. எனதுபுதல்வி உம்மிடத்துக் காந்தர்வத்தில் மாணவிகையாக விரும்புகின்றாள். நுமக்கு எம்மிடத்து அன்புளதாயின், நீர் இங்குவந்து எமது புதல்வியை அவ்வித்தையிற் பயிற்ற வேண்டுகின்றோம்' என்பதே.

ஏவிய தூதன், கௌசாம்பியைச் சார்ந்து உதயணனைக் கிட்டி, அன்னணமே செய்தி தெரிவித்தான். வேந்தன், தூதன்கூறிய தகுதியற்றசொற்களைச் செவியேற்றதும், யௌகந்தராயணனை மறைவிற்கூவி, சண்டமஹாஸேநராஜனது கருத்தைத் தெரிவித்து, 'இவ்வண்ணம் சண்டமஹாஸேநன் எனக்குச் செய்திசொல்லி விடுத்தது தருக்கினாலோ? அன்றி, ஏதேனும் அக்கொடியானுக்கு வேறு கருத்திருக்குமோ?' என வினவினான். உதயணன் இவ்வாறு வினவவே, பேரறிஞனாகிய அவ்வமைச்சன், வேந்தனது நன்மையையே நாடியவனாதலால் பின்வருமாறு இடித்துக் கட்டுரைகூறலானான்:—'மன்னவ! நீ அநவரதமும் வேட்டம் முதலிய வ்யஸநங்களிற் கருத்தூன்றியுள்ளா யென்ற பெயர் புவிமுழுதும் பரவியிருக்கின்றது; அதனால் விளைந்த

தீப்பயனேயாகும், சண்டமஹாஸேநராஜன் இவ்வாறு செய்திகூறி விடுத்தது. நின்னை அன்னோன் தனது கந்யாரத்நத்திற்குப் பிணித்துவிடலாமென்று அறுதியிட்டே ஆள்விடுத்துள்ளான். ஆகவே, நீ, இனியாவது வேட்டம்முதலிய வ்யஸநங்களிற் கருத்துவையாது அவற்றை ஒழித்திடுக. மன்னவர் வ்யஸநங்களிற் கருத்துவைப்பரேல், பிடிபடுக்கப்பட்டகளிறுபோலப் படுகுழியில்வீழ்வரன்றோ!' என்றான்.

அமைச்சன் இவ்வாறு கூறவே, உதயணன் அவ்வொற்றனை நோக்கி, 'நமது புதல்வி என்னிடத்து மாணவிகையாகிப் பயில நமக்கு விருப்பமுளதாயின், அம்மகளை இங்கு அனுப்புக வென்று யான் கூறியதாக உங்களரசரிடத்துச் சொல்க' என்று மாறு கூறினான்.

வந்த ஒற்றனுக்கு இவ்வாறு மறுமொழிகூறி விடுத்ததும், உதயணன், தனது மந்திரிமாரை ஒருங்கே திரட்டி, தான் சண்டமஹாஸேநராஜனைப் பற்றிக் கொணருமாறு செல்லவிருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

அரசனது சொல்லைக் கேட்டதும், மந்திரியருள் முந்தியவனான யௌகந்தராயணன் 'மன்னவனே! நின்னால் அவ்வாறுசெய்யவும் இயலாது; செய்தலும் தகாது. அம்மன்னவனோ மிக்க பெருமை பெற்றவன்: மேலும், நின்னோடு உறவுகொள்ளவும் விரும்புபவன். அவனது சிறப்பைச் சுட்டும் வரலாறொன்று கூறுகின்றேன்: கருத்துடன் கேட்க' என்று சண்டமஹாஸேநராஜனது சரிதையைக் கூறலானான்:—

" சிந்து கங்கைநீர் சேர்ந்து வளம்படு
மந்த மாகு மவந்திநன் னாட்டினு
ளிந்து சூடிய விஞ்சி வளாக
முந்து மாளிகை யுச்சயி னிப்பதி."

புவிக்கு அணிகலமாக விளங்குகின்றதன்றோ! அது, தன்னிடத்து வாய்ந்த வெண்சுதை தீற்றிய மாடமாளிகைகளால் விண்ணுலகத்ததான அமராவதியையே யிகழ்கின்றது. சிவபிரான் திருக்கைலாயத்தி லும் அன்புநீத்து, அந்நகரத்தில் மஹாகாலமூர்த்தி யாகி வேணவாவுடன் வாழ்கின்றார். அங்கு முன்னே மன்னவரிற் பெருமைவாய்ந்த மகேந்த்ரவர்மனென்று ஒருமன்னவ னிருந்தான். அன்னானுக்கு ஜயஸேந னென்று ஏற்ற ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். அந்த ஜயஸேநமன்னவனுக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான்; அவனது நாமதேயம் மஹாஸேந னென்பது. அவன் வலிமையிலும் ஆற்றலிலும் நிகரற்றவன். அவன், தனது நாட்டிற் செங்கோல் செலுத்திவருகையில், 'எனது ஆற்றலுக்கு ஏற்ற ஆயுதமாவது, குலநலங் கட்கு ஏற்ற மனைவியாவது வாய்க்கவில்லையே!' என் கிற சிந்தை அவனுக்கு உதித்தது. பின்னர், மஹா ஸேநன் சண்டிகோயிலுக்குச் சென்று அந்தத் தேவிக் குப் பூசனை புரிந்தவண்ணம் பலநாள் பட்டினிகிடந் தான். பிறகு, தன் தசையை யறுத்து அங்கியி லோமஞ் செய்தனன். அப்போது சண்டிதேவி, மஹா ஸேநராஜனுக்குக் கண்கூடாகக் காட்சிதந்து, 'உனது செய்கைக்கு மனமுவந்தேன்; இந்த எனது வாளத் தைக் கைப்பற்றுக. இந்த வாளத்தின் மேன்மையால், இனி நின்னை மாற்றார் எற்றல் இயலாது; அன்றி யும், மூவுலகிலும் இணையற்ற கட்டழகியாகிய அங்கார காசுரன்புதல்வி அங்காரவதியென்பவளை விரைவினில் இல்லாளாகப் பெறுவை. நீ இப்பொழுது மிக்ககடுந் தொழில் புரிந்தமையால், இனி உனக்குச் சண்டமஹா

திப்பயனேயாகும், சண்டமஹாஸேநராஜன் இவ்வாறு செய்திகூறி விடுத்தது. நின்னை அன்னன் தனது கந்யா ரத்நத்திற்குப் பிணித்துவிடலாமென்று அறுதியிட்டே ஆள்விடுத்துள்ளான். ஆகவே, நீ, இனியாவது வேட்டம்முதலிய வ்யஸநங்களிற் கருத்துவையாது அவற்றை ஒழித்திடுக. மன்னவர் வ்யஸநங்களிற் கருத்துவைப்பரேல், பிடிபடுக்கப்பட்டகளிறுபோலப் படுகுழியில்வீழ்வரன்றோ!' என்றான்.

அமைச்சன் இவ்வாறு கூறவே, உதயணன் அவ்வொற்றனை நோக்கி, 'நமது புதல்வி என்னிடத்து மாணவிகையாகிப் பயில நமக்கு விருப்பமுளதாயின், அம்மகளை இங்கு அனுப்புக வென்று யான் கூறியதாக உங்களரசரிடத்துச் சொல்க' என்று மாறு கூறினான்.

வந்த ஒற்றனுக்கு இவ்வாறு மறுமொழிகூறி விடுத்ததும், உதயணன், தனது மந்திரிமாரை ஒருங்கே திரட்டி, தான் சண்டமஹாஸேநராஜனைப் பற்றிக் கொணருமாறு செல்லவிருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

அரசனது சொல்லைக் கேட்டதும், மந்திரியருள் முந்தியவனாகிய யௌகந்தராயணன் 'மன்னவனே! நின்னால் அவ்வாறுசெய்யவும் இயலாது; செய்தலும் தகாது. அம்மன்னவனோ மிக்க பெருமை பெற்றவன்: மேலும், நின்னோடு உறவுகொள்ளவும் விரும்புபவன். அவனது சிறப்பைச் சுட்டும் வரலாறொன்று கூறுகின்றேன்: கருத்துடன் கேட்க' என்று சண்டமஹாஸேநராஜனது சரிதையைக் கூறலானான் :—

" சிந்து கங்கைநீர் சேர்ந்து வளம்படு
மந்த மாகு மவந்திநன் னாட்டினு
ளிந்து சூடிய விஞ்சி வளாகக
ருந்து மாளிகை யுச்சயி னிப்பதி. "

புவிக்கு அணிகலமாக விளங்குகின்றதன்றோ! அது, தன்னிடத்து வாய்ந்த வெண்சுதை தீற்றிய மாடமாளிகைகளால் விண்ணுலகத்ததான அமராவதியையே யிகழ்கின்றது. சிவபிரான் திருக்கைலாயத்தி லும் அன்புகூர்ந்து, அந்நகரத்தில் மஹாகாலமூர்த்தி யாகி வேணவாவுடன் வாழ்கின்றார். அங்கு முன்னே மன்னவரிற் பெருமைவாய்ந்த மகேந்த்ரவர்மனென்று ஒருமன்னவ னிருந்தான். அன்னானுக்கு ஜயஸேந னென்று ஏற்ற ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். அந்த ஜயஸேநமன்னவனுக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான்; அவனது நாமதேயம் மஹாஸேந னென்பது. அவன் வலிமையிலும் ஆற்றலிலும் நிகரற்றவன். அவன், தனது நாட்டிற் செங்கோல் செலுத்திவருகையில், 'எனது ஆற்றலுக்கு ஏற்ற ஆயுதமாவது, குலநலங் கட்கு ஏற்ற மனைவியாவது வாய்க்கவில்லையே!' என் கிற சிந்தை அவனுக்கு உதித்தது. பின்னர், மஹா ஸேநன் சண்டிகோயிலுக்குச் சென்று அந்தத் தேவிக் குப் பூசனை புரிந்தவண்ணம் பலநாள் பட்டினிகிடந் தான். பிறகு, தன் தசையை யறுத்து அங்கியி லோமஞ் செய்தனன். அப்போது சண்டிதேவி, மஹா ஸேநராஜனுக்குக் கண்கூடாகக் காட்சிதந்து, 'உனது செய்கைக்கு மனமுவந்தேன்; இந்த எனது வாளத் தைக் கைப்பற்றுக. இந்த வாளத்தின் மேன்மையால், இனி நின்னை மாற்றார் ஏற்றல் இயலாது; அன்றி யும், மூவுலகிலும் இணையற்ற கட்டழகியாகிய அங்கார காசுரன்புதல்வி அங்காரவதியென்பவளை விரைவினில் இல்லாளாகப் பெறுவை. நீ இப்பொழுது மிக்ககடுந் தொழில் புரிந்தமையால், இனி உனக்குச் சண்டமஹா

ஸேநனென்று பெயர் வழங்குக' என்று கூறி வாளத்தையீந்து திரோதாநமாயினள். அரசன் தன்னெண்ணங் கைகூடியதால் எல்லையில்லதோர் மகிழ்வெய்தினன். சண்டமஹாஸேநராஜனுக்கு முன்னமே நடாகிரியென்று ஓர் மதயானை இருந்தது. இப்போது சண்டிதேவியின் வாளமுங் கிடைத்தது. தேவேந்திரனுக்குக் குலிசமும் ஐராவதமும் போல, சண்டமஹாஸேநராஜனுக்கு இவ்விரண்டும் இருமணிகள்.

இவ்விருபொருள்களைப் பெற்ற சண்டமஹாஸேநராஜன் இனிது வாழ்கையில், ஒருகால் வேட்டமாடவனத்திற் சென்றான். அங்கு, வடிவத்தினுற் பருப்பதம்போன்ற கொடியகேழலொன்றைக் கண்டான். அது, இரவில் தோன்றும் இருள் முழுதும் ஓர் பிண்டமாகத் திரண்டதுபோலும். மன்னவன் அப்பன்றியைத் தனது கூரிய கணைகளால் வடுப்படுத்தியும், அது அவற்றை ஒரு பொருட்டாக மதியாது மன்னவனது தேரைப் பொடிப்படுத்திப் பிலத்திற் புக்கது.

அரசனும் அடங்கா வெகுளியனாய்ச் சிதைந்த தேரை விட்டிட்டுப் பதாதியாகவே அவ்வெயினத்தைப் பின்பற்றி, தன் வில்லே துணையாகப் பிலத்திற் புகுந்தனன். புகுந்து செல்லு மெல்லைக்குள் அவ்வராகம் மாயமாய் மறைந்துபோக, அவ்வரசன் அங்கு இனிய நகரொன்றைக் கண்ணுற்று, வியப்படைந்து, அந்நகரத்தினிடையே யிருந்த வாவிக்கரையிற் சற்று இளைப்பாறினன்.

அங்கு இருக்கையில், ஐங்கணையோனது வெற்றிக் கணைபோன்று மங்கையர் நூற்றுவர் சூழ ஒரு மாது வருவதை நோக்கினன். அம்மங்கை, அங்குத்தங்கிய

மன்னவனிடத்துக் காதல்கூர்ந்தவள்போன்று தன்னிரு கண்களாலும் அரையனை நோக்கியவண்ணமே அவனது அருகிற் சார்ந்தவளாய், 'நீர் யார்? எங்குநின்றும் இங்குவந்தீர்?' என்று வினவ, அரையனும் தன் சரிதையைக் கரவாது முற்றும் மொழிந்தான்.

மன்னவனது சொல்லைச் செவியேற்றதும், அக்கன்னிகை, காதலைப் புலப்படுத்துங் கண்களினின்று நீரோடு அகத்துள்ள உறுதியையும் வெளியே விடுத்தனள். 'நீ யார்? நினது துயர்க்குக் காரணம் என்னை?' என்று சண்டமஹாஸேநராஜன் அவளை வினவலும், காமவேளது கட்டளைக்கு இணங்கி இன்னணம் மறுமொழி பகர்ந்தனள்:—'இங்கு நினது கண்ணெதிரில் கேழலுருவத்துடன் எவன் தோன்றினனோ, அவன் அங்காரக னென்னும் பெயர்பெற்ற அசுரன். யான் அவ்வவுணனது புதல்வியாவேன்; அங்காரவதியென்னும் பெயரினேன். இவன் வயிரம்போல் வலிய உடல் படைத்தவன்; இவன் பல அரசர்களது அரண்மனைகளிற் புக்கு அரசமங்கையரைக் கவர்ந்துவந்து எனக்குப் பரிவாரமகளிராகச் செய்துள்ளான். இந்தமஹாஸுரன் சாபத்தினால் அரக்கனாயினான்; இளைப்பினாலும் நீர் வேட்கையாலும் இப்போது வலியொடுங்கியிருக்கின்றதனால், நீர் தன்கைப்பட்டும் உம்மை இவன் உயிருடன் விட்டிருக்கின்றான்; இப்போது, வராஹவடிவத்தை நீத்து இளைப்பாறுகின்றான். இவன் துயிலொழிந்து எழுவனாயின் உமது திறத்திற் பெருந்துன்ப மிழைப்பது தேற்றம்: நுமக்கு இனி நேரவிருக்குந் தீங்கை எண்ணியதனால்தான் எனது கண்களினின்று நீர் பெருகிற்று?' என்றாள்.

இவ்வாறு அங்காரவதி மறுமாற்றமுரைத்ததும், சண்டமஹாஸேநராஜன் அவளது காதற்குறிப்பை உய்த்துணர்ந்து அன்னளைநோக்கி, ‘என்மீது நினக்கு உண்மையாக அன்பு உளதாயின், இவ்வுதவியைமாத்திரம் எனக்குப் புரிக’ என்றுகூறி, ‘இவன் கண்விழித்ததும் நீ இவனது எதிரிற் சென்று புலம்புக. அப்போது அவுணன் நீ புலம்புங் காரணத்தைத் தவறாது வினவுவன். நீ, அப்போது அவனைநோக்கி, ‘உன்னை எவனேனுங் கொன்று வீழ்த்துவனாயின் எனக்குப் புகலாவார் ஒருத்தருமில்லையே யென்ற ஈது ஒன்றுமே எனதுதுயர்க்கு ஏது என்று மறுமொழி பகர்வாய். நீ இவ்வாறு செய்வாயேல், உனக்கும் நன்று; எனக்கும் மேதக்கநன்மையுண்டாம்’ என்றான். அதுகேட்ட அங்காரவதி, அரசன்சொல்லிற்குத் தான் அவ்வாறே செய்வதாக இணங்கினாள். காதற்கடவுள் பெற்றோரிடத்தும் பகைமை விளைக்கின்றான்; இது என்ன வியப்பு! பாருங்கள்.

‘ஒருகால், மன்னவனுக்குத் தன்தந்தையால் ஏதேனும் தீங்கு நேருமோ?’ என்ற சங்கை தோன்றியதனால், அங்காரவதி, சண்டமஹாஸேநராஜனை அங்கு ஓர் மறைவிடத்திற் கரந்துவைத்துத் தன் தந்தையினருகிற் சார்ந்து, அவுணன் உறக்கந் தெளிகையில் அவனது முன்னிலையிற் புலம்பலானாள்.

உடனே, அசுரன்:—‘குழந்தாய்! நீ ஏன் புலம்புகின்றாய்?’

அங்காரவதி:—‘தந்தையே! உம்மை எவனேனுங் கொன்றிடுவனாயின், எனக்குப் புகலிடமில்லையேயென்ற

சுதோன்றுமே என்மனத்தை வாட்டுகின்றது. இது தான் யான் புலம்பக் காரணம்.'

அசுரன் :—(சிரித்துவிட்டு), 'புதல்வி! என்னுடல் முழுதும் வயிரமென்பதை நீ உணராயோ? எனது இடக்கையில்மாத்திரம் ஊன முண்டு: அதனைச் சாபத் தினாற் பாதுகாக்கின்றேன். இவ்வாறிருக்க, என்னுயிரை மாய்க்கவல்லவன் யாவன்? நீ சிறிதுங் கவலவேண்டா' என்றுகூறி, அங்காரவதியைத் தேற்றினான். இவற்றையெல்லாம் கரந்திருந்தஅரசன் செவியேற்றனன்.

பின்னர், அங்காரகாசுரன் ஒருநொடிப்பொழுதிற்குள் படுக்கைவிட்டெழுந்து நீராடிச் சிவபிரானை வழிபடலாயினான். அற்றம் நோக்கியிருந்த அரையன், அவ்வேளையில் அவுணனை யணுகித் தன்சிலையில் நாணேற்றிப் போர்செய்யவருமாறு அன்னவனை அறைகூவினான். அவுணன் மௌனவிரதத்தை அக்காலையில் மேற்கொண்டொழுகுபவனாதலால், வாய்திறவாது தனது இடக்கரத்தைத் தூக்கிச் சற்றுப்பொறுத்திருக்குமாறு சைகை காட்டினான். மன்னவன் விரைந்து தொழில் செய்பவல்ல ஹஸ்தலாகவம் வாய்ந்தவனாதலால், அவ்வெல்லைநோக்கி, அவனது இடக்கரத்தில் அம்புமழை பொழிந்தான். மருமத்திற் கணை தாக்கியதனால், அவுணன் பேரிரைச்சலிட்டு அறிவுகுன்றிப் பொறிகள் கலங்கி உயிர்ப்பொடுங்கி உயிர் துறந்தான்.

சண்டமஹாஸேநராஜன், பின்னர் அங்காரவதியை வதுவைசெய்துகொண்டு உஞ்சைநகருக்குத் திரும்பினான். அசுரகன்னிகையை மணம்புரிந்த மன்னவனுக்கு, கோபாலகனென்றும் பாலகனென்றும் மகார் இருவர் தோன்றினர். அரையன், புதல்வர்தோன்றியபிறகு,

மிக்ககளிப்பினால் இந்திரவிழா அயர்ந்தனன். வாஸவன், அரையன்புரிந்த விழாவிற்கு மனமகிழ்ந்து, அவனது கனவிற் றோன்றி, 'என்னருளால் இணையாருமில்லாத புதல்வியொருத்தியை நீ பெறுக' என்று பணித்தனன். அவ்வாறே சிலகாலஞ் சென்றதும், திங்களின் மாற்று வடிவமோ என்று காண்போர் கூறுமாறு ஓர் பெண்மகவு ஜநித்தது. அக்காலையில்,'இப்பெண்மகவின் வயிற்றில் காமதேவனது அவதாரமாய் வித்யாதரமண்டலங்கட்கெல்லாந் தலைவனாவான் ஒருத்தன் உதிப்பான்' என்று ஓரசரீரி தோன்றிற்று. உடனே, அரசன், 'எனக்கு வாஸவன் அகமகிழ்ந்து இப்பெண்மணியையளித்தனனாதலால், இவள்பெயர் வாசவதத்தையாகுக' என்று கூறி, அங்ஙனமே நாமகரணஞ் செய்தான். அன்னாள், கடைதற்குமுன்னே கமலை பாற்கடலினகட்டிற் கிடந்ததுபோல, இப்போது தந்தையரண்மனையில் வாழ்பவளானாள். இவ்வாறு பெருஞ்சிறப்பினன், சண்டமஹாஸேநராஜன்; அன்றியும், தூர்க்கம் படை முதலியவற்றானும் வலியான்: அவனை வெல்லுதல் அருமை. அன்றியும், தன்புதல்வியை நினக்குத் தரவும் விரும்புகின்றான்; ஆயினும், மானியாதலால், தன் கை மேற்படவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றான். வாசவதத்தைக்கு மணாளனாகுபவனும் நீயே யென்பதும் தேற்றமென்று கூறி முடித்தான்.

யௌகந்தராயணன் இவ்வாறு உரைத்ததும், உதயணன் தன்மனத்தை வாசவதத்தைதிறத்துக் கொள்ளை கொடுத்திட்டு, அவளைச் சிந்தித்த வண்ணமாகவேயிருந்தான்.

நான்காவது அத்தியாயம்:

உதயணன் சிறைப்படுதல்.

இங்கு இவ்வாறு இருக்க, உஞ்சைநகரைநோக்கிச் சென்ற ஒற்றன், சண்டமஹாஸேநராஜனிடத்து உதயணன் உரைத்ததை ஒன்றும் விடாது கூறினன். அவ்வரசன் ஒற்றனுரைத்ததைச் செவியேற்றதும், 'உதயணன் மானியாகையால், ஈண்டு வாரான்; வாசவதத்தையை ஆங்குப் போக்கலாமெனின், அது நமக்கு இளிவரவாம். ஆகவே, நாம் இப்போது செய்யத்தக்கது, உதயணனைத் தந்திரத்தாற் பிணித்துக்கொணர்தலே' என்று அறுதியிட்டு, மந்திரிகளைக் கூவி அன்னாருடன் மந்தணம் புரிந்தனன்.

பின், மஹாஸேநராஜன் தனக்கு ஏற்றதாக வேழப்பொறியொன்றை இயற்றுமாறு பணியாளர்க்குக் கட்டளையிட்டான்.

"அரக்கி னும்மெழுக் காகிய நூலினு
மரத்தி னுங்கிழி மாவின் மயிரினும்
விரித்த தோலினும் வேண்டிய வற்றினுந்
தரித்து யானையைத் தாமிக் கியற்றினர்."

அவ்வாறு இயற்றிய வேழப்பொறி, செய்தொழில் வல்லமையால் போலியானையாகப் புலப்படாது இயற்கையானதாகவே புலப்பட்டது. சண்டமகாசேனராசனது ஆணையின்படி, பணியாளர், அப்பொறியின் அகம்படியில் பலவீரர்களைப் படைக்கலங்களோடு மறைந்துறையுமாறு வகுத்து, அவ்வேழத்தை விந்தமலையைச் சார்ந்த அடவியிற் கொண்டுபோய் நிறுவினர்.

களிற்றை யகப்படுத்திக்கொள்வதில் வேணவா வுடையனான உதயணமன்னவனது மனிசர், செய்மையில் வேழத்தினைக் கண்டதும், உதயணனிடத்து விரைந்துசென்று, 'வேந்தே! விந்தமலைக்கானகத்தில் ஒரு வேழம் திரிகின்றது; அதனைப் போன்ற களிற்றை இப் பூமண்டலத்தில் எங்குங் கண்டதில்லை: அது தனது வடிவத்தால் வானுறவோங்கிய மலையையே போல்கின்றது' என்றனர்.

ஒற்றர் கூறியதைச் செவியேற்ற உதயணராசன், உவகையுள்ளடங்காது புறம்பொசிய, அவ்வொற்றர்கட்கு லக்ஷம்பொன் ஈந்தனன்; அன்றியும், 'யான் நடாகிரிக்கு எதிரியாகிய அவ்வேழத்தைப் பற்றுவனேல், பிறகு, சண்டமஹாஸேநராஜன் எனக்குக் கீழ்ப் படிவனென்பது, திண்ணம்; பின்பு அவன் வாசவதத்தையைத் தானாகவே மணம்புரிவிப்பான்' என்று மநோராஜ்யம்புரிந்தனன்.

உதயணன், மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்ததும், அமைச்சர் தடுத்துக் கூறியதையும் புறக்கணித்து, வேழத்தைப் பிடிக்கவேணுமென்னும் வீணாசையால், வந்த ஒற்றர்கள் முன்னர்ச்சென்று வழிகாட்ட, விந்தமலைக் கானகத்திற்குப் புறப்பட்டான். புறப்படுகையில், அந்த லக்நத்தின் பயன் 'சிறைப்பட்டுக் கன்னிகையைப் பெறுதல்' என்று நிமித்திகர் மொழிந்ததையும் உதயணன் மனத்திற் கொண்டிலன்; "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான்முந் துறும்" என்ற மறைமொழி தவறுமோ?

வத்ஸராஜன், விந்தமலைக்கானகத்தைச் சார்ந்ததும், 'அங்குள்ள வேழம்வெருவி எங்கேனும் ஓடிவிடு

மோ?' என்னுஞ் சங்கையினால், படைகளைச் செய்மை யில்தானே இறக்கி, ஒற்றர்மாத்திரம் துணைவராக உடன்வர, தனது வ்யஸநம்போற் பரந்துகிடந்த விந்தமலைக்கானகத்திற் கோஷவதியென்ற யாழொன்றைப் பூண்டவண்ணம் உட்புகுந்தான். புகுந்து விந்தமலையின் தென்பாரிசத்தில் வெகுதூரஞ்சென்றதும், உதயணன், உண்மை வேழம்போலவே செய்மையில் தோற்றும் வேழப்பொறியைச் சாரர்கள் காட்டக் கண்டான். அப்பொழுது,

> "பொறியமை வேழம் பொங்கு முதாத்
> துறையு மாந்தர் தொண்ணூற் றொருவரு
> மறையு மாயுதம் வைத்த தன்னீருடன்
> செறிகொண் டேர்ந்தனர் சீலமலை யெனவே."

அதனைக்கண்டதும் வத்ஸராஜன், ஒன்றியாய் அக்கானகத்தில் இன்னிசையுடன் குரலெடுத்துப் பாடிக்கொண்டும் யாழை முரன்றுகொண்டும், வேழத்தை எவ்வாறு அகப்படுத்துவதென்று சிந்தித்தவண்ணம்சென்று அவ்யானையை மெல்லச்சார்ந்தான். உதயணன், தன்மனம் இன்னிசையெடுத்துப்பாடுவதிற் சென்றிருந்ததனாலும், அந்தியிருள் செறிந்திருந்ததனாலும், மாயகஜத்தை உண்மைவேழமென்று மாறாகக் கருதினான்.

அவ்வேழப்பொறியும், இன்னிசையினீடுபட்டது போன்று முறம்போன்ற தன்செவியைப் பரப்பி அரசனை யணுகியணுகி, அவன் தன்னைப்பற்றுமாறு கிட்டும் போதெல்லாம் சற்றுச்சற்று விலகி, இங்ஙனம் மன்னவனைக் கானகத்தில் வெகுதூரம் அலைக்கழித்தது. உதயணமன்னவன் படைத்துணையின்றி வெகுதூரம் தனித்து வந்திட்டதைக் கண்டதும், அவ்யானையினகம்படியிற் கரந்திருந்த மள்ளர், கதுமென வெழுந்து உதய

ணனை வளைந்துகொண்டு ஆயுதபாணிகளாய் நின்றார். அம்மள்ளரைக் கண்டதும், உதயணன், தன்கருத்திற் சினம்பொங்கப் போர்செய்யுங் கருத்தினனாய், தன்னெதிரில் நின்றவர்களைச் சுரிகையாற் கொன்று வீழ்த்தலானன். அவ்வெல்லையில் அவ்வுதயணனுக்குப் பின்புறமாகச் சிலர்வந்து அவனைப் பற்றிக்கொண்டனர். குறிப்பினால் மேன்மேலும் துணைப்படை வந்து உதவவே, அவ்வீரர் யாவரும் ஒருங்கே திரண்டு, உதயணனைச் சிறைசெய்து சண்டமஹாஸேநராஜனது முன்னிலையிற் கொண்டுபோய்விட்டனர்.

சண்டமஹாஸேநராஜன், தன்கருத்து முற்றியதனால் மகிழ்ச்சிமீக்கூர்ந்து உதயணனுடன் சென்று உஞ்சைநகரைச் சார்ந்தனன். மானம்வருத்துவதனால் மாசடைந்த உதயணமன்னவன், அந்நகரமாந்தரின் பார்வைக்குக் களங்கியாகிய திங்கள்போன்று மகிழ்ச்சிசெய்பவனாகத் தோன்றினான்.

வத்ஸராஜனான உதயணனைக் கண்ட உஜ்ஜயினீ நகரத்து மனிதர்கள், அவனிடத்து மெய்யன்புகூர்ந்து, ‘ஒருகால், சண்டமஹாஸேநராஜன் இவ்வுதயணனைக் கொன்றிடுவனோ?’ என்று ஐயுற்று ஒன்றுகூடிக் கலகஞ்செய்யலாயினர். அதுகண்ட சண்டமஹாஸேநராஜன், அவர்களைநோக்கி ‘வத்ஸராஜனுடன் ஸாமோபாயத்தினால் இன்புற்று வாழ்ந்திருப்பதாகக் கருதியிருக்கின்றேனே யன்றி, அன்னானைக் கொலைபுரியுமாறு கருதுவேனல்லேன்; நீவிர் கலங்கவேண்டா’ என்று தேற்றிப் பௌரஜநங்களைச் சாந்தப்படுத்தினன்.

பிறகு, மன்னவன், தன்புதல்வி வாசவதத்தையை அங்குத்தானே உதயணனிடத்துக் காந்தர்வவித்தை

பயிலுமாறு அனுப்பினன்; அன்றியும், 'பிரபோ! நீவிர் இவளைக் காந்தர்வத்தில் நன்கு பயிற்றும். பின்னர் நமக்கும் நன்மையுண்டாகும்; மனத்துயரை நீத்திடுக' என்றுங் கூறினன். அவ்வுதயணனது மனம், வாசவதத்தையைக் கண்டதும் காதல் மீக்கூரவே, தான் சிறைப்பட்டிருப்பதையும் மறந்திட்டது. வாசவதத்தையின் கண்களும் மனமும் ஒருங்கே உதயணனிடத்துச் சென்றன: என்றாலும், நாணம் கண்ணோக்கத்தை விலக்கிற்று; ஆயினும், மனமோ தடுப்பாரொருவருமின்மையால் அவ்வுதயணனிடத்தே குடிகொண்டது. அப்பால், காந்தர்வசாலையில், உதயணன் வாசவதத்தையிடத்தே கண்ணோக்குப்புக, அவளைக் காந்தர்வத்திற் பயிற்றியபடியே இனிதிருந்தான். உதயணனுக்குத் தன்மடியில் வீணையும், மிடற்றில் இன்னிசைக்கீதமும், எதிரில் வாசவதத்தையும் இருந்து, விநோதவேதுக்களாயின. அவ்வுதயணன் சிறைப்பட்டிருந்தனனேயாயினும், திருமகள் திருமாலினிடத்து இருத்தல்போல, வாசவதத்தை, அன்னானைப் பிரியாது அவனிடத்தே கருத்தூன்றி அவனுக்குப் பணிவிடைகள் புரிந்து வந்தனள். இங்கு இவ்வாறு இருக்க:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்:

உதயணனது சிறைமீட்சி.

வத்ஸராஜனைத் தொடர்ந்து சென்ற ஜநங்கள் மன்னவன் மாற்றான்கையிற் சிக்கியதை நகரத்திற் சென்றுகூற, கௌசாம்பி நகரமெங்கும் பெருங்குழப்பமுண்டாயிற்று. நகரமாந்தர், உதயணனிடத்துப்

பேரன்புபூண்டவர்களாதலால் உஜ்ஜயிநீநகரத்தின்மீது படையெடுத்துச்சென்று தாக்கவேண்டு மென்னும் பேரொலி நகரின் நான்மருங்கிலும் தோன்றிற்று.

அப்போது, ருமண்வானென்னும் உழையன், நகரமாந்தரைத் திரட்டிப் பின்வருமாறு கூறினான்:—'நகரத்துப் பெரியோர்களே! நீங்கள் வேந்தனிடத்துள்ள பேரன்பினால் மாற்றான்நகரத்தைத் தாக்கி யழிக்குமாறு கருதுவது எமக்கு மிக்கமகிழ்ச்சியையே விளைக்கின்றது. ஆயினும், இப்போது ஆராயவேண்டுவது ஒன்று உண்டு. சிறிதுகருத்துடன் நீவிர் இதனை ஆராயவேண்டும். சண்டமஹாஸேநராஜனை நமது வலிமைகொண்டு வெல்லுதலோ அருமை. அன்னான் சண்டிதேவியினருளினாற் பேராற்றல்படைத்துள்ளான். அன்றியும், நாம் படையெடுத்துச்சென்று உஜ்ஜயிநீநகரத்தைத் தகர்க்கையில், சண்டமஹாஸேநராஜன் ஒருகால் உதயணமன்னவனைக் கொலைபுரிந்தாலும் புரியலாம். அவ்வாறு புரிந்திடின், நமது கருத்து முற்றுறாது. ஆதலால், இப்போழ்து, சண்டமஹாஸேநராஜன்மீது படையெடுத்துச்செல்லுதல் எவ்வாற்றானும் தக்கதன்றாம்; நம்காரியத்தை நமதுமதிநுட்பத்தினால் வெல்லவேண்டிய கால மாகும் இது' என்று கூறி, ஜநங்களின் பரபரப்பை ஒருவாறு அடக்கினான்.

யௌகந்தராயணன், நாடுமுழுதும் உதயணமன்னவனிடத்துப் பேரன்புகூர்ந்திருத்தலைக் கண்கூடாகக்கண்டு, ருமண்வான் முதலியோரை நோக்கி, உறுதிமொழியொன்று கூறலானான்:—'ப்ரக்ருதிகளே! நீவிர் யாவரும் சோர்வின்றி இங்குத் தானே உறையவேண்டும். இப்போது இந்நாடு நும்மாற் கருத்துடன் பாது

காக்கத்தக்கது. சமயம்வாய்க்கும்போதுதான் பராக்கிரமத்தைக் காட்டவேண்டும். யான் வஸந்தகன் துணையாயுதவ, இங்குநின்று சென்று எனது மதியின் வல்லமையால் வத்ஸராஜனைச் சிறைமீட்டு இட்டுக்கொண்டுவருவேன். இதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. கார்காலத்துக்கொண்டலில் மின்னல் தோன்றுவதுபோல, இடர்ப்படுங்காலத்தில் மதி தோன்றப்பெறுபவனே பெருந்திறன். மதிலைக் கல்லுதலும், விலங்கை முறித்தலும், கண்காணுமற்போதலும் முதலிய இக்காலத்துக்கு ஏற்ற உபாயங்களிற் பயின்றுள்ளேன், யான்' என்றான்.

இவ்வாறு சொல்லி, யௌகந்தராயணன், ப்ரக்ருதிகளை ருமண்வானுடைய கையிற் காட்டிக்கொடுத்து, வஸந்தகன் துணைவனாய்வர உச்சயினிநகரைநோக்கிப் பயணமாகி, வஸந்தகனுடன் விந்தமலையைச்சார்ந்த பெருங்கானகத்தின்வழியாகச் செல்லத்தொடங்கினான். அம்மலைக்கானகத்தின் முன்றிசையிற்றானே வேடர்கட்கெல்லாந் தலைவனாய், உதயணமன்னவனது மித்திரனாய், புளிந்தகனென்றுபேர்பூண்ட வில்லியொருத்தனைக் கண்டான். கண்டதும், யௌகந்தராயணன் அவனோடு அளவளாவி, அவனில்லத்தில் தங்கி, அன்னானைநோக்கி, உதயணமன்னவன் மீண்டுவருகையில் அவ்வரையனைப் பாதுகாக்குமாறு பெருஞ்சேனையுடன் கண்விழித்து அங்குத்தானே யிருக்குமாறு வேண்டினன். அந்தப் புளிந்தகனும் யௌகந்தராயணனது ஏவற்கு நேர்ந்தனன்.

பிறகு, யௌகந்தராயணன், வஸந்தகன் உடன்வர உஞ்சைநகரின் மயானத்தைச் சார்ந்தனன். அம்

மயானம், தசைநாறும் வாயினையுடையனவாகிக் காரிருள்போலக் கறுத்த பலவேதாளங்களாற் சூழப்பெற்றிருந்தது. அங்கு, யௌகந்தராயணனைக் கண்டகாட்சியில் அன்பு மீக்கூர்ந்தவ னாகி, யோகேசுவரனென்று பெயர்பூண்ட அரக்கனொருவன் நண்பனாயினான். பின், அந்தஅரக்கன் உபதேசித்தவண்ணம் அந்நொடியில் தானே தன்னுருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு, யௌகந்தராயணன், வாமனனாய், முதியவனாய், பித்தனாய்க் கண்டவர் நகைக்குமாறு கோரவடிவ முடையனாயினான். அன்றியும், இவனது நோயைக் கண்ட மாந்தர் இவனைச் சூழ்ந்து பெருந்துயரு மெய்தினர். இதனை,

"கொடிக்கோ சம்பிக் கோமக னாகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் றன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றளை விடீஇய
வுஞ்சையிற் றோன்றிய யூகி யந்தண
னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களின்"

என்று சித்தலைச்சாத்தனார் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வரக்கன் உபதேசித்த யோகமஹிமையினால்தானே வஸந்தகனையும் நரம்புகள் நிரம்பிப் பருத்துத் தோன்றுந் தொந்தியையும் நேர்மையின்றி மாறுபட்டுக் கிடக்கும் முகத்தையு முடையவ னாக்கினான். பிறகு, முதலில், வஸந்தகனை அரண்மனைவாயிலிற் செல்லச்சொல்லி, யௌகந்தராயணன், தான் உஜ்ஜயினீநகரினுட் புக்கான். சிறுபிள்ளைகள் பலர் விநோதமாகத் தன்னைச்சூழ்ந்துகொண்டு காண நட்டமாடிக்கொண்டும் இசைபாடிக்கொண்டும், யௌகந்தராயணன், பலரும் வேடிக்கை காணுமாறு அரண்மனை

சார்ந்தனன் அங்கு, அவன், அந்தப்புரத்து மக ளிர்க்கு விநோதத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கை யில், அவனைப்பற்றி வாசவதத்தை கேள்வியுற்றாள். அவள் விரைந்து தன்றோழியை யனுப்பி, யௌகந்த ராயணனைத் தனது இருப்பிடத்திற்கு வரவழைத் தனள். இளமையென்பது, விநோதங்களிற் கருத்தைச் செலுத்தவல்லதொன் றன்றோ!

பித்தனாகத்திரியும் யௌகந்தராயணன், அங்கு உதயணமன்னவன் சிறைப்பட்டிருப்பதைக் கண்கூடா கக் காண, தன்கண்களினின்று கலுழிநீரை நிரைநிரை யாக வுகுத்து, அஞ்ஞான்று உதயணனுக்குச் சைகை காட்டினன். உதயணனும், யௌகந்தராயணன் தன் வடிவத்தைக் கரந்துவந்துள்ளானென்று அவ்விங்கிதத் தினால் உணர்ந்துகொண்டனன். அப்பால், யௌகந்த ராயணன், தன்யோகமகிமையால், வாசவதத்தைக் கும் அவளது சேடியர்க்கும் கட்புலனாகாது தன்னைக் கரந்து அரசனொருவனது கண்ணுக்குமாத்திரம் புல னாக, அங்கிருந்தோர்யாவரும், 'இங்குத்தோன்றிய பித்தன் சடக்கென எவ்வாறு மறைந்திட்டான்?' எனப் பெருவியப் பெய்தினர்.

அங்குள்ளாருரைப்பதையும், யௌகந்தராயணன் தனக்குக் கட்புலனாவதையும் உய்த்துணர்ந்த உதயண மன்னவன், யோகபலத்தால் அவன் பிறர் கட்புலனா காது இருக்கின்றானெனத் தேறி, அவ்யௌகந்த ராயணனுடன் உரையாடவேண்டி, வாசவதத்தையை நோக்கி, 'வெண்டாமரையாளை வழிபடுதற்கு வேண் டிய பண்டங்களையெல்லாங் கொணர்க' என்று தந்திர மாகக் கட்டளையிட, அவளும் உதயணனது விருப்பத்

தின்படியே வழிபாட்டுப்பொருளைக் கொணருமாறு பாங்கியருடன் சென்றனள்.

அவ்வெல்லையில், உதயணனருகிற்சார்ந்து, யௌகந்தராயணன், அவ்வுதயணனுக்கு விலங்கைமுறித்தல் வாசவதத்தையைவயமாக்கிக்கொள்ளுதல் முதலியயோகவித்தைகளை ஏற்றவாறு உபதேசித்தனன். அன்றியும், 'வேந்தே! வஸந்தகன் மாற்றுக்கோலத்துடனே இங்குவந்து வாயிலில் நிற்கின்றான். அவனை அருகிலழைத்துக்கொள்க' என்றும் விண்ணப்பித்தான்; மேலும், 'எவ்வாறு ஒழுகினால் நுந்திறத்து வாசவதத்தை பெருங்காதலைப் பூண்பாளோ, அவ்வாறு நடந்துகொள்க' என்றும் உரைத்துப் பொட்டெனப் புறப்பட்டுப்போயினான்.

பிறகு, வாசவதத்தை, நாமகளின் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய பொருள்களை யெல்லாம் கொணர்ந்தனள். மன்னவன், 'கலைமகளை வழிபடுகையில், தக்ஷிணையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற இருபிறப்பாளனொருவன் வாயிலில் நிற்கின்றானாதலால், அவனை இங்கு அழைக்க' என்று உரைக்க, வாசவதத்தையும் அதற்கு இணங்கி, வாயிலில் விருபத்துடன்நிற்கும் வஸந்தகனை உள்ளேவருமாறு அழைத்தனள்.

உள்ளேயழைப்பித்த அவ்வஸந்தகன் வேந்தனைக் கண்டதும், உள்ளத்துயரத்தை யாற்றகில்லாது வாய்விட்டுப் புலம்பலானான். மன்னவன் உண்மையையுணர்ந்தோனாதலால், 'ஒருகால் இவன் உண்மையை வெளியிடுவனோ?' என்று ஐயுற்று, உண்மையைவெளியாகாதிருக்கக் கருதி, அவ்வந்தணனைநோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலானான் :—'வேதியனே! நினக்கு நோயினால் வடி

ம் மாறுபட்டிருப்பதை யான் ஒழித்துவிடுகின்றேன். லம்பவேண்டா; நீ என்னருகில்தானே இனிது ாழ்க' என்று மொழிந்தனன். அன்றியும், மன்னவன், அவனது விருபமான மேனியைக் கண்ணுற்று, இகழ்ச் சியினால் நகைத்தவண்ணமாக இருந்தான். வஸந்தகன் மன்னவன்மாற்றத்தைச் செவியுற்றதும், 'மன்னவ! நமது பேருரை' என்றுகூறி, மன்னவனது கருத்தை உணர்ந்து, முகத்தில் முன்னிலும் பன்மடங்கு வைருப் ந் தோன்றுமாறு நகைக்கலாயினான். விளையாடுகருவி போன்று வஸந்தகன் வைருப்பியம் மிகுதியாகத்தோன்ற கைப்பது கண்டு, இளையளாகிய வாசவதத்தை அக கிழ்ந்து தானும் நகைத்தவண்ணமாக இருந்தனள்.

காலக்கழிவில் வாசவதத்தையின்கருத்து தன்தந் தைதிறத்து ஊற்றமற, உதயணமன்னவனிடத்துக் கா லமீக்கூர்ந்தது. அதனையுணர்ந்த யௌகந்தராயணன், ருகால் மறைபோர் கட்புலனாகாது உதயண மன்ன ன்சார்பில் வந்துநின்று, ஏகாந்தத்தில் வஸந்தகனது முன்னிலையில், மன்னவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூற னான்:—'வேந்தே! நீர் சண்டமஹாஸேநராஜனது ஞ்சகத்தாற் கட்டுண்டிருக்கின்றீர். சண்டமஹாஸேந ராஜனோ தன்புதல்வியை நுமக்கீந்து நும்மை மேம் டுத்திப் பிறகு சிறையினின்று விடுவிக்கக் கருதியிருக் றான். அவன் எப்போது நம்மை விடுவிக்கின்று னென்று அன்னோன்கை பார்த்திருப்பது நுமது திறமைக் த் தகவன்று; இழுக்கேயாம்; ஆகவே, நாம் இப் பாது அவனதுமங்கையை வலியக் கவர்ந்துசெல்லு ல் நலம். இவ்வாறு செய்யின், செருக்குக்கொண்ட னுக்கு மாறு செய்ததாகவும் முடியும்; அன்றி

யும், திறலைக்காட்டவில்லை யென்ற குறையும் நம்மை யணுகாது. சண்டமஹாஸேநராஜன் பத்ரவதியென்று பெயர்பூண்ட பிடியானையொன்றைத் தன்மடந்தைக்குத் தந்திருக்கின்றான். தோன்றலே! நடாகிரியென்ற களிற்றைத் தவிர்த்து அவ்யானையைத் தொடர்ந்துசெல்லுதல் எவ்வேழத்திற்கும் இயலாது. நடாகிரியும் அட பிடியானையைக் கண்ணுறின் மயங்கிப் பின்தொடர்ந்து செல்வதல்லது பொராது. அப்பிடியானையின்பாகன் ஆஷாடக னென்பான்: அவனுக்குப் பெருஞ்செல்வ மீந்து, நமது விருப்பத்தின்படி நடக்குமாறு புரிந்துள்ளேன். ஆகவே, நீர், நள்ளிரவில் பிறரெவர்க்கும் புலனாகாது வாசவதத்தையுடன் இங்குநின்றும் போந்து அப்பிடியானையை யூர்ந்து படைக்கலத்துணையோடு வெளிவந்திடுக. நீர், நமதுசெய்கையையுணர்ந்துகொள்ளாவண்ணம் இங்கிருக்கின்ற மஹாமாத்ர னென்னும் யானைக்குறிப்பறிந்த பாகர்தலைவனைக் கட்குடியில் மயங்கிக்கிடக்குமாறு செய்விக்கவேண்டும். இடைவழியில் யாதொருதீங்கும் அணுகாது பாதுகாத்தற் பொருட்டு, யான் முன்னர்ச் சென்று புளிந்தகனென்ற நும்நண்பனது அருகிற் றங்குகின்றேன்' என்று சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

உதயணனும், தான் செயற்பாலவற்றை இன்னவையென மனத்தி லுறுதிகொண்டு, பிறகு தன்னருகிலணைந்த வாசவதத்தையுடன் பற்பலபேச்சுக்களைப் பேசியிருந்து, இறுதியில் அன்னாளைத் தன்கருத்திற் கிணங்கியவ ளென்று பலபடியாகச்சோதித்து அறுதியிட்டு, அவளுழைத் தான்செய்யக்கருதியிருப்பதை மெல்லமெல்லத் தெரிவித்தனன். வாசவதத்தையும்

தயணமன்னவனது கருத்திற்கு ஒருப்பட்டு உஞ்சை கரத்தை நீத்துப் பயணப்பட உறுதிகொண்டு, ஆஷா கனென்ற பாகனைக் கூவி அன்றைஇ எப்பொழுது பாகவேண்டுமெனினும் பயணமாகுமாறு வேழங் காண்டு காத்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டாள்; மஹா ாத்ரனைக் கடவுட் பூசையென்று பேர்வைத்துக் களிப் த்தரும் மத்யத்தைப் பருகுவித்தாள்.

பிறகு இரவுவந்ததும், ஆஷாடகன், பத்ரவதிக் க் கல்லணையிட்டுப் பயணத்துக்கு ஏற்குமாறு செய்து த்திருந்தான். அப்போது, பத்ரவதி, பாகன்குறிப் புணர்ந்து தான் நூற்றெண்பதுயோசனைதூரஞ்செல் போவதாகப் பிளிறிற்று. வேழக்குரலை புணர்ந்திருந் ம், மஹாமாத்ரன், மதக்களிப்பில் மூழ்கிக் கிடந்தத ல் தனக்கு வேறொன்றுஞ்செய்ய வியலாததுபற்றி, றைப்பாகர்களை நோக்கித் தழுதழுத்தகுரலுடன் பிடியானை கூறியதைக் கூறினன்: ஆயினும், அப் ாகர், அவன்கூறியதை இன்னதெனவோராது வாளா ருந்திட்டனர்.

அப்போது, உதயணன், கோஷவதியென்ற தன் ணையை மீட்டியவண்ணம் யௌகந்தராயண னுப தசித்த யோகபலத்தால் தன்விலங்கை முறித்து ழ்த்தி, வஸந்தகனும் உடன்வர, படைக்கலங்களோடு த்ரவதியென்ற கரேணுவின்மீது ஏறினன். வாசவ த்தையும் ஆயவெள்ளத்தைநீத்து அம்மறைபொருளை ணர்ந்த காஞ்சநமாலையென்னுந் தனது உயிர்ப்பாங்கி ன், அப்பிடியானையின்மீது ஏறினள். வத்ஸராஜன், கன் ஐந்தாமவனாக, உஞ்சைநகரத்தை நீத்துப் பயண யினன். புறப்படுகையில், அரண்மனைவாயிலிற் பாது

காவலராக நின்ற வீரபாகு தாலபடன் என்ற வீரரிருவரும், வழிமறித்து எதிர்க்க, உதயணன் தனதுதோள் வலியால் அவர்களை மாய்த்து வீழ்த்த, அஞ்ஞான்று ஆஷாடகன் மாவெட்டியால் தூண்டி வேழத்தை விரைந்து செலுத்திச் சென்றான்.

நள்ளிரவில் அரண்மனைக்காவலரான வீரர் மாய்ந்துகிடப்பதைக் கண்ணுற்ற நகர்க்காவலர், கலங்கி விரைந்துசென்று மன்னவன்மாட்டு அறிவித்தனர். சண்டமஹாஸேநன், ஆராய்ந்து, உதயணமன்னவன் வாசவதத்தையைக் கவர்ந்துகொண்டு ஓடிய செய்தியை யறிந்தான். அப்போது சண்டமஹாஸேநனது புதல்வனான பாலகனை, நகர்முழுதும் அல்லோலகல்லோலமாகிவிட்டது கண்டு பரபரப்புடன் நடாகிரியின்மீது இவர்ந்துசென்று, உதயணமன்னவனைத் துரத்திக்கொண்டோடினான். தன்னைப் பாலககுமரன் தொடர்ந்துவருவதைக் கண்ணுற்ற வத்ஸராஜன், தன் கணைகளை மாரிபோலத் தூவினான்; அக்காலையில், பத்ரவதியைக் கண்டதும், நடாகிரி பொரத் திறனற்றுக் கிடந்தது. இவ்வாறு நிகழ்கையில், தாதையினுள்ளத்தையுணர்ந்த கோபாலகன் விரைந்துசென்று இன்மொழிகூறி, பாலகனைப் பொருவதினின்று மீட்டுத் தன்னூர்க்குத் திரும்பினன்.

பிறகு, வத்ஸராஜன், சிறிதும்மனக்கலக்கமின்றி வழிச்சென்றனன்; பொழுதும் அப்போழ்து மெல்லப் புலர்ந்தது. நண்பகல் வந்ததும், விந்தமலைக்கானகம் வரையில் நூற்றெண்பதுயோசனைதூரம் வழிநடந்ததனால், அப்பிடியானை, இளைப்புற்று நீர்வேட்கை கொண்டது. வாசவதத்தையுடன் வத்ஸராஜன் அங்குத் தங்கு

கையில், ஆண்டு நீர்நிலையில் பத்ரவதி புனலைப் பருகி, அப்புனலின் குற்றத்தாற்போல உயிர்துறந்தது. அது கண்ட உதயணனும் வாசவதத்தையும் பெருந்துயர் கொண்டனர். அஞ்ஞான்று அவர்களைத் தேற்றுமாறு வானத்தினின்று பின்வருமாறு ஓர் விஞ்சைமடந்தை தோன்றி 'அரசனே! நான் மாயாவதியென்னும் பெயர் கொண்ட விச்சாதரமடந்தை. இத்துணைநாள் சாபத்தி னற் பிடியானையாக விருந்தேன். 'உதயண! யான், இப்போழ்து நமக்கு உதவி புரிந்தேன்; இனி நமக் குப் பிறக்கும் புதல்வனுக்கும் உதவிசெய்யப் புகுவேன்' என்றாள்.

அப்பால், உதயணமன்னவன், விந்தமலைச்சாரலில் வாழும் புளிந்தகனென்னும் நண்பனுக்குத் தன்வர வைத் தெரிவித்தற்காக, முன்னர் வஸந்தகனை யேவி யனுப்பி, தானும் ஆங்குச் செல்ல விரும்பித் தன்காதலி யுடன் பாதசாரியாய் மெல்லநடக்கையில், கள்வர் ஆங்கு உதயணமன்னவனை வளைந்துகொண்டனர். வத்ஸ ராஜன், தன்வில்லே துணையாக, வாசவதத்தை நோக் கியவண்ணம் நிற்கையில், தன்னையெதிர்த்துவந்த கள் வர் நூற்றைவரையும் மாய்த்துக்கொன்றனன். அந் நாடியில், நண்பனாகிய புளிந்தகன், வஸந்தகன் வழி காட்டிக்கொண்டு வர ஆங்கு வந்துசேர்ந்தனன்.

அவ்வேடர்தலைவன், எஞ்சிய கள்வர்களையெல் லாம் போக்கி, உதயணனை வணங்கித் தன்பாளையத் திற்கு இட்டுக்கொண்டு செல்ல, அங்கு உதயணன், தன்காதலியுடன் அவ்விரவைக் கழித்தனன். அங்கு முன்னிருந்த யௌகந்தராயணன் ஒற்றர்மூலமாகச் செய்தி தெரிவித்ததனால், சேனாதிபதியாகிய ருமண்

வான், மறுநாள் வைகறைப்போதில் அணிவகுப்புக்க ளோடும் அங்குச் சார்ந்தனன். விந்தமலைக்கானக முழுதும் எங்கும் அப்போது படைகள் நிரம்பியிருந் தன. உதயணமன்னவன், கடகத்திற்புகுந்து, உஞ்சை நகரத்தைக் குறித்த செய்தியை யுணர்தற்பொருட்டு அக்கானகத்தில்தானே தங்கியிருந்தனன்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

உதயணன் வாசவதத்தையை மணத்தல்.

வற்சராசன் அங்குத் தங்கிநிற்கையில், யௌகந்த ராயணனது நண்பனாய் உஞ்சைநகரில் நிகழுஞ்செய் தியை யுணர்ந்து வருமாறு அன்னவனால் ஏவப்பெற்று அவ்வாறே தெரிந்த வணிகனொருவன், வந்து, மன்ன வனை யணுகி, 'வேந்தே! சண்டமஹாஸேநராஜர் மருகப்பிள்ளையான நும்மிடத்து மிக்க அன்புபூண்டு ஒருமனிசனை விடுத்திருக்கின்றார். அவனுடன் யான் இங்குவந்தேன். அவன் பின்னே தங்கியிருக்கின்றான் நும்மிடத்து இச்செய்தியை விண்ணப்பித்தற்காகவே யான் அன்னானுக்குத் தெரியாது முன்னம் வந்திட் டேன்' என்றான்.

இவ்வுரையைச் செவியேற்றதும், உதயணன், அக மகிழ்ந்து வாசவதத்தையின்பால் எல்லாவற்றையுங் கூறினான். சுற்றத்தைநீத்து உதயணனே பற்றுக்கோ டாக உடன்வந்த வாசவதத்தை கடிமணத்தை விரை வாக நிறைவேற்றவேணுமென்னும் விருப்பம் மனத்தி லொருபா லோடவும், மற்றொருபால் நாணம்மீக்கூர்த லால் வாய்திறவாது வாளாவிருந்தனள். உயர்குலமக ளிர்க்கு நாணமென்பது அணிகல மன்றோ!

பின்னர்ச் சண்டமஹாஸேநராஜனது ஒற்றன், உதயணனருகே வந்து, அன்னானை நோக்கி, ' சண்டமஹாஸேநராஜர் நுமக்கு இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றார்: நுமக்கு எங்களிடத்து அன்பு உள்ளதோ இன்றோ என்று ஐயந் தோற்றியதனால், யாம் நுமக்கு வாசவதத்தையை முன்னமே கடிமணஞ் செய்வியாமல் தாமதித்தோம்: நுமதுசெய்கையால் எம்மீது நீர் பேரன்பு கொண்டிருக்கின்றீரென்பது, இப்பொழுது தெற்றெனவிளங்குகின்றது. மன்னரே! நீவிர் சற்றுப்பொறுத்திரும்; எனது புதல்வனாகிய கோபாலகன் தனது தங்கை வாசவதத்தையின் கடிமணத்தை நூன்முறைப்படி செய்விப்பான்: ஆகலான், தாங்கள் அதுவரையில் வாசவதத்தையின் கடிமணத்தைக்குறித்துக் கருணையுடன் காத்திருக்கவேண்டும். ஈதொன்றுமே எமது வேண்டுகோள்' என்று சண்டமஹாஸேநராஜனது கட்டளையைத் தெரிவித்தான். இவ்வாறு உதயணனுக்குச் செய்தி சொல்லியபிறகு, வந்தஒற்றன் வாசவதத்தைக்கும் தந்தை சொல்லிய செய்தியை மொழிந்தனன்.

அப்போது, வத்ஸராஜன், ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் வாசவதத்தையுடன், கௌசாம்பிநகரைச் சேரவேண்டுமென்று மனங்கொண்டு, கோபாலகன்வரவை யெதிர்பார்த்திருக்குமாறு தனது மித்திரன் புளிந்தகனையும் மாமன்வீட்டிலிருந்துவந்த மனிசனையும் அவ்விந்தமலைச்சாரலி லிருத்தி, மறுநாள் வைகறையில், வேழப்படைகள் திரள்திரளாகத் தன்னைச் சூழவும், படைகளெழுப்பிய தூளிகள் வானமெங்கும் பரவவும், ' தனக்குமாற்றாகுக எவனேனும் தோன்றி வருகின்றானோ?' என்று தேவேந்திரனும் மனத்தில்

துணுக்குறுமாறு பெருஞ்சம்பிரமத்துடன் கௌசாம்பி நகரைநோக்கிச் செல்லலாயினன்.

இரண்டு மூன்று நாள்களில் வழிமுழுதுங்கடந்து, உதயணமன்னவன், மனைவியுடனே நகரமாந்தர் கண்டுகளிக்குமாறு பட்டணத்திற் புகுந்தான்.

" கார்பெற்ற தோகையோ கண்பெற்ற வாண்முகமோ
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிலைபுலமோ—சீர்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாநகருக்
கேதோ வுரைப்ப னெதிர்."

உதயணன் நகரிற் புகுகையில், அவனைக் காணுமாறு உபரிகையின்மீ தேறிய மங்கையரது முகம் வான கங்கையிற்றோன்றிய செந்தாமரையோவென்று ஐயுறுமாறுவிளங்கின. பலநாள் பிரிந்திருந்த கணவன் மீண்டு வரப்பெற்ற பதிவிரதைபோல, அந்நகரி, அப்போது பலவகையணிகளோடு விளங்கிற்று. அப்போது, உதயணமன்னவன், தாமரைமலரிற்றோன்றிய திருவோவெனக் கண்டவர் கண்கவரும் வனப்புவாய்ந்த வாசவதத்தையுடன் தன்னரண்மனையிற் புக்கான். மன்னவன் புகுகையில், அவ்வரண்மனை, மன்னவனின்மையால் ஒலியவிந்துகிடந்த அவ்வுதயணமன்னவனைத் தரிசிக்குமாறு திரண்டுவந்த வேந்தர்குழாம் ஒருபாற்சூழ, மாகதர் இன்னிசைபாட, துயிலுணர்ந்ததுபோல விளங்கிற்று.

அப்பால், கோபாலகன், புளிந்தகனோடும் ஒற்றரோடும் கௌசாம்பிநகரியில் உதயணமன்னவனது அரண்மனையை யடைய, உதயணமன்னவன், இருக்கையெழுந்து எதிர்கொண்டு உபசரித்து அன்னானுக்கு முகமன்கூறினன். வாசவதத்தை தன்னுடன்பிறந்த

வன் வரக் கண்டு, ஒருபால் நாணம் மேம்பட மற்றொரு பால் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தனள். பிறகு, கோபாலகன், நன்முகூர்த்தத்தில் வாசவதத்தைக்கும் உதயணமன்னவனுக்கும் மணச்சடங்கை விதிமுறைவழுவாது நிறைவேற்றுவித்தான். அம்மணத்தில், மன்னவர்களீந்த உபாயநங்களினாலும், கோபாலகன் தந்த அரதனம் முதலிய பொருள்களினாலும் உதயணமன்னவனது கருவூலம் நிரம்பவே, அம்மன்னவன் குபேரன் போன்று விளங்கினான். திருமணச்சடங்கு முற்றியதும், வதூவரர்கள், குடிகளின் கண்ணோக்கத்திற்கு இன்சாயலுடன் தோன்றினர்.

உதயணமன்னவன், தனதுமணம் நிறைவேறியதும் கோபாலகபுளிந்தகர்களை ஏற்றவாறு பட்டம் முதலியன ஈந்து சம்மானித்தனன்; கடிமணத்திற்கு வந்திருந்த மன்னவர்களையும் நகரமாந்தரையும் சம்மானித்தற்பொருட்டு, யௌகந்தராயணனையும் ருமண்வானையும் ஏவினன். அப்போது யௌகந்தராயணன் ருமண்வானைநோக்கி, 'மன்னவன் நம்மைச் செயற்கருந்தொழிலில் ஏவியுள்ளான். உலகத்தோர் கருத்தை முற்றவுமுணர்ந்து ஒருத்தர்கருத்துங் கோடாது நடத்தல் அரியதொன்றன்றோ! சிறுவனேயாயினும் நமதுசெயலில் அகமகிழானாயின், சினங்கொள்வானே' என மொழிந்து, ருமண்வானுடன் மிக்க சிரத்தையோடு யாவரையும் சம்மானிக்கலாயினன். கடிமணத்தின்பொருட்டு வந்தவரில் ஒவ்வொருத்தரும் 'இவர் நம்மைத்தான் நன்கு உபசரித்தனர்' என்று கருதுமாறு எல்லோரிடத்தும் அவ்விருவரும் நடந்துகொண்டனர்.

பின்னர், உதயணமன்னவன், யௌகந்தராய ணன் ருமண்வான் வஸந்தகன் என்ற மூவர்க்கும் ஆடையாபரணங்களையும் க்ராமங்களையும் பல்வகைச் சிறப்புக்களையும் முழுக்கருத்துடன் மிகுதியாகக் கொடு த்தனன். யாவரும் மனம் நிறைவுற்றனர். வந்த மன்ன வரும் விடைபெற்றுத் தத்தமது இருப்பிடத்திற்கு ஏகினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் :
மந்த்ரிமாரின் மந்தணம்.

முற்கூறியவாறு வாசவதத்தையைக் கடிமணம் புரிந்ததும், வத்ஸராஜன், உழையரிடத்து நிலப்பொறை முழுவதையும் வைத்திட்டு, தான் யாதொருகவலையு மின்றி இன்பமாகக் காலங்கழிக்கலாயினன். அப்போது மந்த்ரியருள் முதல்வனான யௌகந்தராயணனும் ஸே நாபதி ருமண்வானுமே அல்லும்பகலும் கருத்தோடு வத்ஸநாட்டில் அரசுசெலுத்தலாயினர்.

ஒருநாள், யௌகந்தராயணன், தனதுகருத்திற் பெருங்கவலைதோன்றியதனால், ருமண்வானைத் தன் னகத்திற்கு நள்ளிருளி லிட்டுவந்து, தன்கவலையைத் தெரிவிக்கலானான்.

யௌகந்தராயணன் :—' இவ்வரசன் பாண்டவர் குலத்தில் தோன்றியவன் : ஒருகால் பார்முழுதும் இவன்மரபினர்வயத்தி லிருந்தது : அன்றியும், ஹஸ் திநபுரம், இவர்கட்கு ராஜதாநியாக அமைந்திருந்தது. இம்மன்னவன் அவற்றையெல்லா மிழந்தும், அவற் றைத் தன்னாற்றலால் வென்று தன்னடிப்படுத்தவேணு

மென்னுங் கருத்துச் சிறிதுமின்றி வாளா கிடக்கின்ரூன். இப்போழ்து இவனது அரசோ, பூமண்டலத்தில் ஒருகோணத்தில் ஏகதேசந்தான். இவ்வாறிருந்தும், இம்மன்னவன், வேட்டையாடுவதிலும் கட்குடிப்பதிலும் கேளிக்கைக்கூத்தைக்காண்டல் முதலியவற்றிலுமே விநோதிக்கின்ரூன். தன்னிலை தாழ்ந்திருத்தலைக்குறித்து இவன் சிறிதுங் கவலைகொள்வதில்லை. ராஜாங்கத்தைக் குறித்த சிந்தைமுழுவதும் நம்மைப் பொறுத்திருக்கின்றது. ஆதலால், நமது நுண்ணுணர்விருற்றலால், இவன்மரபினராண்ட குவலய முழுதும் இவனடிப்பட்டதாம்படிசெய்ய நாமே முயலவேண்டும். இவ்வாறு புரிந்தால்தான், நாம், தலைவன்மீதுவைத்துள்ள பக்தியைக் காட்டினவ ராவோம். நமது அமைச்சும் பயன்பெற்றதாகும்.'

ருமண்வான் :—' நாம் பூமண்டல முழுவதையும் நமது அறிவாற்றலால் வெல்வது எவ்வாறு?'

யௌகந்தராயணன் ;—' மருத்துவன் தன்னுணர்வின்வல்லமையா லாராய்ந்து ஔடதமீந்து பிணியைப் போக்குதல்போல, நம்மாலியன்றவரையிலும் ஆராய்ந்து அரசனுக்கு எவ்வாற்ருனுந் தீங்குநேராதவாறு பாதுகாப்புச்செய்து, பகைவரை நலிந்து மேதினி முழுவதையும் வென்று இவனுக்குத் தருமாறு முயல்வோமாக. நம்மரசனுக்குப் பகைஞனகப் பின்புறத்திலிருப்பவன் மகததேசத்து மன்னனுகிய ப்ரத்யோதன். அவன், நாம் முன்புறத்திற் போர்செய்யச் செல்லுகையில் நம்மீது சினந்து பின்புறத்திற் போராட வருவான். ஆதலால், நாம் முதலில் அவனை நமது கைக்குள் அகப்படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதைப்பற்றி ஒருபாயந்

தோன்றுகின்றது; கேளும். அவ்வரையனுக்குப் பத்மாவதியென்று பேர்பூண்ட பெண்மணியொன்று இருக்கின்றது. நாம் அக்கன்னிகையை உதயணனுக்கு உரியவளாக்குமாறு வேண்டுவோம். அதற்கு முன்னம் நாம் செய்யவேண்டிய செய்கையொன்று உளது; அஃதாவது—நமது மதியின்வல்லமையால் வாசவதத்தையைக் கரந்துவைத்து அவள்வாழ்ந்தஇடத்தில் தீயிட்டு, எம்மருங்கும் 'தேவிவாசவதத்தை கனலி லெரிந்திட்டாள்' என்ற வதந்தியை யெழுப்பவேண்டு மென்பது. இவ்வாறு நாம் செய்யாவிடின், ப்ரத்யோதமன்னவன், பத்மாவதியை உதயணமன்னவனுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்தான். நான் முன்னொருகால் உதயணமன்னவனுக்குப் பத்மாவதியை வாழ்க்கைப்படுத்துமாறு அம்மகதவேந்தனிடத்து மகட்பேசியபோது, அன்னான், 'உதயணமன்னவனுக்கு வாசவதத்தையினிடத்துக் காதல் கடலின் மிகப்பெரிது: ஆகையால், யான் எனது கன்னிகையைத் தாரேன்' என்று மறுத்துரைத்துள்ளான்; மேலும், உதயணமன்னவனும், தேவி வாசவதத்தை யிருக்கும்போது வேறொருத்தியைப் பாணிக்ரஹணம் புரியான். தேவி கனலிலெரிந்திட்டா ளென்ற பெயர் பரவுமாயின், நமது மனோரதம் இனிதுநிறைவுறும். பத்மாவதி உதயணமன்னவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்ப்பா ளாயின், பின்னர், அந்த ப்ரத்யோதமன்னவனும் உற்றுணர்கி உதயணமன்னவன்மீது சினவான்; துணையும் புரிவன். பிறகு, நாம் குணதிசை முதல் முறையே சென்று வென்றிடலாம். இவ்வாறு வத்ஸராஜனுக்கு நானிலமுற்றும் நாம் வென்று தருவோமாக. நாம் இங்ஙனம் முயல்வோமாயின், இந்தத்

...ராபதி, பூமண்டலமுழுவதையும் பெறுவனென்பது ...தேற்றம். முன்னர் ஆகாயவாணியும் உதயணன் பூமண் ...ல முழுவதையும் பெறுவா னென்று உரைத்திருப் ...து தவறுதன்றோ !''

இன்னணம் மந்திரித் தலைவன் மொழிந்ததைச் ...சவியேற்று ஸாஹஸச்செயலாகு மென்று கருதிய ...ருமண்வான் பின்வருமாறு கூறலானான்:—

ருமண்வான்:—'பத்மாவதியை மணம் புணர்த்தற் ...பொருட்டு நாம் துணிந்து செய்கின்ற செயல் ஒருகால் ...ற்றமாய் முடியுமேயாயின் என்செய்வதென்று அஞ்சு ...கின்றேன். நமது செய்கை முற்றாதாயின், நாம் நகைப் ...பிற்கிடனாவதன்றி மன்னவன் முதலியோரது சினத் ...திற்கும் பாத்ரமாவோமே; அன்றியும், வாசவதத்தை ...யைப் பிரித்துவைத்தலில் மன்னவனுக்கு ஏதேனும் ...நேருமோ' என்றுஞ் சங்கிக்கின்றேன்.

யௌகந்தராயணன்:—'நாம் இப்போது துணிந் ...த தொழில்செய்யவேண்டும். எந்தப்புருஷனும் துணி ...து ஒருதொழிலைச்செய்யாது திகைப்புக்கொண்டிருப் ...பின், நன்மையைப்பெறுதல் அரிதேயாகும். "செயற் ...கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செயற் கரிய செய்க ...லாதார்." யாதொரு முயற்சியும் கைக்கொள்ளாது ...ம் வாளாவிருந்திட்டால், வேட்டை முதலிய வ்யஸ ...னங்களிற் கருத்தூன்றிய நம்வேந்தனுக்கு, உள்ளபொரு ...ளும் ஒழிந்திடு மென்பது தேற்றம். நாம் மந்த்ரிய ...ரென்று பெய ரெடுத்தும், நம்மந்தணம் பயனுறாது ...மாறாக முடியுமே யாயின், அப்போது தலைவனது அவ ...மதிப்பிற்குப் பாத்திரராகவேண்டுவது தவிர வேறு ...நாம் செயற்பாலது யாது? இது நிற்க: அரசரில் தம்

வயத்தசித்திய ரென்றும், அமைச்சர் வயத்தசித்திய ரென்றும் இருதிறத்தா ருளர். அவர்களுள், தன்வயத்த சித்தியனை வேந்தனுக்குத் தன்னுணர்வே உதவுவ தன்றி, அமைச்சர்செயலால் யாதொருபயனு முண்டா காது. அமைச்சர்வயத்தசித்தியனை மன்னவனுக்கோ அமைச்சரது நுண்ணுணர்வே பயனைக் கூட்டுவிக்கும். அத்தகையமன்னர்மாட்டுள்ள அமைச்சர் மேன்மேலும் முயலுதலில் உற்சாகமின்றி வறிதே யிருப்பாராயின், அப்பொழுது அம்மன்னவனது திருவுக்கு எள்ளும் புனலும் விடவேண்டுவதுதான். இனி, வாசவதத் தையின் தந்தையைக்குறித்து ஒருகால் நீர் சிந்தை கொள்ளக்கூடும்; அது வேண்டா: ஏனெனின், சண்ட மஹாஸேநராஜனும் அவரது புதல்வனும் எல்லோரும் என்பேச்சை மீறி ஒருபோதும் நடவார்; நான் மொழிந்தவாறே நடப்பர்' என்று தீரமாகக் கூறினான்.

ருமண்வான்:—'பகுத்தறிவு உள்ளவரும், தமது காதற்குப் பதிவிடமான அரிவையரைப் பிரியின் வருந் துவர்; அவ்வாறிருக்க, உதயணமன்னவனைப்பற்றி நாம் என்பேசுவது? வாசவதத்தையைப் பிரிதலால், வத்ஸராஜனுக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ? என்று பெரிதும் ஐயுறுகின்றேன்.'

யௌகந்தராயணன்:—'மன்னவர்கள் காரியத்தி னிமித்தம் துன்பத்தைப் பொறுப்பது இயற்கையே; ராவணவதத்தின்பொருட்டுத் தேவர்கள் சீதாபிராட் டியாரைப் பிரித்துவைக்க அப்போது இராமபிரான் அப்பிரிவுத்துயரைப் பொறுத்திலரோ?'

ருமண்வான்:—'இராமன் முதலியோர் கடவுளர்; அவர்களது; மனம் எதையும் பொறுக்கவல்லது; மானு

ர்மனமோ சிறுதுன்பத்தையும் பொறுக்கவில்லாத தான்றன்றோ ?'

யௌகந்தராயணன்:—இவற்றையெல்லாம் பற்றி ன்னமே ஆராய்ந்துள்ளேன். அரசாது தொழில்கள் வ்வாறுதான்முற்றுறும். இதைப்பற்றித் திருஷ்டாந்த கப் பழைய வரலாறு ஒன்று கூறுகின்றேன். முன்பு ஞ்சைநகரத்திற் புண்யஸேநனென்று ஒருமன்னவன் ருந்தான். அவனைப் பேராற்றலுடையவேறொருவேந் ன் எதிரிட்டனன். அப்போது புண்யஸேந ராஜ து மந்திரிமார், பகைஞனை வெல்வது அரிதாதலை ணர்ந்து, அரசன் இறந்திட்டா னென்று ஓர் பொய் ரயவதந்தியை எம்மருங்கும் பரவச்செய்து புண்ய ஸநமன்னவனை எவருமுணராதவாறு கரந்துவைத்து வறொருயிர்நீத்தவுடலை அரச னென்று சொல்லி, ஜமர்யாதையுடன் தஹநஸம்ஸ்காரமுஞ் செய்தனர். ன்னர் 'எங்கள் மன்னவர் மாய்ந்திட்டன ராதலால், வந்தனையிழந்த எமக்கு நீரே வேந்த ராகுக' என்று ாற்றன் மூலமாகத் தமதுவேண்டுகோளை மாற்ற க்குந் தெரிவித்தனர். பகைஞனும் அகமகிழ்ந்து வர்களது வேண்டுகோட்கு இசைந்து உஜ்ஜயிநீநக த்தை யாளத் தொடங்கினன். அச்சமயத்தில் பிரகிரு ளயாவரும் படைகளுடன் சூழ்ந்துகொண்டு அம் ன்னவனைச் சேனையோடும் தொலைத்துவிட்டுத் தமது ழைய வேந்தன் புண்யஸேநனையே மீண்டும் அரசு ரியுமாறு செய்தனர். எப்போதும் அரசாது தொழில் வ்வாறு ஸாஹஸமாகத்தான் செயற்பாலது; ஆத ல், நாம் இப்போது தேவி கனலி லெரிந்திட்டா ளன்று கைதவமாகச் சொல்லித் துணிந்து தொழில்

வயத்தசித்தியரென்றும், அமைச்சர் வயத்தசித்தியரென்றும் இருதிறத்தாருளர். அவர்களுள், தன்வயத்தசித்தியனை வேந்தனுக்குத் தன்னுணர்வே உதவுவதன்றி, அமைச்சர்செயலால் யாதொருபயனு முண்டாகாது. அமைச்சர்வயத்தசித்தியனை மன்னவனுக்கோ அமைச்சரது நுண்ணுணர்வே பயனைக் கூட்டுவிக்கும். அத்தகையமன்னர்மாட்டுள்ள அமைச்சர் மேன்மேலும் முயலுதலில் உற்சாகமின்றி வறிதே யிருப்பாராயின், அப்பொழுது அம்மன்னவனது திருவுக்கு எள்ளும் புனலும் விடவேண்டுவதுதான். இனி, வாசவதத்தையின் தந்தையைக்குறித்து ஒருகால் நீர் சிந்தை கொள்ளக்கூடும்; அது வேண்டா: ஏனெனின், சண்டமஹாஸேநராஜனும் அவரது புதல்வனும் எல்லோரும் என்பேச்சை மீறி ஒருபோதும் நடவார்; நான் மொழிந்தவாறே நடப்பர்' என்று திரமாகக் கூறினான்.

ருமண்வான்:—'பகுத்தறிவு உள்ளவரும், தமது காதற்குப் பதிவிடமான அரிவையரைப் பிரியின் வருந்துவர்; அவ்வாறிருக்க, உதயணமன்னவனைப்பற்றி நாம் என்பேசுவது? வாசவதத்தையைப் பிரிதலால் வத்ஸராஜனுக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ? என்று பெரிதும் ஐயுறுகின்றேன்.'

யௌகந்தராயணன்:—'மன்னவர்கள் காரியத்தி னிமித்தம் துன்பத்தைப் பொறுப்பது இயற்கையே. ராவணவதத்தின்பொருட்டுத் தேவர்கள் சீதாபிராட்டியாரைப் பிரித்துவைக்க அப்போது இராமபிரான் அப்பிரிவுத்துயரைப் பொறுத்திலரோ?'

ருமண்வான்:—'இராமன் முதலியோர் கடவுளர் அவர்களது; மனம் எதையும் பொறுக்கவல்லது; மாநு

டர்மனமோ சிறுதுன்பத்தையும் பொறுக்கவில்லாத தொன்றன்றோ ?'

யௌகந்தராயணன்:—இவற்றையெல்லாம் பற்றி முன்னமே ஆராய்ந்துள்ளேன். அரசரது தொழில்கள் இவ்வாறுதான்முற்றுறும். இதைப்பற்றித் திருஷ்டாந்தமாகப் பழைய வரலாறு ஒன்று கூறுகின்றேன். முன்பு ஞ்ஜைநகரத்திற் புண்யஸேநனென்று ஒருமன்னவன் இருந்தான். அவனைப் போராற்றலுடையவேறொருவேந்தன் எதிரிட்டனன். அப்போது புண்யஸேந ராஜனது மந்திரிமார், பகைஞனை வெல்வது அரிதாதலை யுணர்ந்து, அரசன் இறந்திட்டானென்று ஓர் பொய்யாயவதந்தியை எம்மருங்கும் பரவச்செய்து புண்யஸேநமன்னவனை எவருமுணராதவாறு கரந்துவைத்து வேறோருயிர்நீத்தவுடலை அரசனென்று சொல்லி, ராஜமர்யாதையுடன் தஹநஸம்ஸ்காரமுஞ் செய்தனர். பின்னர் 'எங்கள் மன்னவர் மாய்ந்திட்டனராதலால், வேந்தனையிழந்த எமக்கு நீரே வேந்தனாகுக' என்று ஒரொற்றன் மூலமாகத் தமதுவேண்டுகோளை மாற்றானுக்குந் தெரிவித்தனர். பகைஞனும் அகமகிழ்ந்து அவர்களது வேண்டுகோட்கு இசைந்து உஜ்ஜயிநீநகரத்தை யாளத் தொடங்கினன். அச்சமயத்தில் பிரகிருதிகள்யாவரும் படைகளுடன் சூழ்ந்துகொண்டு அம்மன்னவனைச் சேனையோடும் தொலைத்துவிட்டுத் தமது பழைய வேந்தன் புண்யஸேநனையே மீண்டும் அரசுபுரியுமாறு செய்தனர். எப்போதும் அரசரது தொழில் இவ்வாறு ஸாஹஸமாகத்தான் செயற்பாலது; ஆதலால், நாம் இப்போது தேவி கனலி லெரிந்திட்டாளென்று கைதவமாகச் சொல்லித் துணிந்து தொழில்

புரிவோமாக. புரியின், தவறாது கடவுள் நமக்குத் துணை புரிவர்' என்று மிக்கதுணிவுடன் சொன்னான்.

ருமண்வான்:—'இவ்வாறு நீர் ஆராய்ந்து அறுதியிட்டுள்ளீரெனின், நமது இராணியின் உடன்பிறப்பாகிய கோபாலகனை ஒருவ்யாஜத்தால் ஆதரத்தோடு இங்கு வரவழைத்து அவனுடன் மற்றுமொருமுறையாராய்ந்து பின்னர்த் தொழிலி லிறங்குக.'

யௌகந்தராயணன் தான் அவ்வாறேபுரிவதாக உறுதியுடன் சொல்ல, ருமண்வானும் அன்னனிடத்துள்ள விசுவாசத்தால், யௌகந்தராயணன் செய்யவேண்டுமென்றுகூறியதை அவ்வாறே அங்கீகரித்தனன்.

மறுநாள், அம்மந்திரியரிருவரும் தூதனொருவனைக் கூவிக் கோபாலகனைத் தாம் காணவிரும்புவதாகக் கூறுமாறு சொல்லி உஜ்ஜயிநீநகர்க்குவிடுத்தனர். ஒற்றன் சென்று உஞ்சைநகரைச்சார்ந்து செய்தி தெரிவிக்கவே, கோபாலகனும் காலக்கழிவின்றி உடனே பயணமாகிக் கௌசாம்பிநகரைச் சார்ந்தனன். சேர்ந்ததும், யௌகந்தராயணன் மந்தணத்திற்குஉரிய இல்லத்திற்கு அவனை யழைத்துச்சென்று ருமண்வானுடன் சொல்லிய எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தான். கோபாலகன் யௌகந்தராயணனாலோசனை தன் தங்கைக்கு முதலில் வருத்தத்தை விளைப்பதாயிருந்தும், அரசனது நன்மைக்கு நிமித்தமாகவிருத்தலால் அதற்கு உடன்பட்டான். மேலும், பெரியோரதுபேச்சுக்குக் குறுக்குச் சொல்லுதல் அடாத தொன் றன்றோ!

ருமண்வான்:—அப்போது மீண்டும் யௌகந்தராயணனை நோக்கி, 'சிறந்த உபாயம் நிறைவேறற்கு உரியகருவிகள்யாவும் நிறைவுற்றிருப்பினும், முதன்மை

யான உறுப்பிற்குக் குறைவு வாராதவாறு பாதுகாத்தல் இன்றியமையாத் தொழி லன்றோ! ஆதலால், நீவிர்செய்வதாக ஆராய்ந்து கூறியன யாவும் நன்றேயாயினும், தனதுதேவி வாசவதத்தை கனலி லெரியுண்டு மாய்ந்தன ளென்ற செய்தியைச் செவியேற்கும் உதயணமன்னவன் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளாதபடி பாதுகாத்தல் எவ்வாறு இயலும்? ஈதொன்றைக் குறித்துமாத்திரம் மீண்டும் ஆராயவேண்டும்.'

செய்தற்குஉரிய தொழில்யாவும் நன்காராய்ந்த யௌகந்தராயணன் மீண்டு கூறலானான்:—

யௌகந்தராயணன்:—'உயிரினும்நெடிதுறச்சிறந்து தோன்றுந் தனதுதேவி வாசவதத்தை உயிர் துறந்தன ளென்ற காரணத்தால் உதயணமன்னவனது உயிருக்கே ஒருகால் தீங்குநேருமோ வென்றுஐயுறவேண்டா; ஏனெனில், கோபாலகன் தன்தங்கை வாசவதத்தைதிறத்துத் தன்னுயிரினும் மிக்க பட்சம் வைத்திருந்தும், அவள் கனலி லெரிந்திறந்தாளென் றறிந்தும் மிக்கதுயர முறாதது கண்டு, உதயணமன்னவன் 'நமது மனைவி ஒருகால் உய்ந்திருக்கக்கூடும்' என்று ஒரெண்ணமுங் கொள்வான். மேலும், பத்மாவதியை உடனே விவாஹஞ் செய்துகொள்வதால், வாசவதத்தையின் பிரிவுத்துயரை மறந்தும் விடுவான்.'

அவ்விரவில் மூவரும் ஆய்ந்து, 'உதயணமன்னவனையும் தேவியையும் இட்டுக்கொண்டு லாவாணகமென்ற ஊர்க்குப் போவோம்; அது, மகதநாட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள ஊராவதன்றி, வேட்டைக்கு ஏற்ற இடமுமாதலால், நமதுவேந்தனும் அங்கு விநோதமாக வெளியிற்செல்வான். அவ்வாறு மன்னவன் வெளிச்

சென்ற அற்றம்நோக்கி, அரண்மனையில் தீயிட்டு நாம் எண்ணியதை நிறைவேற்றவேண்டும். தேவிவாசவதத் தையைப் பத்மாவதியி னரண்மனையில் தந்திரமாக மெல்ல வைப்போம். பிரிவுக்காலத்தில் அவள்தான் இவளது நல்லொழுக்கத்திற்கு ஏற்ற சான்றுவள். இங் ஙனம்புரியின், நாம்கருதியது முழுதுங் கைகூடும். இம்மந்தணம் வேற்றுச்செவிக்கு எட்டாது நமக்குள் ளாக இருக்கவேண்டும்.' என்று பின்னர்ச் செய்ய வேண்டுவதைச் சுட்டி இவ்வாறு ஓர் முடிபுக்கு வந் தனர்.

யௌகந்தராயணன் முதலிய மூவரும் மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்ததும் தமது செய்கடனைப் புரிந்து அரண்மனை சார்ந்தனர். அவர்களில், ருமண்வான் மன்னவனைநோக்கி, 'வேந்தே! இப்போழ்து லாவா ணகமென்ற ஊர்க்குச் செல்வது, நமக்கு நன்மைதரும். அது, மிகவும் இனியவூர். அங்கு வேட்டையாடுதற்கு ஏற்றனவாய்ப் பரந்த இடங்களுமுண்டு. அங்குப் புல் வாயினங்களும் ஆநிரைகளும் மிக்குள்ளன; அவற்றை மகதநாட்டரசன் நலிகின்றா னாதலால், அவைகளைப் பாதுகாத்தற்காகவும் விநோதத்தின்பொருட்டாகவும் நாம் அங்குச் செல்லுதல் நலம்' என்றான்.

அதனைச் செவியேற்றதும், உதயணமன்னவன் விளையாட்டில் வேட்கையுள்ளவ னாதலின், வாசவதத் தையோடும் லாவாணகமென்னுமூர்க்குச் செல்லுமாறு கருத்தில் உறுதிகொள்ள, அதற்கு உரிய லக்நத்தைக் கணிகள் மொழிந்தனர்.

அவ்வெல்லையில், தன்மரபிலுதித்த மன்னவ னிடத்துக் காதலால் கடவுட்டிங்கள் வானத்தினின்று

இறங்கிவருவதுபோன்று, திடீரென்று நாரதமுனிவர் விண்ணகத்தினின்று, இறங்கி உதயணமன்னவனிடம் வந்தனர். முனிவர்பிரான் வந்ததும், உதயணமன்னவன், அதிதிக்குச் செய்யவேண்டிய ஸத்காரங்களையெல்லாஞ்செய்து, விநயத்துடன் அம்முனித்தலைவரின் முன்னிலையிற் கைகுவித்து நின்றனன். அம்மன்னவனிடத்துப் பேரருள்வைத்த அக்கடவுண்முனியும், பாரிஜாதமலர்மாலையை அம்மன்னவனுக்கு அளித்தபின்னர், தேவி வாசவதத்தை வணங்கி நிற்க அன்னாளை நோக்கி, 'காமதேவனது அம்சமாகி வித்தியாதரர்க்கெல்லாந்தலைவனாகும் புதல்வனைப் பெறுக' என்று ஆசிகூறினர்.

பின்னர், முனிவர்பெருமான், உதயணமன்னவனைநோக்கி, 'நினது மூதாதையர் என்பாற் பேரன்பு வைத்திருந்தனர். அவர்களிடத்து யான் கொண்டிருந்த அன்பினால் இப்போது நின்னிடத்தும் அன்பு பூண்டு நின்னைக் காணுமாறு ஈண்டு வந்தேன். ஆதலான், யான் ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன். நீ அதனை அவதானத்துடன் கேட்டு நடந்துகொள்க. நினது மந்திரியர் தக்கவமயத்திற் கூறுங் கூற்றுக்களை எனது மொழிபோல மதித்து ஒழுகுக. இன்னும் விரைவிற்றானே நீ பெருநன்மையைப் பெறுகுவை. சின்னாளில் நினக்குத் துன்பம் நேரும்; ஆயினும், நீ அப்பொழுது அதன்பொருட்டுச் சற்றுங் கலங்கவேண்டா; அத்துன்பம் யாவும் இறுதியில் இன்பமாகவே முடியும்' என்றனர்.

இவ்வாறு சொல்லியதும் முனிவர் பெருமான் அந்தர்த்தான மாயினர். யௌகந்தராயணன் முதலிய மூவரும் முனிவர்பெருமானது மொழியால் தமது

செயல் முற்றுறுமென்று மனந்தேறி, மேன்மேலு அத்தொழிலை நடாத்துமாறு ஊக்கத்தோடு முயல்வ ராயினர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் :
பத்மாவதீ பரிணயம்.

பின்னர், யௌகந்தராயணன் முதலிய மந்திரிமா முன்னரறுதியிட்ட முறைப்படியே, உதயணமன்ன வனை வாஸவதத்தாஸமேதனாக லாவாணகமென்னு மூர்க்குப் பயணப்படும்படி செய்தனர். மந்திரிமார் எண்ணம் முற்றுவதைப் பறையறைவது போன்ற பேரொலியுடனே சேனைகள் புடைசூழ்ந்து வர, உத யணமன்னவன் லாவாணகமென்ற ஊரைச் சார்ந்தனன்.

பெருந்தானையுடனே உதயணமன்னவன் தன நாட்டிற்கு அருகில் வந்துள்ளானென்பதை ஒற்றரா லுணர்ந்ததும், மகதநாட்டுமன்னவன், 'தன்னாட்டை எங்கு உதயணன் முற்றுகை செய்வானோ?' என்று பேரச்சங்கொண்டு, மிக்க ஆராய்ச்சியையுடைய னாத லின், உதயணமன்னவனது கருத்தை உணர்ந்துவரு மாறு யௌகந்தராயணன்மாட்டு ஓரொற்றனை விடுத்த னன். அவ்வமைச்சனும் வந்த ஒற்றுவனுக்கு மிக்க சிறப்புக்கள் புரிந்து விடுக்க, அதனால், மகதமன்னவ னது மனம் தெளிவுற்றது.

லாவாணகமென்ற ஊரில்வாழும் உதயணமன்ன வன் நாடோறும் கானகஞ்சென்று வேட்டமாடு விநோதமாகக் காலங்கழித்து வரலாயினன். இவ் வாறு கழியுநாட்களில் ஒரு நாள், உதயணமன்னவன் வேட்டமாட வெளிச்சென்றிருக்கையில், ருமண்

வான் யௌகந்தராயணன் வஸந்தகன் என்ற மூவரும் கோபாலகனை முன்னிட்டுத் தேவிவாசவதத்தை வாழு மிடத்திற்குச் சென்று அங்கு ஒருத்தருமில்லாத அம யம் நோக்கி அவளருகிற் சார்ந்து, கணவனது நன் மையையே நாடும் அன்னானை நோக்கி, தாம் செய்யு மாறு கருதியதற்கு இணங்குமாறு இனிய மென்மொ ழிகளால் வேண்டினர். அவளும் முன்னரே தனது முன்னோன்மூலமாக அவர்கள் நினைவை யெல்லாம் ணர்ந்திருத்தலால், அப்போது அவர்களது வேண்டு கோட்கு எளிதி லிசைந்தனள். பிரிவுத்துயரை மெத் தத்தோற்றுவிக்கும் இச்செயலுக்கு வாசவதத்தை எவ் வாறிசைந்தன ளென்று நாம் ஐயுறக்கூடும்; காதலரது நன்மையிற் காதல்கொண்ட குலமகளிர் எதனைத் தான் பொறார்?

அப்பால் அறவும்வல்லுநரான யௌகந்தராய ணன், தனது யோகமஹிமையால் வாசவதத்தையைப் பார்ப்பனிக்கோலத்தினளாக மாற்றி, வஸந்தகனையும் கண்பொட்டைமாணியனாக மாற்றி, தானும் முதியஅந் தணவடிவங் கொண்டான். பிறகு, அவ்யௌகந்தராய ணன், பிராமணியி னுருவத்தினளாய தேவியை யிட்டுக் கொண்டு, வஸந்தகனுடனே மகதநாட்டைநோக்கி நடந் தனன். தன்னகத்தினின்று வெளிச்செல்லும் வாசவ தத்தை தனது வெற்றுடம்பினால் யௌகந்தராயணன் பின் நடந்தனளே யன்றி அவளதுகருத்தெல்லாம் கொழுநன்மீதுதான் சென்றிருந்தது.

ருமண்வான், போரிற்கொள்ளியிட்டு மார்பிலும் அறைந்துகொள்பவர்போன்று முன்னையசங்கேதப்படி அப்பொழுது அந்தப்புரத்தி லெரியிட்டு, 'ஐயகோ!

தேவி வாசவதத்தை அனற்பட்டனளே! ஆ! என் செய்வேன்? ஆ! ஆ!! வஸந்தகனும் இறந்தனனே! ஐயோ! ஐயோ!!' என்று கதற லாயினன். அந்தப் புரத்தை யெரித்ததும் தீக்கடவுள் தணிந்திட்டது; ருமண்வான் முதலிய பரிஜநங்களது கதறலொலிமாத் திரம் சற்றுந் தணிந்திலது.

இப்பால், யௌகந்தராயணனே, வஸந்தகனுட னும் வாசவதத்தையுடனும் மகதநாட்டின் படைவீடா கிய நகரத்தைச் சார்ந்தான். அவ்வெல்லையில், மன்ன வன்மகள் பூங்காவனத்தி லுறைவதை யறிந்து, யௌ கந்தராயணன், அவ்விருவரோடும் ஆண்டுச் சென் றான். மன்னவன்மகள் பத்மாவதி, வாசவதத்தை யைச் சேய்மையிற் கண்டதும், அன்னாளிடத்துக் காரணமின்றியே அன்பு பூண்டனள்; சந்திரகாந்தம் திங்களைக் கண்டவிடத்து நீர் கால்வதற்கும், தாமரை மலர் கதிரவனைக் கண்டவிடத்து அலர்வதற்கும் கார ணங் கூற வியலுமோ? சோலைவாயில்காவலர் யௌகந் தராயணன் முதலியோரை உட்புகவொட்டாது தடுக் கையில், அவ்வரசகன்னிகை, அவர்களை வாளாவிருக் கச்சொல்லி, முதிய அந்தணவடிவுகொண்ட யௌகந் தராயணன் முதலியோரைப் பூங்காவனத்தினுள் வரு மாறு வேண்டினன்.

பின்பு அவள் யௌகந்தராயணனைநோக்கி, 'முத் தழலோம்புவோய்! நின்னுடனிருக்கும் இந்நங்கை யாவள்? நீ ஈண்டு வரக் காரணம் என்னே?' என்று வினவினள். யௌகந்தராயணன், 'மன்னவன்புதல்வீ! இவள் எனது குமரி; அவந்திகையென்னும் பெயரி னள். இவளது கணவனே, வ்யஸநி யாதலால், இவளை

நீத்து எங்கோ சென்றிட்டான். இவளை இப்போழ்து நினதுவயத்தில் வைத்திட்டு, விரைவிற்றனே இவளது கொழுநனை நாடி யிட்டுக்கொண்டு வருவேன். இந்தக்குருட்டுமாணி இவளது உடன்பிறந்தோன்; இவளுக்குத் தனிமையால் தோன்றும் விரகதாபம் நேராவண்ணம் இவளுடன் இவ னுறைக' என்று விடையிறுத்தான். எனலும், மன்னவன்குமரி அவனுரையை யிசைந்தனள். யௌகந்தராயணன் மன்னவன்குமரிமாட்டு விடைபெற்று, அக்கணமே லாவாணகத்தைநோக்கிப் பொட்டெனப் போயினன்.

பத்மாவதி, அவந்திகையென்று பேர்கொண்ட வாசவதத்தையையும், கண்பொட்டையனான பிரமசாரியையும் உட னிட்டுக்கொண்டு, அவர்களிடத்து மிக்கநட்பையும் மரியாதையையும் பாராட்டியவளாய் மிக்கமகிழ்ச்சியுடன் தன்னரண்மனைக்குச் சென்றாள். ஆங்குப் பித்திகையிற் றீட்டிய ராமசரிதையிற் சீதாபிராட்டியாரைக் கண்ணுற்ற வாசவதத்தை, தனது பிரிவுத்துயரை அரிதிற் பொறுத்திருந்தனள். வடிவத்திலும், சாயலினுலும், பள்ளியிலும் ஊணியிலும் நேர்மையினுலும், கருங்குவளைமலர்போன்று நறுமணம்வீசும் மேனிமணத்தாலும், வாசவதத்தையை மாதரசி யெனத் துணிந்து, பத்மாவதி, அவளுக்குத் தன்னேடொக்க மிக்கமேம்பட்ட உபசாரங்கள் செய்யுமாறு புரிந்தனள். அன்றியும், 'விராடநகரத்தில் முன்பு திரௌபதி கரந்துறைந்ததுபோல யாரோ ஒரு உயர்குடியிற் பிறந்த மாது இவ்வாறு இங்கு மறைந்துறைகின்றாள் போலும்' என்ற கருத்தும் பத்மாவதிக்குத் தோன்றிற்று.

வாசவதத்தை ஒருகால் தான் உதயணனிடத்துப் பயின்றவாறு பத்மாவதிக்குச் செவ்விவாடாமாலையைச் சூட்டி வாணுதற்றிலகத்தையும் தீட்டினள். பத்மாவதியின் அன்னை, அவற்றைப் பூண்ட மகளைக் கண்ணுற்று வியந்து, 'நங்காய்! இந்த மாலாதிலகங்களை நினக்குப் பூண்டவர் யாவர்?' என வினவினாள்.

பத்மாவதி:—'என்மனையில் அவந்திகையென்று ஒருத்தி வந்திருக்கின்றாள்; அவள் எனக்கு இவற்றைப் பூண்டனள்' என மறுமொழிகூறினாள்.

அன்னை 'இவ்வாறு புரியும் ஆற்றல் படைத்த அன்னாள் மாநுடமக ளல்லள்; தெய்வமகள்போலும்' எனப் பாராட்டி மொழிந்து, பிறகு, 'கடவுளரும் முனிவரும் சாதாரணமானுடாகத்து உறைதல் இயல்பே. குந்திபோஜன்மனையில் முன்பு துர்வாசமுனிவர் சிலநாள் வாழ்ந்தன ரன்றோ! ஆதலால், அன்னாளை ஸாமாந்யமாநுஷீ யென்று மதியாது அவள் திறத்து அன்போடு நடக்க' என்றாள். இதனைச் செவியேற்றதும், பத்மாவதி, முன்னினும் அன்னாள் திறத்துப் பன்மடங்கு மதிப்புப்பூண் டொழுகுவாளாயினள். ஆயினும், தனது கொழுநனைப் பிரிந்த வாசவதத்தையோ, இராப்பொழுதின்கண் தாமரையோடைபோல ஒளி மாழ்கிக்கிடந்தாள். வஸந்தகனது குறும்பான செயல்கள், பிரிவுத்துயரால் வருந்தும் வாசவதத்தைக்கு அவ்வப்போது சற்று முகமலர்ச்சியைத் தந்தன. இது நிற்க:

அங்கு, உதயணமன்னவன், வெருதூரங் காட்டகத்திற் சென்று வேட்டையாடிப் பொழுதுபோகையில் அவணின்று மீண்டு லாவாணகத்திற்கு வந்தனன்.

அங்கு அந்தப்புரம் கனலி லெரிந்திட்டதைக் கண்கூடா கக் கண்டான்; செவிப்புழையில் அனற்கொழுந்தைப் புகுத்துவதுபோலத் தேவியும் வசந்தகனும் எரியில் வெந்திட்டன ரென்று அமைச்சர் கூறிய கடுமொழி யைச் செவியேற்றான். அதனால், உதயணன் இடியொலி கேட்ட அரவம் போல நடுநடுங்கித் துயரமிகுதியாற் கையற்றுக் கீழ்விழுந்திட்டான்; அருகிலிருந்த பணியா ளர் சைத்யோபசாரஞ் செய்யச் சற்றுநேரத்தில் மூர்ச் சைதெளிந்து, தேவியை யெரித்த கனல் தன்னிடத் தும் மூண்டதுபோலத் துடிதுடித்து அழுதழுது வாய்விட்டுக் கதறிக்கதறித் தன்துயர்க்கு ஓரெல்லை காணாது வாய்புலற்றினான். இவ்வாறு வாட்டமுற்றுத் திகைத்து வருந்தும் மன்னவன் மனத்தில் ஓரெண்ண முதித்தது: 'என்னை? வாசவதத்தை வித்தியாதர மன்னனுவான் ஒருபுதல்வனைப் பெறுவ ளென்று முன் னமே அசரீரி மொழிந்துள்ளதே; தேவவிருடியாகிய நாரதமுனிவரும் அன்னணமே மொழிந்துள்ளாரே. அன்றியும், சிறிதுகாலம் நினக்குத் துயரம் நேரும்; ஆயினும், இறுதியில் அஃது இனிய பயனையே தரு மென்றும் மொழிந்துள்ளாரே. இவ்வாறான முனிவர் சொல்லும் பொய்க்குமோ? பொய்யாதே. மேலும், வாசவதத்தையின் உடன்பிறப்பினனாகிய கோபாலகன் தன்தங்கையின்மீது மிக்கநேயம் வைத்திருந்தும், சிறி துங் கவல்வதாகத் தோற்றவில்லையே. யௌகந்தராய ணன் முதலியோரும் தேவி கனலி லெரிந்திட்டா ளென்று கவலை மிகுதியாகக் கொள்ளவில்லையே. இவை யெல்லாவற்றையும் ஆய்கையில், தேவி வாசவதத்தை உயிருடன் பிழைத்திருப்பா ளென்றே தோற்றுகின்றது.

ஒருகால், ஏதோ ஒருபெருஞ்செயலை நிறைவேற்றக் கருதிய உழையர் ஏதேனும் தந்திரஞ் செய்திருக்கக் கூடும். ஆகவே, உண்மைவிளங்குதற்குச் சிலகாலந் தாழ்க்கவேண்டும். ஆதலான், மீண்டும் யான் அந்தத் தேவிவாசவதத்தையைக் காண்டலும் கூடும்' என்று சிந்தித்து, மந்திரிகளின் தேற்றரவினால் மனத்தைச் சாலவும் உறுதிசெய்துகொண்டான்.

வத்ஸராஜன் செய்தி இவ்வாறாக, லாவாணகத்தி லிருந்த மகதமன்னவனது சாரர்கள் தம்வேந்தனிடத்து லாவாணகத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அறிவித்தனர். காலமுணர்ந்து செய்வனசெய்யும் மகத பூபதி இதுதான் ஏற்றவமயமென்று உணர்ந்து, முன்னமே உதயணனதுமந்திரிமார் பத்மாவதியை வத்ஸ ராஜனுக்கு வாழ்க்கைத்துணை யாக்குமாறு வேண்டியுள்ளா ராதலால், அன்னணமே உதயணமன்னவனுக்குத் தன்குமரியை ஈயுமாறு தன்மனத்தி லுறுதிகொண்டு, பின்னர் ஒற்றுவன்மூலமாகத் தன் விருப்பத்தை உதயணமன்னவனிடத்தும் யௌகந்தராயணனிடத்தும் உணர்த்திவருமாறு சாற்றிவிடுத்தான்.

உதயணமன்னவன், யௌகந்தராயணனது சொல்லினாற் பத்மாவதியை மணந்துகொள்வதற்கு உடம்பட்டனன்; அப்போழ்து, பத்மாவதியை மணம்புரிவித்தற் பொருட்டே மந்திரிமார் வாசவதத்தையைக் குறித்து அவ்வாறு வாய்மையற்ற வதந்தியை யெழுப்பியிருக்கக் கூடு மென்ற ஓர் கருத்தும், உதயணமன்னவனுக்கு உதித்தது. அப்பால், யௌகந்தராயணன், கணிகளைக்கொண்டு நன்முழுத்தத்தை யறுதியிட்டு, மகத மன்னவன்மாட்டு 'உமது விருப்பத்திற்கு யாம்

இசைந்தோம். ஆகவே, பத்மாவதியைப் பாணிக்ரஹ ணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு இற்றைக்கு ஏழா நாள் நுமதுநாட்டிற்கு வத்ஸராஜர் வருவார். எமது வேந்தர் வாசவதத்தாதேவியை விரைவில் இதனால் தான் மறக்கவேணும்' என்று சாற்றி மாற்றுத்தூதனை யேவினன். ஏவிய தூதுவன் மகதநாட்டைச்சார்ந்து மகதமன்னவனிடம் யௌகந்தராயணனது மாற்றத்தை அவ்வாறே மொழியவே, ப்ரத்யோதன் அதனைச் செவியேற்றுக் களிப்புக்கடலி லாழ்ந்தனன்.

பிறகு, மகதமன்னவன் தனக்குப் புத்திரியின் மீதுள்ள வாஞ்சைக்கும் தனதுசெல்வப்பெருக்கிற்கும் எவ்வாறு புரிந்தா லேற்குமோ, அவ்வாறு திருமணத் திருவிழாவைக் கோடித்தனன். பத்மாவதி தனக்கேற்ற கொழுநன் கிடைத்ததை யுணர்ந்து சால வுவந்தாள். வாசவதத்தையோ அதனைச் செவியேற்றதும் எல்லை யில்லாத் துயர்கொண்டாள்; முகப்பொலிவை யிழந் தாள்; மறைந்துறையும் வாசவதத்தைக்குத் துணை புரி வதுபோல இச்செய்தி அவளதுவடிவத்தையே மாற்றி யது. பெண்டிர்மனம் சக்களத்திமாரை யெண்ணி நோவது இயல்பேயன்றோ! அப்போழ்து, வஸந்தகன் அற்றம்நோக்கி வாசவதத்தையை யணுகி, 'அம்மா! நீர் துயருற வேண்டா; நுமதுகணவர் நும்மிடத்துக் காத லில் திறம்பார். மகதநாட்டுமன்னவரை நட்புக்கொள் ளுதற்பொருட்டன்றோ இவ்வாறு செய்வித்தோம்' என்று பாங்கிமாரைப்போல இனிதாகமொழிந்து தேற் றினன்; அத்தேற்றரவு வாசவதத்தையின் கருத்திற் குச் சிறிதுதிடனை யுண்டாக்கிற்று. அப்பால், நன்மனத் தினளாகிய வாசவதத்தை, பத்மாவதிக்கு மணம் அரு

கியதனால், மீண்டும் திப்பியங்களான செவ்விவாடா மலர்மாலைகளைப் பூண்டனள்.

பத்மாவதியை மணந்துகொண்டால்தான் வாசவதத்தையைப் பெறுதல் கூடுமென்ற கருத்து, பிரிவுத் துயரால் வருந்தும் வத்ஸராஜனைப் பத்மாவதியை மணந்துகொள்ளுமாறு தூண்டிற்று; அதனால், முன் சொன்னவாறே ஏழாநாள், வத்ஸராஜன், பத்மாவதியை மணந்துகொள்ளுதற்பொருட்டுப் படைகள் புடைசூழ மந்திரிமாருடன் மகதநாட்டை யடைந்தான். மக்களின் நோக்கிற்கு மகிழ்ச்சியை விளைக்கும் மதியைச் சாகரம் பொங்கித் திரைக்கரத்தால் எதிர்கொள்வது போல, உதயணமன்னவனை மகதவேந்தன் மனமகிழ்ந்து எதிர்கொள்ள, உதயணமன்னவன் மகதநாட்டின் தலைநகரிற் புகுந்தான்; நகரமாந்தரினகத்தும் பெருங்களிப்புப் புகுந்தது. அப்போது பிரிவுத்துயரான் மேனிமெலிந்து வடிவழகால் மனத்தைக் கவரும் வத்ஸராஜன், ரதிதேவியைப் பிரிந்துநிற்கும் கருப்புவில்லி போலத் தோற்றினான்.

பிறகு, உதயணமன்னவன், மகதமன்னவனது மாளிகையிற் புகுந்து, ஆங்கு, மணத்திற்காக வமைத்த இடத்தைச் சார்ந்து, அவண், மணவணியணிந்து நிற்கும் பத்மாவதியைக் கண்ணுற்றான். அன்னாள் செவ்விவாடாதமாலாதிலகங்களைப் பூண்டிருப்பது கண்டு, 'இன்னாளுக்கு இவை எவ்வாறு கிடைத்தன?' என்று ஓராராய்ச்சி கொண்டான்.

அப்பால், உதயணமன்னவன் மணப்பந்தரின்கீழ் வேதிகையின்மீது வீற்றிருந்து பத்மாவதியின் கரத்

தைப் பற்றினான்; அது, புவிமாதின் கரங்களைப்பற்ற நாளிட்டது போன்றது. வேதிகையின் மத்தியி லிருந்த கனல், உதயணன் வாசவதத்தைமீது பேரன் பினனாதலால், பத்மாவதியின்மணத்தை மனப்பூர்வ மாகக் காணானென்பது பற்றிப் புகைமூலமாக ஒன்றுந் தோன்றாது மறைத்திட்டது. அங்கியை வலம்வருகை யில், பத்மாவதியின் முகம், தனதுகணவன் வாசவதத் தையினிடங் காதல்கொண்டிருப்பதை யுணர்ந்து ஊடல் கொண்டதுபோலச் சிவந்து தோன்றிற்று. கலியா ணச்சடங்கு முற்றியதும், வத்ஸராஜன் பத்மாவதியின் கரத்தை விட்டிட்டான்; என்றாலும், அவனுடைய மனம் ஒரு நொடிப்போதேனும் வாசவதத்தையை நீத் திலது. அந்நான்று, இரவலர், வெறுக்குமாறு ஆடை யாபரணங்களைப் பெற்றனர்; சிறந்த பாடகர் கீதங்கள் பாடினர்; நாடகமகளிர் நட்டமிட்டனர்; இவ்வாறு அத்திருவிழா மிக்க சம்பிரமத்துடன் நடக்கலாயிற்று.

பகற்பொழுதில் திங்களைப்போலத் தன்பதியின் உதயத்தை எதிர்பார்த்தவண்ணம், வாசவதத்தை ஒளி மாழ்கி உறங்கிக் கிடந்தாள். புவியில் இனி அரதன மொன்றும் இராதென்று தோன்றுமாறு அத்துணை மிகுதியாக மகதமன்னவன் வத்ஸராஜனுக்கு அரத னங்களை வரதட்சிணையாகக் கொடுத்தனன். அவ்வெல் லையில், யௌகந்தராயணன், அங்கியங்கடவுள் சான் றாக, 'உதயண மன்னவனுக்குத் திரிகரணங்களினாலும் யாதொரு தீங்குஞ் செய்வதில்லை' என்று மகதராஜ னைக்கொண்டு உறுதிமொழி கூறுவித்தான்.

செய்தொழிலில் வல்ல யௌகந்தராயணன், 'அர சன் அந்தப்புரத்திற் செல்வானாயின், அங்குள்ள வாசவ

தத்தையைக் கண்ணுறுவானே; அப்போழ்து நமது மந்தணமெல்லாம் வெளிப்படுமே' என்று கருதி, மகதமன்னவனைக் குறுகி, 'மன்னரே!.உதயணவேந்தர் நமது இல்லத்தினின்று இப்போழ்தே பயணமாவர்' என்று செய்தி தெரிவிக்க, அதற்கு மகதமன்னவன் 'அங்ஙனமே யாகுக' என்றான்; பின்னர், மந்திரி, உதயணமன்னவனிடத்தும் அப்போழ்தே பயணமாக வேணு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவனும் அதற்கு இசைந்தனன்.

அப்பால், வத்ஸராஜன் மந்திரிமார் புடைசூழ, பத்மாவதியுடன் புறப்பட்டான். அப்போது பத்மாவதியின் விருப்பத்தின்படி, புடைசூழ்ந்த பணியாளரு டன் வாசவதத்தையும் ஊர்தியை இவர்ந்து பணியாளர் குழாத்தின்பின்னர்ப் போந்தாள். அந்த வாசவதத் தைக்கு முன்புறத்தில் மாறுவேடம் பூண்ட வஸந்தகன் சென்றான். முறையே, லாவாணகத்தைச் சார்ந்ததும், உதயணன் மணமகளுடன் தன்னில்லத்திற் புகுந்தான்; அப்போது, வாசவதத்தையோ, உதயணமன்னவனைச் சிந்தித்தவண்ணமாகவே, தன்னுடன்வந்த பணியா ளரை வெளிப்புறத்துநிறுத்திக் கோபாலகனதுமனை யகத்திற் புகுந்து, அங்குத் தன்னைக் கண்ணுற்றதும் ஆர்வம்பொங்கக் கட்புனல் சிந்திநிற்குங் கோபாலக னைத் தழுவியணைத்துத் தானுங் கண்ணீர் சிந்தினாள். அக்கணத்தில், யௌகந்தராயணன், ருமண்வானுடன் அவ்வில்லத்திற் சென்று, வாசவதத்தை கண்ணநீர் சிந்தித் தன்பிரிவுத்துயரைக் காட்ட, அன்னாளைப் பிரி வுத்துயரைச் சற்றுப் பொறுத்திருக்குமாறு தேற்றரவு கூறிக்கொண்டிருந்தனன்.

அப்போது, பெருந்தன்மையுள்ள பணியாளர், பத்மாவதியினிடம் போந்து, 'தேவி! அவந்திகை, நம்மையெல்லாம் நீத்துக் கோபாலகனென்ற மன்னவகுமாரனது மனைக்கு ஏகினள்; இஃது என்னையோ?' என்று விண்ணப்பித்தனர். அரசனது முன்னிலையிற் பணியாளர் அவ்வாறுகூறவும், பத்மாவதி ஐயுற்று, அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் சென்று அவந்திகையினிடத்து 'நீ என்னிடத்து அடைக்கலப்பொருளாக வைக்கப்பெற்றுள்ளாய்; ஆகலான், எனது இருக்கையில் வாழ்ச்சியே நினக்குத் தக்கதென்று யான் மொழிந்ததாகக் கூறுக' என்றாள். அவ்வுரையைத் தம்முடிமீதுதாங்கி அப்பணியாளர் சென்றனர்.

சென்றதும், வேந்தன், பத்மாவதியை ஏகாந்தத்திற் கூவி, 'நினக்கு இம்மாலாதிலகங்களை யியற்றித் தந்தவர் யாவர்?' என வினவினன்.

பத்மாவதி:—'எனது இல்லத்திற் சேமப்பொருளாகப் பனவனொருவனாற் சேமிக்கப்பெற்று அவந்திகையென்று பேர்பூண்ட மாதரொருத்தி வாழ்கின்றனள்; அவளது சிற்பமாகும் இவை' என்று மறுமொழி யளித்தனள்.

அவ்வுரையைச் செவியேற்றதும், நரபதி, 'கோபாலகன் மனையில் வாழ்பவள் வாசவதத்தையே; ஐயமின்று' என்று அறுதியிட்டு, அந்தக் கோபாலகனகத்திற் புகுந்து நோக்கினான்.

அங்கு, அப்போழ்து யௌகந்தராயணனும் ருமண்வானும் வஸந்தகனும் வாசவதத்தைக்குத் தேற்றரவு கூறிக்கொண்டிருந்தனர். அங்கு, வேந்தன், தன்னைப்பிரிந்த துயரத்தால் மேனிமெலிந்து நிற்கும்

வாசவதத்தையைக் கண்டனன்; கண்டதும் திகைப் பூடு மிதித்தவன் போன்று மதி கலங்கிச் செய் வது தோன்றாது திகைத்துக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக வேரற்ற மரம்போலக் கீழ்விழுந்திட்டான். அஞ்ஞான்று, வாசவதத்தையும், நெஞ்சந் துடிதுடிக் கக் கண்களில் புனல்பெருக அறிவுசோர்ந்து உயிர்ப்பு ஒடுங்கித் திகைப்புக்கொண்டு பிரிவுத்துயராற் சோர்ந்து, வெளுத்தமேனியோடும் மனத்துயரைப் பொறுக்க வொண்ணாது மேதினியில் விழுந்திட்டாள்; சிறிது தேறி, தனதுசெயலைப் பலவாறாகப் பழித்துரைத்தாள். அந்தத்தம்பதிகள் அக்காலையிற் பட்ட துயரத்தைக் கண்டு மனமாற்றாது யௌகந்தராயணனும் கண்ணீர் துளித்தான்.

அவ்விடத்துத் தோன்றிய கோலாகலத்தைப் பத்மாவதிதேவி, யுணர்ந்து, மனத்திற் கலக்கங்கொண்டு அவண் வந்தனள்; மெல்லமெல்லச் செய்தியாவையு முணர்ந்து, உதயணமன்னவனையும் வாசவதத்தையை யும் போலவே, அன்னாளும் அவர்க்கு நேர்ந்திருந்த நிகழ்ச்சிக்கு வருந்தினாள். நன்மங்கையர் நட்பிற்குக் கட்டுப்படுதல் இயற்கையேயாகும்.

வாசவதத்தை:—'கொழுநனுக்கு இன்னலைத் தந்த எனது உயிர்வாழ்க்கையால் யாதுபயன்? எனது ஆவியால் யாதுபயன்?' என்று பன்முறையுந் தன்னைப் பழித்துக் கூறலானாள்.

யௌகந்தராயணன்:—'நமக்குப் புவிமுழுதையும் அடிப்படுத்த வேண்டுமென்று அவாவிய யான், மகத மன்னவனது புதல்வியைப் பாணிக்கிரகணம் புரிவித் தற்பொருட்டுச் செய்த செயலாகும் இது; இத்திறத்

தில் வாசவதத்தையின்மீது ஒரு சிறிதும் பிழையிலது; இவ்வாசவதத்தை நல்லொழுக்கத்தினின்று வழுவாதவ ளென்பதற்கு இவளது சக்களத்தியாகிய பத்மாவதியே ஏற்ற சான்றுவள்' என்று துணிவோடு கூறினன்.

பத்மாவதி.—(மனத்திற்சிறிதும் மாறுபாட்டமின்றி), 'இவள் நல்லொழுக்கமுள்ளவளென்பதை வற்புறுத்து மாறு, யான் தீக்குதித்தலாகிய சூளுறவையும் செய்து காட்டுவேன்' என்றாள்.

உதயணன்:—வாசவதத்தையின் திறத்திற் பிழை பாடுடையன் யானே; என்பொருட்டாகவன்றோ இவ் வாசவதத்தை பேரிடர்க்குப் பாத்திர மாயினாள்!' என் றான்.

அப்போழ்து, பேரறிஞனாகிய யௌகந்தராய ணன், மூழ்கி ஆசமனஞ்செய்து கீட்டிசைநோக்கி நின்று, 'நானும் மன்னவனது நன்மையையே நாடின வனாக இருந்து, தேவி வாசவதத்தையும் தனது நல் லொழுக்கத்தினின்று சிறிதும் வழுவாதவளாக இருப் பின், உலோகபாலீர்காள்! நீங்கள் எனது வினாவிற்கு விடையிறுக்க; இல்லாவிடின், எனது உடலை யான் அங்கியங்கடவுட்கு இரையாக்குவேன்' என்று ஓல மிட்டான்; அவன் வாய்மொழி முற்றுறுமுன்னமே இவ்வாறு ஓரசரீரி தோன்றிற்று: 'மன்னவ! நீ பாக் கியசாலி; நினக்கு யௌகந்தராயணன் அமைச்சனாக வும், வாசவதத்தை வாழ்க்கைத்துணையாகவும் அமைந் துளாரன்றோ! இவள்திறத்து நீ சிறிதும் ஐயங்கொள் ளற்க' என்றது.

அவ்வண்ணம் வானத்தினின்று இடியேறு செவிப் பட்டாற்போன்று ஆகாயவாணி கம்பீரமான ஒலி

யோடு செவியில்விழவும், எல்லோரும் தம்மனத் த
மாற்ற மொழிய, மயில்போன்று வானத்தைநோக்கி
வண்ணமாக இருந்தனர். உதயணமன்னவன் கோபா
கலேனும் யௌகந்தராயணனது செயலை இடைவிடா
புகழ்ந்த வண்ண மாகவே யிருந்தான்; அன்றியுட
புவிமுழுவதையும் தன்கையிற் சிக்கியதாக உறுதியு
கொண்டான்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்:

மகதமன்னவன் சந்தி.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும், உதயணமன்ன வன் தனது மனைவிமார் இருவருடனும் ஏகாந்தத்தி லமர்ந்திருந்து, யௌகந்தராயணன் ருமண்வான் வஸந் தகன் என்னும் இவர்களுடன் விநோதமாகப் பேசும் பேச்சோடு பேச்சாக வாசவதத்தையைநோக்கித் தன் பிரிவுத்துயரைப் பொறுத்தது காரணமாக வஞ்சப் பழிப்பாகச் சில கூறவே, வாசவதத்தை நாணத்தினல் தலைகவிழ்ந்தாள்.

அஞ்ஞான்று அவளைச் சாந்தப்படுத்த யௌகந்த ராயணன் காவலனைநோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலா னன்:—'எவள் ஒருத்தி தன்கொழுநனுக்கு நலத்தைத் தேடுகின்றளோ, அவளே தேவி யென்று உரைத்தற் குத் தக்கவள். தன்கணவனுக்கு விருப்பத்தைமாத்தி ரஞ் செய்வது கற்புடைமகளிர்க்கு அழகல்ல. அவ்வண் ணமே, அரசாட்சிமுறைமையைப் பற்றி நன்குஆய்ந்து செங்கோல் மேம்படுமாறு மந்தண முரைப்பதே மந்தி ரியர்க்கு அழகு. அன்றி, இறைமகன் ஒன்றைப்புகழின்

அது தகுதியற்ற தென்று தெரிந்தும் தாமும் ஒக்கப் புகழ்ந்து, அவ்வாறே இகழினும் ஒக்க இகழ்வது மந்திரிமாரக்கும் அழகன்று. நீர்வழிப்படும்புணை போல இச்சகம் பேசி இடித்துண்கை பிச்சைக்கு மூத்த குடிவாழ்க்கை யாகு மன்றோ! எப்போதும் மாற்சரியங் கொண்டு ஒழுகும் மகதமன்னவனோடு சந்திசெய்வது கருதியும், நீவிர் புவிமுழுவதையும் வென்று வீற்றிருந்து தனிச்செங்கோல் செலுத்துவது கருதியும், நாங்கள் இவ்வாறு முயன்றோம்; ஆகவே, மன்னவரே! பொறுத்தற்கு அரிய நும்பிரிவுத்துயரை நும்மிடத்துப் பேரார்வத்தினால் இந்த வாசவதத்தை பொறுத்தனள். அன்றியும், நுமது நன்மையையே நாடி நீர் வேறொருத்தியை மணத்தற்கும் தான் உடம்பட்டனள். ஆதலால், இவள்மீது சிறிதுங் குற்றங்கூறுதல் இயலாது; இவள்பக்கல் பெருநன்றி பாராட்டவேண்டுவதே நுமது கடமையாகும்' என்றான்.

இங்ஙனம் யௌகந்தராயணன் இடித்துக்கட்டுரை கூறவே, உதயணமன்னவன், தான் முன்னருரைத்தது பெரிதும் பிழையாகு மெனத் தேர்ந்து, அன்னாரது முயற்சிக்குப் பேருவகைபூத்து, 'நுமது முயற்சிக்கு ஏற்றவாறு இந்தத்தேவி நடந்ததனால், நுமது நீதி நன்குபயனுற்றது; அதனால் புவிமுழுதும் என்கையிலகப்பட்டது; ஆயினும், யான் இவ்வாறு பொருத்தமற்ற சில சொற்களைக் கூறியது, பேரன்பினாலாகும்; காதலாற் கண்குருடரானார்க்கு ஆராயும் ஆற்றல் உண்டாவது அரிதேயன்றோ!' என்று இவ்வாறாக வாசவதத்தை வெட்கியதையும் முகமனுரைகளாற் போக்கினான்.

அதற்கு அடுத்த நாள், மகதமன்னவன் உதயணனது செய்தி முழுவதையும் தெள்ளிதாகவுணர்ந்து, ஒருதூதனை அனுப்ப, அவ்வொற்றனும் தமது மன்னவன்கூற்றாக இவ்வாறு கூறலானான்: 'நமது மந்திரிமாரது சூழ்ச்சியின் அகவலைப்பட்டு நாங்கள் வஞ்சிக்கப்பெற்றோம்; இனி, எம்மைச் சார்ந்தார் வருத்தமுறாதவாறு நடக்க வேண்டுகின்றேன்' என்றான்.

உதயணராஜன் அம்மொழியைச் செவியேற்று, அவ்வொற்றனைச் சந்மானித்து, தந்தைக்குச் செய்தி கூறியனுப்புமாறு அவனைப் பத்மாவதியினருகில் விடுத்தான். அன்னாளும், வாசவதத்தையின்முன்னிலையில் தானே அவ்வொற்றனுக்கு மிக்க பணிவோடுங் காட்சியளித்தனள்: பணிவென்பதும், மாதர்க்குப் பேரணிகல மன்றோ!

ஒற்றன்:—(பத்மாவதியை நோக்கி), 'நங்காய்! வஞ்சனையால் உதயணமன்னவர் நின்னை மணந்துசென்றனர்; அன்றியும், அவர், வேறொருமடந்தைபாற் காதல்மிக்குள்ளார்: இச்செயலை யெண்ணியெண்ணிக் கரைந்துகரைந்து நைந்து நைந்து உருகிஉருகிக் கண்ணீர் சோரப் பெண்பெற்றோரெய்தும் பெருந்துயர்க்குப் பேரிலக்கு ஆயினேன் என்று நுந்தை கூறுகின்றார்.'

பத்மாவதி:—'பத்ரமுகனே! எனது வாய்மொழியாக என் தாதையினிடத்தும் தாயினிடத்தும் இவ்வாறு மொழிக. இருமுதுகுரவரும் இடுக்கணடைவது எற்றுக்கு? ஆர்யபுத்ரர் என்றிறத்துப் பெருங்கருணை வைத்துள்ளார்: வாசவதத்தாதேவியும் அக்காள்போல என்பால் நட்புப் பாராட்டுகின்றார். ஆதலால், தமது வாய்மையைப் பேணுவதுபோல எனது உயிர்வாழ்க்-

கையையும் பேண விரும்பினால், ஆரியபுத்திரரிடத்து என்தாதை எள்ளளவும் மாறுபாடு கருதவேண்டா' என்று ஏற்ற விடை யளித்தாள்.

பிறகு, வாசவதத்தை, அவ்வொற்றனுக்குத் தக்கவாறு ஸத்காரஞ்செய்து அனுப்பினாள்.

மகதராஜனதுஒற்றுவன் திரும்பிச்சென்றதும், பத்மாவதி தனது பிறந்தகத்தைச் சிந்தித்துச் சிறிது கவல்பவள்போன் றிருந்தாள். அவ்வேலையில், வாசவதத்தை, வஸந்தகனைவரவழைத்து விசித்திரமான பல சரிதைகளை அவட்குக் கூறுமாறு கட்டளையிட்டாள். அன்னானும், அங்ஙனமே கூறி, அன்னாளது நெஞ்சிடரைத் தீர்த்து, இறுதியாகச் சிலகட்டுரைகளைக் கூறலானான்: 'நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும். இவ்வாறிருத்தலால், உதாரமனமுடையோர் எப்போழ்தும் பிறரிடத்து மாறுபட்டவினை செய்யக் கருதார். இடுக்கண் தலை வந்தக்கண்ணும் அரிமா கொடிப்புல் கறிக்குமோ? ஆதலால், பத்மாவதி! நுந்திறத்து எஞ்ஞான்றும் தேவி வாசவதத்தை அநுகூலபுத்தியுடனே நடப்பதன்றி ஒருபோதும் மாறுபடார். அன்றியும், நீவிரிருவரும் முற்பிறப்பில் உடன்பிறப்பாயிருந்து ஒரு சாபவயத்தால் இப்பிறப்பில் இவ்வாறு உதித்தீர். அதற்கு ஏற்பவே, இப்பிறவியிலும் நுமதுநெஞ்சம் இரண்டறக் கலந்து அந்யோந்யம் நன்மை புரிய நாடுகின்றது' என்றான்.

இவ்வாறு வசந்தகன் உரைத்ததைச் செவியேற்றதும, பத்மாவதி தன்னெஞ்சகத்துக் கொண்டிருந்த சிறிதுதுயரத்தையும் நீத்து முகமலர்ச்சி யுற்றாள். தேவி வாசவதத்தையும, பத்மாவதியைத் தானுகவே

பாவித்து அனுளிடததுப் பேரன்புபூண்டு இனேயள வும் பொருமையின்றித் தன்கொழுநனேடு தன்னேட் போலவே நடந்துவருமாறு இடங்கொடுத்தனள்.

மகதமன்னவன், தன்னொற்றுவரின் மூலமாகவும் பத்மாவதி விடுத்த தூதன் மூலமாகவும், தேவி வாசவ தத்தையின் பெருந்தகைமையை யுணர்ந்து மனம் பூரித் தனன்.

சினுள் கழிந்ததும், யௌகந்தராயணன், தேவி மாரும் மற்றையோரும் இருக்கையில், உதயணமன்ன வனேயணுகி, 'கொற்றவ! மேன்மேலும் முயலுமாறு கௌசாம்பிநகருக்குச் செல்லவேண்டாவோ? நாம் மகதமன்னவரிடத்து வஞ்சித்தொழுகினும், இனி அம் மன்னவரிடத்து நமக்குச் சிறிதுஞ் சங்கை யின்று; கன் னிகையின்தொடர் பென்று பேர்பூண்ட சாமத்தால் அன்னூர் நந்திறத்துக் கட்டுப்பட்டிட்டார். நம்மோடு மாறுபாடுகொண்டு, தம்முயிரினுஞ்சிறந்த மகளேக் கை விடுதல் அவர்க்கு இயலாதன்ரே! மேலும், அங்கியங் கடவுள்முன்னுகக் கூறிய வாய்மையைப் பாதுகாக்க வேண்டியபொறுப்பும் அன்னுருக்கு உள்ளது. தவிர வும், அன்னுரிடத்து வஞ்சனேயாக எத்தொழிலேயும் நீர் புரியவில்லே: செய்த வஞ்சனேயாவும் எனதேயாகும்; அதுவும் அன்னூர்க்கு இறுதியில் இனிமைபயப்பதே யாம். ஒற்றரைக்கொண்டும் அன்னூரது மனநிலே நம் மீது மாறுபடாது நட்புப்பூண்டொழுகுகின்ற தென்ப தையுந் தெற்றென வுணர்ந்தேன். அதன்பொருட்டுத் தான் இத்துணே நாள் இங்குத் தாழ்த்தது' என்றுன்.

இவ்வண்ணம் யௌகந்தராயணன் உரைத்துக் கொண்டிருக்கையில், மகதமன்னவனது தூதன் வந்து,

உதயணவாசன நுமதியினைமீது உடபுகுந்து உதயண மன்னவனையணுகிப் பணிந்து இருந்து, தேவி பத்மா வதியின் ஒற்றன்வாயிலாகச் செய்தி தெரிந்து அக மகிழ்ந்த தமது மன்னவன் கூறியதாக 'பலசொல்லி யென்? யாவும் நன்கு உணர்ந்தோம்; நுஞ்செய்வினைக்கு அகமகிழ்ந்தோம். எதன்பொருட்டு இத்துணை முயற்சி புரிந்தீரோ, அத்தொழிலிற் சிறிதுங் காலந்தாழ்க் காது இறங்குக. நாமும் அதற்கு இசைந்திருக்கின் றோம்' என்றான்.

அது கேட்டதும் உள்ளத்தில் அடங்கா உவகை பொங்க, உதயணமன்னவன் பத்மாவதியோடும் அன் னனைச் சம்மானித்து விடுத்தான். உடனே, சண்ட மஹாஸேநமன்னவனிடத்தினின்று ஒருதூதன் வந்து பணிந்து, 'மன்னவ! சண்டமகாசேனமன்னவர் நுமது செய்வினையின் பயனை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து, நுமக்கு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பல சொல்லி யென்? நுமது மேன்மையைச் சுருங்கச்சொல்லில், யௌகந்தராய ணனை அமைச்சனைகப் பெற்றிருக்கின்றீரென்ற இத் துணையே: நும்மிடத்துப் பக்தியோடு ஒழுகுதலால், வாசவதத்தை தங்கையாயினள்; அன்றியும், நல்லோர் குழாத்தில், யான் ஏக்கழுத்தங்கொள்ளுமாறு நடந்து கொண்டாளுமாயினள். எனக்கு வாசவதத்தை வேறு, பத்மாவதி வேறு அல்லள்: ஏனெனின், அவ்விருவரது உடல் மாத்திரம் வேறேயன்றி, மனம் ஒன்றேயன் றோ! ஆதலால், மேலே முயலுக' என்றான்.

இவ்வண்ணம் தனது மாமன்மார் கூறி விடுத்த மொழிகளைச் செவியேற்று, உதயணமன்னன் தன் மனத்துக் கரைகடந்த களிப்புக்கொண்டான்; தேவிமா

ரிடத்துக் காதற்சிறப்பு விஞ்சியது; மந்திரிமாட்டு நட்பு மிக்கது.

அப்பால், நரபதி, அவ்வொற்றனையும் ஏற்றவாறு சம்மானித்து விடுத்து, மேற்செய்வனவற்றைக்குறித்து மந்திரியரோடு ஆராய்ந்து, கௌசாம்பிநகர்க்குமீண்டு செல்லுமாறு மனங்கொண்டான்.

பத்தாவது அத்தியாயம் :

உதயணன் முன்னோரது சிங்காதனம் பெறுதல்.

பிற்றைநாள், உதயணமன்னவன் அந்த லாவாணகத்தினின்றும் மந்திரியரோடும் புறப்பட்டான்; அக்காலையில், அவனதுபடைக்குழாம், அகாலத்தில் வரம்பு கடந்து பொங்கியெழுந்த முந்நீர்போலப் பேராரவாரத்துடன் மண்ணுலகத்தில் வெற்றிடமில்லையாகுமாறு பரந்து சென்றது. அப்பொழுது களிற்றின்மீதேறிச் செல்லுகின்ற உதயணன், உதயமலையுடன் வானத்திற் செல்வா னொருகதிரவனைப்போன்று விளங்கினன்: பகலவனொளியை வென்று விளங்குகின்ற அம்மன்னவனிடத்து, அன்னானைக் காணுமாறு மகிழ்ச்சியால் வந்த இந்துவைப்போன்று ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை நிழற்றியது; வெண்சாமரைகள் அந்தத்தாரகாபதியின் கதிர்களை நிகர்த்து இருமருங்கிலும் விளங்கின. துருவனைக் கிரககணங்கள் புடைசூழ்ந்து நிற்றல்போல, ஸாமந்தர், மன்னவர் யாவரினும் மேம்பட்டுத் தோன்றுகின்ற அவ்வுதயணனது நான்மருங்கிலும் புடைசூழ்ந்து சென்றனர். ஸ்ரீதேவியும் பூமிதேவியும் அன்போடு

அன்னனைப் பின்பற்றிச் செல்லுதல்போல, வாசவதத்தையும் பத்மாவதியும் பிடியானையை யிவர்ந்து அவ்வுதயணனைப் பின்தொடர்ந்துசென்றனர்.

அங்ஙனம் உதயணன் பயணமாகச்செல்லுகையில், அவனது நால்வகைச்சேனையுள், தேர்கள் வீரர்களை யேற்று விரைந்துசென்றன; மதக்களிறுகள் கர்ஜ்ஜித்துச் சென்றன; வலியுள்ள பரிமாக்கள் கனைத்துச் சென்றன; வீரர்கள் ஆரவாரித்துச்சென்றனர்; அப்படைகளால் எழும்பிய தூளி வானுலகத்தை நிலவுலகமாக்கியது; வந்தியர் புகழ்ந்தனர்; பல்லியங்கள் முழங்கின. உதயணமன்னவன் இவ்வாறு பயணமாகிச் சின்னாள்களிற் கௌசாம்பிநகரைச் சார்ந்தான்.

அப்போழ்து அந்நகரமாந்தர் எங்கும் தோரணங்களாலும் துவசங்களாலும் பதாகைகளாலும் அலங்கரித்திருந்தனர்; வீதியெங்கும் பனிநீர்தெளித்துத் தூளியையடக்கி மலர்ப்பலிகளால் அணிந்தனர்; புறம்போசென்றிருந்த தமதுமன்னவன் திருமணக்கோலத்தோடு நகரிற் புகுவதுகருதிப் பெருங்களிப்பினால் ஆர்ப்பரித்தனர்; தமது மாளிகை வாயில்கள்தோறும் பூர்ண கும்பங்களைப் பூரித்துவைத்து, தோரணங்களையும் மாலைகளையும் நாற்றினர்; அகில் சந்தனம் முதலியவற்றின் நறும்புகைகள் திசையெட்டும் கமகமவென்று கமழ்ந்து வீசின. பல சொல்லி யென்? நகரத்திற்கே ஒருபெருஞ்சோலை யுதித்தது.

அரசன் நகரிற் புகுகையில் நகரமாந்தர் அவன்மீது மலர்மழைபொழிந்தனர். மாளிகைகளின் உபரிகையெங்கும், மன்னவனைக்காண விரும்பிய மடவாரது முகங்கள் திகழ்ந்தன. வாழ்த்தொலி எங்கும் பம்பியது.

பல்வகை வாச்சியங்களும் பேரொலிசெய்தன. உபரி கையிலேறிய மாதர்கள் தமது கண்ணிமைகளைக் கொட்டாது பார்த்தலால் விமானத்தி லேறி நிற்கும் அச்சர மங்கையர் போன்றனர்.

அப்போது, வாசவதத்தை கனலிலெரிந்திட்டன ளென்று செவியுற்றிருந்த சிலர், அரசன்பின் செல்லும் வாசவதத்தையைக் கண்டு, 'தீக்கடவுள் இவள்திறத்துத் தீமையிழைத்திருப்பின், இந்த உலகம் பகலிலும் இருளி லழுந்திவிடுமே' என்று வாசவதத்தையினிடத்து அன்புகொண்டவர்போலக் கூறினர். மற்றுஞ் சிலர், 'ஈது என்னபுதுமை! வாசவதத்தை தனது ஸபத்நியினிடத்துச் சிறிதும் மாற்றுண்மை பாராட்டாது தோழி போல இருக்கின்றனளே! ஈது என்ன வியப்பு!!' என்று பாராட்டிக்கூறினர். பத்மாவதியின் அழகைக் கண்ணுற்ற வேறுசிலர் 'இவளது நல்லுருவத்தைக் கண்டும், வாசவதத்தை நாணமேனும் பொறாமையேனுங் கொள்ளாது நட்புப் பூண் டொழுகுகின்றாளே! இது கடவுளின் நற்செயலே' என்றனர். மற்றுஞ் சிலர் 'இவர்களது வடிவழகைத் திருமாலாவது சிவபிரானாவது கண்ணுற்றிலர்; இது தேற்றம்; அல்லாக்கால், திருமகளையும் உமாதேவியையும் அன்னார் எவ்வாறு பத்தினியராகக் கொள்வார்?' என்றனர்.

நகரமாந்தர் இங்ஙனம் உரைக்க, மங்கைமார் மங்கலங்களைச் செய்ய, நகரமாந்தர் கட்புலனுக்குத் திருவிழா வுண்டாகுமாறு, உதயணமன்னன் தனது மனைவியரோடும் தன்னரண்மனையிற் புகுந்தான். உதயணமன்னவன் புகுந்ததும், சூரியோதயகாலத்துத் தாமரையோடைபோலவும், சந்திரோதய காலத்துச் சாகரம்

போலவும் அவ்வரண்மனை விளங்கிற்று; அன்றியும், மற்றைப்பூபாலர் கொணரப்போகின்ற உபாயனங்களை முன்னர்க் குறிப்பிப்பதுபோன்று ஸாமந்தர் கொணர்ந்து வைத்த பாகுடங்களால் ஒருநொடிப்பொழுதில் நிரம்பி விளங்கலாயிற்று. திருவிழா முற்றியதனால், உதயண மன்னவன் உடன்வந்த அரசர்களை உபசரித்து வழிவிட்டு, நகரமாந்தர் அகங்குளிரத் தன்னரண்மனையில் எஞ்சியபொழுதையும் போக்கினான்.

மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்ததும், உதயணமன்னவன் தனது காலைக்கடனை முற்றி, அத்தாணிமண்டபத்தில் மந்திரியருடன் வீற்றிருக்கையில், அந்தணனொருவன் புறங்கடையில் நின்று முறையிட்டான். வாயில்காவலர் அதனை அரையனுக்கு அறிவிக்க, அரையன் அப்பனவனை உள்ளேயழைத்து வினவினன்.

அந்தணன்:—'அரசர்குலதிலகமே! பாதகராகிய ஆய்ச்சிறுவர்கள் அடவியிற் சென்றுகொண்டிருந்த என்புதல்வனது தாளைக் காரணமின்றி வெட்டி வீழ்த்தினர்; இது முறையோ?' என்று ஓலமிட்டான்.

மன்னவன் அந்தணனைத் தேற்றி முறைக்கேட்டையாராய்வதாக உறுதிகூறி, சிலபணியாளரைக்கூவி அப்பொதுவர் புதல்வரைப் பற்றிக்கொணருமாறு கட்டளையிட்டனன்.

பணியாளர், அம்மக்களில் இரண்டுமூன்று பேர்களைப் பற்றிக்கொணர உதயணமன்னவன் அவர்களை வினவினன். அதற்கு, அன்னோர் 'மன்னவரே! இடைச்சிறுவராகிய நாங்கள் ஆள்வழக்கற்ற கானகத்தில் ஒன்றுகூடி விளையாடுகின்றோம். எம்மில் தேவசேனனென்னும் பெயர்பூண்ட ஒருத்தன் இருக்கின்றான்.

அவன் அடவியின் ஒருசார் ஒரு பெருங்கல்வட்டத்தின் மீது இருந்து, 'யான் நுமக்கு அரசன்' என்றுசொல்லி எங்களைத் தன்னுணைக்கு உட்படுத்துகின்றான். நாங்கள் அன்னுனுக்கு அஞ்சி அவனது ஆணையை மீறுவதில்லை; இவ்வாறு, அவ்வாய்ச்சிறுவன் அரணியத்தில் அரசுபுரிகின்றான். இப்பொழுது, இவ்வந்தணனது புதல்வன் அவ்வழியே செல்பவன் கானகத்திற்கு இறைவனுகிய அக்கோவலனைப் பணியாது சென்றான். நாங்கள் மன்னவன்பணியினுல், எம்மிறைவனைப்பணியாது செல்லற்கவென்று அந்தப் பார்ப்பனச் சிறுவற்கு உணர்த்திேனும். உணர்த்தியும் அப்பாலகன் எம்முறையை இகழ்ந்து சென்றனன். செல்லவே, எம்வேந்தன் முனிந்து அச்சிறுவனுக்குத் தண்டனையாக அவனது தாளைச் சேதிக்குமாறு எமக்குக் கட்டளையிந்தனன். நாங்கள் மன்னவன் மொழிப்படியே பார்ப்பனச்சிறுவனைத் தூரத்திற்சென்று பற்றி, அவனதுதாளை வெட்டினேும். எம்போலியரால் பிரபுக்களது கட்டளையை மீறுதற்கு இயலாதன்றோ!'' என்று பணிந்து உரைத்தனர்.

இவ்வண்ணம் பொதுவர்சிறுவர் விண்ணப்பிக்கவும், யௌகந்தராயணன், தன்னறிவாற்றலால் ஆராய்ந்து, மன்னவனை மறைவில் அணுகி 'அரசே! இடைச்சிறுவனும் அரசுசெலுத்தும் ஆற்றல் படைத்தலால் அங்குப் பெருநிதியம் முதலியவை இருக்கவேண்டும்; அதனுல்தான் அவனுக்கு அவ்வாருய வல்லமை யுண்டாயிற்று. ஆதலின், ஆங்குச்சென்று நாடி யறியவேண்டும்' என்றனன். அமைச்சன் இவ்வண்ணம் கூறவே, உதயணமன்னவன் ஆய்ச்சிறுவரை முன்னர்ச் செல்லச்

சொல்லி, தானே புடைசூழ, தன்பரிசனங்களுடன் அக் கானகம்நோக்கி நடந்தான். அரணியத்தைச் சார்ந் ததும், அவ்விடத்தைப் பணியாளரைக்கொண்டு அகழ் ந்துபார்த்தான் : அகழ்ந்த நிலத்தினின்று பருப்பதம் போன்ற பெருவடிவின னாக ஒரியக்கன் அவண் தோன்றி, அரையனை விளித்து 'வேந்தே! உமது மூதாதைசேமித்துவைத்த நிதியமாகும் இது; இதனைப் பன்னாளாகப் பாதுகாத்து வருகின்றேன். இதனை ஏற்க வேண்டும்' என்றுகூறி, மன்னவனது பூசையை ஏற் றுப் பின்னர் அந்தர்த்தானமாயினன். தோண்டிய அப் பள்ளத்தில் பெருநிதியத்தோடு ரத்நகசிதமான சிங்கா தனமொன்றுந் தோன்றிற்று : ஆகூழில் நன்மைகள் மேன்மேலும் நேர்வது இயல்பேயன்றோ! உதயணமன் னவன் கிடைத்தநிதியம்முழுவதையுந் திரட்டி யெடுத் துக்கொண்டு, அவ்விடையர்கட்கும் இனி ஒரு தீத்தொ ழிலும் செய்யாதிருக்க உறுதியாகக் கட்டளையிட்டுத் தன்னகர்க்கு மீண்டனன்.

ஆங்குநின்றுங்கொணர்ந்த பதுமராகக்கற்களின் செங்கதிர், இனிக் காட்டப்போகின்ற உதயணமன்னவ னது பிரதாபம்போன்று திசையெட்டும் ஒளிவீசிற்று; முத்துக்களின் வெள்ளொளி யௌகந்தராயணனது திறத்தைப் பூமிதேவி கண்டு வியந்து வெண்முறுவல் பூப்பதுபோன்று விளங்கிற்று. அரசன்கொணர்ந்த அர தனசிங்காதனத்தைக் கண்ட நகரமாந்தரனைவரும் விய ப்புக்கடலில் மூழ்கினர்; மன்னவனுக்கு வெற்றிநேர் வது திண்ணமென்று,உறுதிகொண்ட உழையரும் களி ப்புக்கடலில் ஆழ்ந்தனர் : ஒருகாரியந்தொடங்க உறுதி கொண்டிருக்கையில் மங்கலம் நேர்வது எடுத்தகொ

ழில் இனிது முடியு மென்பதற்கு ஓர் நன்னிமித்தமாகு மன்றோ! அப்போது உதயணமன்னவனாகிய கொண்டல், வானத்துப் பதாகையென்னும் மின்னுக்கள் தோன்றப் பணியாளரிடத்துக் கனகமழை பொழிந்தது.

பதினோராவது அத்தியாயம் :

உதயணமன்னவன் ஈசனருள் பெறுதல்.

இவ்வண்ணம் அந்நாள்கள் பெருமகிழ்ச்சியோடு கழிய, யௌகந்தராயணன், வத்ஸராஜனது உள்ளக் கருத்தை யுணருமாறு, 'அரசே! வழிவழியாகவந்த சீரியசிங்காதனத்து வீற்றிருந்து அரசுமுறை நடாத்துக' என்று வேண்டினன்.

அரசன்:—' எனதுமுன்னோர் நிலவுலகமுழுவதையும் தமது தோள்வலியால் வென்று தம்மடிக் கீழ்ப் படுத்தியபின்னரே இச்சிங்காதனத்தில் ஏறி வீற்றிருந்தனர். இவ்வண்ணம் முன்னர் நிகழ்ந்திருக்க, இப் புவியை வென்றிடாமல் யான் இதன்மீது ஏறியிருத்தலில் எனக்கு என்னபுகழ்? கடலை யாடையாகக்கொண்ட இந்நிலவுலகம் முழுவதையும் வென்றபிறகுதான் யான் இந்தப் பெரிய சீரியசிங்காதனத்தில் ஏறிடுவேன்' என்று திடமாகக் கூறினனேயன்றி, அச்சிங்காதனத்து அப்போது ஏறியிருக்கத் துணிந்திலன். குடிப் பிறப்பாளர் அபிமானத்தோடு ஒழுகுதல் இயற்கையேயன்றோ!

யௌகந்தராயணன்:—(அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து), ' வேந்தே! ஆயின், முன்னர்க் குணதிசையை நோக்கிப் போர்க்கு எழுக.'

உதயணமன்னவன்:—'வடதிசைமுதலிய திசைகளிருக்க, கொற்றவர் குணதிசையைநோக்கிப் பொரவெழுதல் யாதுகாரணம்பற்றி?'

யௌகந்தராயணன்:—'வடதிசை செழிப்பு மிக்குள்ளதாயினும், மிலேச்சர் நிறைந்திருப்பதாற் பழிபூண்டது; குடதிசை பகலவன் அத்தமித்தற்கு இடனாதல்பற்றிச் சிறப்பற்றதாம்; தென்திசையோ அரக்கர்களை மிகுதியாகப் பெற்றிருப்பதோடு கூற்றுவனுக்கு வாழிடமாகவு மிருத்தலால் கொடியதாம். ஆகலான், மன்னவர் அத்திசைகளில் முந்துறச்செல்லார். குணதிசையோ - சூரியன் உதயமாதற்கு இடனுயது; தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனுன இந்திரனே இத்திசையில் திக்பாலகனுக வீற்றிருக்கின்றுன்; திருமாலின் திருவடித்தாமரையினின்று தோன்றிய கங்காநதி இத்திசைமுகமாகச் செல்கின்றது; இவ்வாறு பலபடியாலும் குணதிசைமேம்பாடுற்றது. இமயமலைக்கும் விந்தியமலைக்கும் இடைப்பட்ட தேசமாகிய ஆரியாவர்த்தத்திலும் கங்காநதி பாயப்பெற்ற தலமே மேம்பாடுடையது; ஆகவே, மங்கலத்தைநாடும் மன்னவர் பிரதமத்தில் குணதிசை நோக்கியே சமர்செய்ய எழுகின்றனர்: அன்றியும், சுரநீர்க்கு அருகிலுள்ள நாட்டைத் தம் வாழிடமாகவும் கொள்கின்றனர். நம்குலத்துமுன்னோரும் குணதிசை தொடங்கியே திக்விஜயஞ் செய்தனர். கங்காநதிக்கு அருகிலுள்ள ஹஸ்திநபுரத்தைத் தம்வாழிடமாகவும் கொண்டனர். சதாநீகமன்னவனே, அரசு வெற்றியினுல் நிலைநிற்பதென்றும், நாடு அதற்குக் காரணமாகாதென்றுங் கருதி, இனிதாயிருப்பதுபற்றிக் கௌசாம்பி நகரில் வாழலாயினன்.'

உதயணமன்னவன்:—'ஆம்; செல்வத்தைப் பெ
தற்குத் தேசம் காரணமாகாது; ஆண்மை காரணமெ
பதே தேற்றம்.'

யௌகந்தராயணன்:—'வேந்தே! நமக்கு ஆ
மையும் மிக்கிருக்கின்றது; கடவுளினருளும் நிரம்
யுள்ளது; அரசநீதியிற் பயின்று சிறிதுதேர்ந்த நா
களும் நமக்குத் துணைநிற்கின்றோம்; ஆகலின், மு
னர்ச் சிந்தித்ததொழிலாகிய இக்விசயத்தை விரைந்
புரியத்தொடங்குக.'

உதயணமன்னவன்:—'நீர் சொல்வது தக்கதே
ஆயினும், நற்றொழில்கள் எஞ்ஞான்றும் பல இடையூ
களைக் கொண்டனவாம். ஆதலின், அவ்வாறு இடை
யூறுநேராவண்ணம் முதலில் சங்கரக்கடவுளைத் தவ
தினால் ஆராதிக்கப்போகின்றேன். கடவுளின் அருளி
லாமல் எண்ணியகருமம் இனிதுமுடியுமோ?' என்றான்

அவ்வாறு மொழிந்த மன்னவன்மொழிக்கு ம
திரிமாரும் இசைந்தனர். அப்பால், உதயண மன்னவன்
மூன்றிரவு உண்ணாநோன்பு மேற்கொண்டு சங்கரக்கட
வுளைத் தியானித்திருந்தான். அவனதுகனவிலே முக்
கட்கடவுள் தோன்றி, 'உனது செயலுக்கு மனமுவந்த
னம்; ஆதலால், இனி எழுக. இடையூறில்லாமல் வெற்றி
யடைவாய். அன்றியும், விஞ்சையர்குழுவுக்கெல்லாம்
சக்கரவர்த்தியாகும் புதல்வனையும் விரைவிற் பெறு
வாய்' என்று அருளிப் போயினர்.

கடவுளருள் பெற்றதாற் பட்டினிகிடந்த மெலிவும்
மன்னற்கு நீங்கிற்று. பொழுது புலர்ந்ததும், உழை
யர்க்கும், உண்ணாநோன்பைத் தன்னோடு மேற்கொண்
டதனால் வாடி நாண்மலர்போல் மெல்லியலாரான தன்

னிரு தேவியர்க்கும், அக்கனவை யுரைத்தனன். அவர்கள் அதனால் உவகைக்கடலு ளாழ்ந்தனர். அச்செவி யுணவால் மனம் நிறைந்த அத்தேவியர்க்குப் பாரணை யென்பது, ஆசாரமாத்திரையாயிற்று.

உதயண மன்னவன் தவத்தினால் தன் முன்னோரது மேன்மையைப் பெற்றான்; அவனது மனைவியரும் கற்புடைமகளிரது புண்ணியப் புகழைப் பெற்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் :

உதயண மன்னவனது திக்விசயம்.

மறுநாள் பாரணை முற்றிய பிறகு, யௌகந்தராயணன் கொற்றவனை நோக்கி, 'சங்கரக்கடவுள் நமக்குத் திருவருள் புரிந்தன ராதலால், நம்மைப்போலப் பெறும்பேறு பெற்றவர் இந்நீணிலத்தில் யாவர் உளர்? வேந்தே! நீர் இப்பொழுதே சென்று, மாற்றாரை வென்று, தோள்வலியாற் பெற்ற வீரலட்சுமியைத் தழுவுக. அத்திருமகள் அரசர்குமரரில் அன்னாரது வல்லமையினால் தோன்றின் நிலைத்திருக்கின்றாள். தோள்வலியாற் பெற்ற திருமகள் ஒரு காலும் அழிவுறுவதில்லை. அன்றியும், இது நமக்கு ஆகூழ்க்காலமென்று தோற்றுகின்றது; நமது முன்னோரது தேட்டமும் அரதனச் சிங்காதனமும் எளிதிற் கிடைத்தனவன்றோ! மேலும், அரசர் தம்மரபிற்கு ஏற்ற முறையால் தேடிய நிதியம் வழிவழியாகப் பெருகும்; நீதிமுறையா னன்றி வந்த பொருள் நீர்க்குமிழி போன்று அழிவுறும். ஆகலான், ஆண்மக னெவ்வொருத்தனும் அறநெறியாற் பொருளை ஈட்டுமாறு முயலவேண்

டும். மன்னராய்ப்பிறந்தார்க்கோ முறையாற் பொருளை
யீட்டிவைத்தல் இன்றியமையாத கடமையாகும்: அரச
நிலைத்துநிற்றற்குப் பொருளே பெருஞ்சாதன மன்றோ
ஆகவே, திக்விசயஞ்செய்து அறநெறியாற் பொருளை
தேடுக. மாமன்மாரிருவரிருத்தலால், அவர்களது சு
றத்தார்க்குச் சுற்றத்தார்களாக அரசவமிசத்திற் பல
நம்மோடு மாற்றுண்மை காட்டாது நண்புரிமைபூண்டு
நமக்கு உதவ வருவர். வாராணசியில் வாழ்கின்ற பிர
மதத்த னென்ற வேந்தன் எக்காலும் நம்மோடு மாறு
பாடு கொண்டு நடக்கின்றன னாதலால், அன்னான்மீது
முதன்முதலிற் படையெடுத்துச் செல்லலாம். அவனை
வென்றதும், கீட்டிசைமுதலாக எல்லாத்திசைகளிலுஞ்
சென்று முறையாகப் பகைஞரை வெல்லலாம். இவ்
வாறு பகைஞரையெல்லாம் வென்று இசையை இப்புவி
மிசை முற்றும் பரப்புக ' என்றான்.

உழையரிற் சிறந்தோனான யௌகந்தராயணன் இன்னணம் உரைக்கவும், உதயண மன்னவன் அவனுரைக்கு உடன்பட்டு, அமைச்சர் முதலிய பிரகிருதிகளைப் போர்க்கு எழுமாறு கட்டளையிட்டான். போர்த்துணையாகத் தன்னுடன்வரும் மைத்துனனான கோபாலகனுக்கு வைதேஹராஜ்யத்தில் இறைமையையும், பத்மாவதியி னுடன்பிறந்தோனான சிங்கவர்மாவுக்குச் சேதிதேசத்துக்குத் தலைமையையும் அளித்து, அவ்விருவரையும் மேம்படுத்தினான். அன்றியும், வேட்டுவர்தலைவனான புளிந்தகனையும் போர்க்குத் துணைவருமாறு அழைத்துக்கொண்டான். அந்நாட்டில், போர்க்கு எழுவதைப் பற்றிய பரபரப்புத் தோன்றவே, அவனுடையமாற்றாரது மனத்திற் கலக்க முண்டாயிற்று.

அப்பொழுது, யௌகந்தராயணன் பிரமதத்தமன்னவனது செயலை உணருமாறு வாராணசிக்கு ஒற்றர்களை யேவினன்.

அப்பால், நன்னாளில் நன்முகூர்த்தத்தில் உதயண மன்னவன் போர்க்குப் புறப்பட்டனன்; வெற்றிக்குச் சூசகமாக நன்னிமித்தங்கள் பலவுந்தோன்றின; உத்துங்கமான வெற்றிக்களிற்றின்மீதேறி வெண்கொற்றக்குடை நிழற்ற, வெண்சாமரை யிரட்ட, உதயண மன்னவன், முதன்முதலில் கீழ்த்திசையில் பிரமதத்த மன்னவனை வெல்லுமாறு, பேருவகையோடும் 'பருவமல்லாப் பருவத்திற் கொண்டலில்லாதிருக்கவும் கார்ப் பருவந் தோன்றிற்றே!' என்று மக்கட்டொகுதி ஐயுறுமாறு பேரொலிகொண்ட வாகினிகளாற் புவியிடம் முற்றிலும் நிரம்பப் பயணமாகிச் சென்றனன்; அக்காலம் செல்லும் வழிகளிற் சேறின்றியும், நதிகளில் நீர்ப்பெருக்குக் குறைந்தும், வானம் கார்க்கொண்டலின் தொகுதி நீங்கப்பெற்றும் இருக்கின்ற கூதிர்ப் பருவ மாகும்.

அப்பொழுது, படைக்குழாத்தின் பேரொலியாலெழுந்த பிரதித்தொனியானது, உதயணமன்னவன் நம்மீது வந்திடுகின்றானே யென்று திசைகள் ஒன்றையொன்று நோக்கித் தமது அச்சத்தை வெளியிடுவது போலும். உதயணமன்னவனுக்குப் புரிந்த நீராஜநத்திற் சிந்தையுவந்த அங்கியங்கடவுள் பின்தொடர்வது போன்று, பைம்பொற்கல்லணையாற் கதிரவன்போல் துலங்குகின்ற பாய்மாக்கள் கனைத்தவண்ணம் தாவிச் சென்றன; உதயணமன்னவனிடத்து அச்சத்தால், சரத்காலத்து வெள்ளிய மேகங்கள் தங்கப்பெற்றும்

காவிக்கல்லிற்பட்டுவருகின்ற அருவி சொரியப்பெற்றுமுள்ள தமது குழவிகளைப் பருப்பதங்கள் போர்க்கு உதவியதுபோல், வெண்டாமரைகளைச் செவியிடங்களிற்றூங்கியும் சிந்தூரச்செம்பொடியைக் கரைத்துக்கொண்டு கன்னமதம் ஒழுகப்பெற்றுமுள்ள குஞ்சரங்கள் கர்ஜ்ஜித்துக்கொண்டு சென்றன. இம்மன்னவன் மற்றையோரது ஒளியைப் பொறானென்று தெரிவிப்பதுபோல், ஆதவன் கதிர்களை மறைக்குமாறு தூசிகள் வானத்தி லெழுந்தன. 'இம்மன்னவனை வணங்கி உயிர்தப்புமின்; அன்றி, கானகத்தில் ஓடி ஒளிந்திடுமின்' என்று கூறுவதுபோலப் பதாகைக்கொடிகள் பவனவேகத்தால் இங்கும் அங்கும் அசைந்தன. உதயணமன்னவனே, அரசர்பலரும் புடைசூழ்ந்துவர, பெருஞ்சேனையோடு, நீர்நிலைகளில் வெண்டாமரை மலர்ந்திருப்பதையும், யாறுகளில் தெளிந்த வெள்ளருவிகள் ஓடுவதையும், வயற்புறங்களிற் பச்சைப்பசேரென்று பயிர்கள் செழித்தோங்கி வளர்ந்திருப்பதையும் கண்ணுற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

இவ்வாறு உதயணமன்னன் செல்லுகையில், யௌகந்தராயணன் ஏவிய ஒற்றர்கள் காபாலிகவிரதம் பூண்டு வாராணசியைச் சார்ந்தனர். அவர்களில் காவடத்திற்றேர்ந்த ஒருவன், தான் ஞானியென்று பேரிட்டுக்கொண்டு ஆசானாக, மற்றையோர் அன்னானுக்கு மாணவகராயினர். அவ்வாசான் இங்கும் அங்கும் பிட்சையெடுத்து உண்ணலாயினன். அவனது மாணவகர்கள் 'எம்மாசிரியர் முக்காலமு முணரும் முதறிவாளர்' என்று தமதுகுருவைப்பற்றி எங்கும் பெயரெழுப்பினர். தன்னை யணுகிக் கேட்பவர்க்கு, குரு,

'இன்று இங்கு அனல் கொளுந்தும்; இன்று இங்குக் கொள்ளைநேரும்' என்று வருங்காலத்து நிகழ்வன வாக எவற்றைச் சாற்றுகின்றனனோ, அவற்றை அங்ஙனமே கரந்து மாணவகர் நிகழ்த்திவந்தனர். அதனால், அந்த ஞானியின்பெயர் எங்கும் பரவலாயிற்று. அரசர்வமிசத்து உதித்து மன்னவனது அன்பிற்குப் பாத்திரனான ஒருத்தன் தனது அற்பத்தொழில் ஞானி கூறிய வண்ணமே நிறைவேறியதால், ஞானியின் வலையிற்பட்டான்; அந்தஞானி அன்னானைத் தனக்கு அந்தரங்கன்போல உரிமையாக்கிக் கொண்டான். அவ்வரசிளங்குமரன் முகமாக, உதயணனிடத்து மாற்றாண்மையாற் பிரமதத்தமன்னவன் அவனை வெல்லுமாறு புரியுஞ் செயல்களையெல்லாம் உணர்ந்துகொண்டான்.

அப்பொழுது, பிரமதத்தனது அமாத்தியனாகிய யோககரண்டகன், உதயணமன்னவனது மறைச்சாரர்களை யுணர்ந்து அவர்கட்கு நஞ்சூட்டுதல் முதலிய செயல்களால் விபத்தை யுண்டாக்கினன்; அன்றியும், உதயணமன்னவன் வரும் மார்க்கத்திலுள்ள மரஞ்செடி கொடி நீர்நிலை முதலியவற்றையும் நஞ்சினாற் கெடுத்தும் படைத்திரளைமாய்க்குமாறு விஷகன்னிகைகளை ஏவியும், படைவீரர்களது வீரத்தைக் குறைக்குமாறு விலைமாதரை யனுப்பியும், ஏதேனும் வியாஜத்தினாற் சேனையிற் சார்ந்து இராக்காலத்திலுட்புகுந்து கொல்லுமாறு ஆள்களையனுப்பியும் இங்ஙனம் மறைவிற் பலவாறாக வத்ஸராஜனது வல்லமையைத் தடுக்க முயன்றிருந்தனன்.

ஞானியென்று மாற்றுருவம் பூண்ட சாரன் அவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து, அவற்றையெல்லாம் தனக்குத்

துணையாகப் போந்த மாணவர் மூலமாக, முன்னரே யௌகந்தராயணனுக்கு அறிவித்தனன். அவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்த யௌகந்தராயணன், வழியிடை யிலுள்ள மரஞ் செடி கொடி நீர்நிலைகள் நஞ்சிறைற் கேடுண்டிருப்பவற்றை மாற்றுப்பொருள் கொண்டு மாற்றினன்; பாசறையில், வேற்று மங்கையர் நாடாத வாறு புரிந்தனன்; ருமண்வானுடன் பார்த்திருந்து, இரவிற் கரந்து புகுந்து கொலைபுரியுந் தீயரை நாடிப் பிடித்துக் கொன்றனன். விஷகன்னிகைகளை வெருட் டுவதற்குத் தன்வல்லமையால் மாற்றுவிஷகன்னிகை களைப் படைத்து அவர்களின்மீது ஏவினன்.

தன்னமைச்சன் செய்திருந்த தந்திரங்கள் யாவும் பழுதுபட்டுப் போயதைக் கண்கூடாகக்கண்ட பிரமதத் தன், திசைமுழுதும் நிரம்பிய தானைத்திரளுடன் வத்ஸ ராஜன் போர்க்கு நெருங்கிவரவும்,உழையரோடு ஆராய் ந்து, அன்னானை வெல்வது அருமையென்று அறுதியிட் டுத் தான் சிரமேற் கைகுவித்து வணங்குவதாகத் தூது வன் முகமாகச் செய்தி யறிவித்து, அவ்வுதயணன் தன் னருகிற் சார்ந்தவுடனே தானே நேரிற் சென்று முடி மேற் கைகுவித்து உபாயந மீந்து நின்றனன். அவ்வாறு பிரமதத்தமன்னவன் வணங்கிநின்றதைக்காணவே,உத யணமன்னவன், அகமகிழ்ச்சியோடு அன்னானைவரவேற் றுச் சம்மானித்தனன். பணிந்தார்மாட்டுச் சிறம்புரி தல் கீழ்மக்கள்செய லாகுமன்றோ!

பிரமதத்தன் பணிந்திட்டபின்பு, உதயணமன் னவன், அக்கீழ்த்திசையில் மென்மையையுடைய மன் னவரைப் பணிவித்தும், வன்மையையுடைய மன்ன வரை வேரோடு பறித்தும் இவ்வண்ணம் கீழ்த்

திசைமுற்றிலும் வென்று, வங்கநாட்டாரை வென்றிட்டதால் அஞ்சி நடுங்குவது போன்று அலைவீசுங் கீழைக்கடலைச் சார்ந்து, அதன் கரையில் வெற்றித்தம்பத்தை நாட்டினன். கலிங்கநாட்டார் உதயணமன்னவன் போர்க்குஎழுவதைச் செவியேற்று,எதிர்கொண்டு திறைப்பொருள் இறுக்கவே, அம்மன்னவனது புகழ் மயேந்திரப்பருப்பதத்தின் மீது ஏறியது.

கீழைத்திசையிலுள்ள காவலர் யாவரையும் வென்றபிறகு, உதயணன், மயேந்திரமலைகாறும் வென்றிட்டதனால்வெருவிய விந்தமலைச்சிகரம்போற் பெருந்தோற்றங்கொண்ட யானைக்குழுவோடு அகத்தியமுனிவர் வாழுந் தென்றிசையின்கட் சென்றான். அங்குப் பருப்பதத்தில் வாழும் பகைமன்னவர், முகம் விளர்த்துக் குரலொடுங்கிப் பணிந்தனர். உதயணமன்னவன், தனது தானையுடன் காவிரிநதியைக் கடந்ததனால், அந்த நதியும் கலங்கிற்று; அங்கு வாழுஞ் சோழவேந்தனது நெஞ்சமும் கலங்கிற்று. பாண்டியரையும் வென்றபின்னர், உதயணமன்னவன்,முரலரென்ற நாட்டார் செருக்கினால் தலையெடுப்போ டிருந்ததனால், அவர்களையும் தன்தோள்வலியால் வென்று, நாணத்தினால் தலைகவிழச்செய்தான். பின்பு, அவனதுமாதங்கங்கள் கோதாவரிநதியை யணுகி ஏழுகிளையாகப் பிரியும் அதன் புனலைப் பருகியதனால் ஏழுதலத்தினின்று மதநீரைச் சொரிவது போன்று மதநீரைப் பொழிந்தன.

அப்பால் வத்ஸராஜன் ரேவாநதியைக் கடந்து, சண்டமகாஸேநராஜன் வரவேற்க உஜ்ஜயிநீநகரைச் சிறப்பாகச்சேர்ந்தான். அவன், நகரத்திற்புகுகையில், அப்பத்தந்த்துமங்கையர் விரைந்துவந்த வேகத்தால்

தமது கூந்தல் அவிழ்ந்து முன்னையினும் இருமடங்கு அழகுசெய்யுமாறு நிற்க, ஒரு நொடிப்போது அன்னார் கண்ணுக்குக் காட்சிகொடுத்தனன்; தன்னுட்டில் தான்விரும்பி நுகரும் போகங்களையும் மறக்குமாறு தனது மாமன் உபசரிக்க, மகிழ்ச்சிக்கடலுள் ஆழ்ந்திருந்தனன். தன்தாதையருகில் வாழுமவளாய், வாசவதத்தையும், பாலப்பிராயத்தில் தான் நுகர்ந்த இன்பத்திடத்து விருப்புக்கொண்டவள்போலாயினாள். சண்டமகாசேனராசன் தன் மங்கையாகிய வாசவதத்தையினிடத்து எத்துணை அன்பு காட்டினனோ, அத்துணையன்பைப் பத்மாவதியினிடமுங் காட்டினன்.

சிலநாள் அங்கு இளைப்பாறியிருந்து, உதயணமன்னவன், மேற்றிசை நோக்கிப் பயணமாயினன். அங்கு லாடநகரத்து மங்கையர் உதயணமன்னவனது கூரியவாளத்தைக் கண்டதும் கண்களில் நீரைக் கான்றதனால், அவனுடைய அக் கூர்வாளானது மாற்றார்க்குப் புகையே யாகும். வத்ஸராஜனது களிறுகளால் அசைக்கப்பெற்றதனால் மந்தரமலைக் காடுகள் அசைவது, பாற்கடலைக் கடையுமாறு என்னை மீண்டும் வேரோடு பறித்து எடுக்கவேண்டாவென்று இரப்பது போன்றது. அவ்வுதயணன் தினகரன் முதலிய சுடர்களினும் வேறுபட்ட கதிரவனாவான்; வெற்றியோடு பொலியும் அவன், மேற்குத்திசையில் வெகு சிறப்போடு உதயமாயினனன்றோ!

அப்பால், வத்ஸராஜன் வெள்ளிமயமான கைலாயமலையைத் தன்னிடத்துடைமையால் மற்றைத்திசைகளை நோக்கி நகுவதுபோன்று செல்வச்சிறப்பு வாய்ந்த கௌபேரதிசையைச் சார்ந்தான். அங்கு, சிந்துபூப

தியை வென்று, மிலேச்சர்களையெல்லாம் தன் வல்லமையாற் பொடிபடுத்தி, பாரஸீகத்தைச் சார்ந்து, அம்மன்னவனது முடியை யறுத்து வீழ்த்தினான். அவனது புகழ்வெள்ளம் மற்றொரு கங்காநதிபோல் அங்குப் பெருகலாயிற்று. அச்சத்தால் பகைவரை நடுநடுங்குவித்தஉதயணமன்னவனது தானை, பெருமகிழ்ச்சியோடு பேராரவாரஞ் செய்யும்போது மலைமுழைஞ்சுகளில் மாத்திரம் மாறாக எதிரொலி யெழும்பிற்று. அங்குள்ள காமரூப மன்னவன், போர்செய்ய மனமின்றித் தன் முடிமீது குடைநிழற்றப்பெறாமல் உதயணமன்னவனைச் சார்ந்து அவனது தாள்களிற் பணிந்து, வேழத்திரள்களைத் திறைப்பொருளாகத் தந்து முகங்குன்றி நின்றான்.

இவ்வண்ணம் உதயணமகாராஜன் தனதுபரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, புவிமுழுதையும் வென்று பத்மாவதிதேவியின் தாதையாகிய மகதமன்னவனது புரத்தைச் சார்ந்தனன். அன்றோனும், தனது மனைவிமாருடன் உதயணசக்கரவர்த்தி தன்தேயத்தை வெற்றியுடனே சார்ந்ததை யுணர்ந்து, உவகைக்கடலுளாழ்ந்தனன்; சின்னாள் கரந்து உறைந்து வெளிப்பட்டுத்தோன்றிய வாசவதத்தாதேவியின் மிக்கபணிவினைக் கண்கூடாகக் கண்டறிந்தான். பேரன்போடு தன்னிடத்து நெஞ்சை முந்தறப்போக்கிப் பின்னர்த் தானும் வரவேற்க வந்த மகதமன்னவன் நகரமாந்தருடன் எதிர்கொண்டு பூஜிக்க, பிறகு, வெற்றிபெற்ற கொற்றவனான உதயணன், சிலநாள் இளைப்பாறுமாறு தன்னுடாகிய லாவாணகத்தில் தங்கினான்.

தன்சேனை இளைப்பாறுதற்பொருட்டு லாவாணகத்தைச் சார்ந்ததும் வத்ஸராசனான உதயணன், தன்

னமைச்சனை ஏகாந்தமாக அழைத்து அவனை நோக்கி 'உமது மதிவல்லமையாற் புவிமுற்றிலும் அரசர்யாவரையும் வென்றிட்டோம்; நம்மிடத்துத் தோல்வியுற்ற அம்மன்னவர்களும் நமது ஆணையைமீறி நடப்பதில்லை வாரணாசிக்குத்தலைவனாகிக் கெடுநினைவுடைய பிரமதத்தன்மாத்திரம் நமதுஆணைக்குக் கீழ்ப்படியானென்று தோற்றுகின்றது; கீழோரிடத்துக்காட்டும் விசுவாசப் நற்பயனைத் தராதன்றோ!' என்றான்.

யௌகாந்தராயணன்:—'அரசே! நுமது வல்லமையால் வெருண்டு பணிந்த அன்னவனிடத்து நீர் அவமதிப்புக்காட்டாது ஸத்கரித்தீர்; அறிவுள்ளஎவன் தான் நன்மையாக நடக்குமவரிடத்து மாறுபாடுகொள்வன்? ஒருவன் நல்லோரிடத்தும் மாறுபாடு பூண்டொழுகுவானாயின், அதுதானே அவனுக்குத்தீமையையூட்டும். மன்னவரேறே! வென்றபின்பும் தன் சிறத்துப் பெருமதிப்புடனே நடத்துகின்ற நும்மாட்டு அப்பிரமதத்தன் மாறுபாடு பூண்டொழுகுவானாயின், அப்பிரமதத்தன், தன்வாயில் தானே மண்ணைப்போட்டுக் கொள்ளுகின்றான்; அவனைப்பற்றி நுமக்குச் சிறிதும் சிந்தைவேண்டா' என்றான்.

மந்திரியர்முதல்வன் இன்னணம் மொழியவும், உதயணமன்னவன், மனமுவந்து, அவனது மொழியைச் சிலாகித்து, அற்றைநாளைக் கழித்தான்; மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும், அவ்விடத்தினின்று பயணமாகித் தன் பரிவாரங்களோடு கௌசாம்பிநகரை மெல்லச் சேர்ந்தான். அப்பொழுது பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு நகரமாந்தர் உதயணமன்னவனைச் சேவித்துப் பேராரவாரஞ்செய்தனர்; பெரியோர் வாழ்த்தினர்; தூரியங்கள்

முழங்கின; வந்தியரும் மாகதரும் இன்னிசை பாடினர்; மன்னவர் பணிந்தனர். இவ்வாறு உதயணமன்னவன் பெருவிபவத்தோடு நகரத்திற்சேர்ந்து தன்கோயிலிற் புக்கான்.

பிறகு, உதயணமன்னவன், மன்னவரும் மந்திரியரும் பெருமகிழ்ச்சியுடன் 'நன்று! நன்று!!' என்று கொண்டாடவும், பல்லியங்கள் திசைகளி லெதிரொலி தோன்றுமாறு துவைக்கவும், அந்தணர்கள் மறைமொழிகொண்டு வாழ்த்தவும், வாழையடி வாழையாய் வந்த தன்முன்னோரது அரதனச்சிங்காதனத்தின் மீதுஏறி வீற்றிருந்து சக்கரவர்த்திப்பட்டம் பூண்டு, தனது தோள்வலியாற் பெற்ற வெறுக்கையை அந்தணர் வெறுப்புக்கொள்ளுமாறு வாரிவீசி, தன்னமைச்சரையும் மன்னர்களையும் சம்மானித்து, எல்லாத்தேசத்து மன்னவரும் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து குற்றேவல் செய்ய, ஒற்றை வெண்கொற்றக் குடை நிழற்றப் புவிமுழுதும் தனிச்செங்கோல் செலுத்த லானான்.

அம்மன்னவன் செங்கோல்செலுத்துகையில், நாடு எங்கும் மாதம் மும்மாரி பெய்தது; புலங்கள் செழித்துப் பூரணமாகப் பயனளித்தன; பிணி வறகடம் கள்ளம் என்ற அச்சங்கள் ஒழிந்தன; மறன் குலைந்தது; அறன் ஓங்கிற்று; அவன் தேயத்துக்குடிமக்கள் யாவரும் ஒருகுறைவுமின்றித் தம்மனோரதம் முற்றப் பெருவிழாக்கொண்டனர்.

பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம் :

சிவபிரான் கனவில் அருளல்.

அப்பால், உதயணமன்னவன் தனது தோள்வலியாற் பெற்ற புவியை யௌகந்தராயணன் ருமண்வானுடன் சேர்ந்து ஆட்சிபுரியுமாறு அப்புவிப்பொறையை வைத்திட்டு, வசந்தகனுடன் விளையாடல்களில் இனிது விநோதிக்கலானான். சிலகால் அன்னான் பத்மாவதி தேவியும் வாசவதத்தா தேவியும் உடனிருக்க, வீணைவாசித்து இன்னிசைச்சுவையை நுகர்வான். சிலகால் அவனது தேவி வாசவதத்தை யாழில் இன்னிசையெழுப்புவள்; தேவி யாழ் வாசிக்கும்பொழுது அவளது குரலுக்கும் அவ்யாழினின்னிசைக்கும் வாசி தோற்றுமையால், விரலசைத்தலே யாழ்வாசிணையைக் குறிப்பிக்கும். சிலகால், உதயணசக்கரவர்த்தி பசுநிறமுள்ள அங்கி தரித்து வில்லேக்கையிலேந்திப் பலவேட்டுவர் உடன்வர வேட்டமாடக் காட்டகத்திற்செல்வான்; அப்பொழுது,

> " குன்று குன்றுதொறு நீல மேவிய
> குளங்தொ றுங்குளிர் வனங்தொறும்
> சென்று சென்றடி தொடர்ந் தடர்ந்துபல
> திக்கி னஞ்செறி விலங்கெலாங்
> கொன்று கொன்றுகுவை செய்தெ ரித்திடு
> கொடுங்க னற்படு கொழுந்தசை
> தின்று தின்றுபுன லுண்டு வென்றிபுனை
> திண்பெ ரும்படை நடக்குமே."

> " இரவி னிற்பெரி திருண்டு சூன்மழை
> யிரண்டு துன்றியுல கெங்கணும்
> பாவி யெய்தகணை யெதிர்வ ரும்படி
> படர்ந்த முண்டகவி றும்பினுற்

றரவி னங்கரடி புலிகள் பன்றிக
ளழுங்கு டும்பெலி மடங்கன்மான்
கரவி லுற்றிதனு ளுறையு மென்றெயினர்
காடெ லாமெரிப ரப்புவார்.”

“சுட்ட செந்தழலில் வெந்து வெந்துடல்
சுருளும் பற்பல விலங்கினம்
கட்டு பாசமது விட்ட ஞானிகள்
கடித்தி டச்சில கழிந்திடும்
கெட்ட ழிந்துநிலை யற்று மீமிசை
கிளர்ந்தெ ழுந்துகுதி கொண்டுபோய்

வெருண்டு சிற்சில விழுந்திடும்.”

இங்ஙனம் யாழ்வாசித்தலிலும் வேட்டமாடுவதி லும் மதுப்பருகுவதிலும் மனைவியருடன் இனிது கழித் தலிலும் உதயணன் தன் வாழ்நாளை விநோதித்திருக் கையில், ஒருகால் நாரத முனிவர் தோன்றினார். தோன்றியதும், அரசன் இருக்கையெழுந்து எதிர் கொண்டு பணிந்து போற்றி ஆதித்தியஞ்செய்ய, அம் முனிவரும் அதனைப் பெற்று உவகைமீக்கூர்ந்து ஒரு நொடிப்பொழுது வாளாவிருந்து, பின்னர் ‘மன்னர் மன்ன! யான் நினதுமுன்னோர்களிடத்துக் கொண் டுள்ள விசுவாசத்தினால், உனக்கும் எப்போழ்தும் நன் மையையே நாடுவேன். ஆதலால், நினக்கு இதமொன் றைக் கூறுவேன். நினது முன்னோரிற் சேர்ந்த பாண்டு வேட்டமாடி முனிசாபத்தால் இறுதியை யெய்தினனன் றோ! ஆதலின், பயனற்ற சுவையையுடைய இவ்வேட் டத்தைத் தவிர்தலே நலம். இவ்வேட்டத்தால் விபத் தையடைந்தவர் பலர்; மேலும், காட்டுவிலங்குகளைக்

கொல்கையில், உயிர்க்கே ஏதம் வருதலு முண்டு. இவ் வண்ணம் நன்மை பயவாத வேட்டத்தை யொழிக. இனி, சிவபிரானது பேரருளால் உன்னுதரத்திற் காம தேவனது அமிசமாய் ஒரு மகன் உதிப்பான்; தேவ மாதினது அமிசமான வாசவதத்தை சிவபிரானை வழிபட அப்பிரானருளால் தோன்றும் அப்புதல்வன் விஞ்சையர்சக்கரவர்த்தியாவான்' என்று அருளிட் போயினர்.

பிறகு, உதயணநிருபன், தேவி வாசவதத்தையை அணுகி, 'சிவபிரானை ஆராதிக்க, அப்பிரானருளா லேயே புத்திரஸந்தானம் உண்டாகு மென்று நாரத முனிவர் அருளியிருக்கின்றார். ஆதலால், அச்சிவ பிரானை இப்பொழுது நாம் பூசித்தல்வேண்டும்' என் ருன். தன்கொழுநன்.இன்னணம் கூறவே, அத்தேவி தான் சிவபிரானை நோக்கி நோன்புநோற்கக் கருதி ஞள். அவள் சிவபிரானைக் குறித்து நோற்கையில், அரசனும் உடன் நோற்ருன். உண்ணுவிரதத்தை மேற்கொண்டு அத்தம்பதிகள் மூன்றுநாள்கழிக்கை யில், சிவபிரான் அன்ஞர்மீது கருணை கூர்ந்து கன வில் தோன்றி, 'உங்கள் விரதத்துக்கு மனமுவந் தோம்; இனி நீவிர் பாரணைபுரிக. இனி, விரைவில் நுங்கட்குக் காமனதுஅமிசமான புதல்வ ஞெருவன் என்னருளால் தோன்றுவான்; அவன் வித்தியாதரசக் கரவர்த்தியாவான்' என்று மொழிந்து மறைந்தனர். பொழுது புலர்ந்ததும், அவர்கள் எழுந்து நீராடுதல் முதலிய காலைக்கடனைச் செய்து பாரணைபுரிந்து நோன் பைமுடித்துத் தமது கனவைப் பிரகிருதிகட்கெல்லாம் உரைத்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

சிலநாள் கழிகையில், கண்ணுதற் கடவுள், தேவி வாசவதத்தையின் கனவில் தோன்றி, ஒரு கனியை அன்னாளுக்கு அளித்தனர். மறுநாள் வத்தவனுக்கு அன்னாள் அச்செய்தியை யுரைக்க, அவன் மந்திரிமாரோடு இருந்து, சிவபிரான் கனியென்று பெயரிட்டுப் புதல்வனைத் தந்தன னென்று உறுதிகொண்டு, இனி விரைவில் தமதுகருத்து நிறைவுறு மென்று களிப்புக் கடலி லாழ்ந்திருந்தனன்.

பதினொன்காவது அத்தியாயம் :

நரவாகனதத்தன் பிறப்பு.

அப்பால், தேவி வாசவதத்தை கருக்கொண்டாள். உதயணமன்னவனுக்கு உளத்து உவகைபொங்கியெழுந்தது; அப்போது வாசவதத்தைக்கு,

“ பீரமலர்ந்த வயாவுநோய்நிலைக்க
வளைகாய்விட்ட புளியருந்தியும்
செவ்வாய்திரிந்து வெள்வாய்பயந்தும்
மனைபுகையுண்ட கருமணிடந்து
பவளவாயிற் சுவைகண்டும்
* * * * * * * *
மலரவவிழ்ந்த தாமரைக்கயலென
வரிகொமெதர்த்த கண்குழிந்தும் ”

இவ்வாறு மாதம் பத்திற் குறிகளும் தோன்றின; அப்போது ஒருநாள் அவள், தான் வானத்திற்பறந்துசெல்லத் தன்னை விரைந்து குரலெழுப்பிப்பாடுகின்ற விஞ்சைமங்கையர் அருகில் வந்து கொண்டாடினதாகக் கனாக் கண்டனள். கண்விழித்ததும், அவ்வாசவதத்

தை தான் கனவிற்கண்டதுபோலவே, நனவிலும் வான த்திற் பறக்கவும், அங்குநின்று இப்புவித்தலத்தைக் கண்ணுற்று நிற்கவும் விரும்பினாள். யௌகந்தராய ணன் அத்தேவியினதுகருத்தை யுணர்ந்ததும், பறக் கும் பொறியை நிருமித்துத் தந்து அக்கருத்தை முற்று வித்தான்.

ஒருகால் ஏகாந்தத்தில் தனது மந்திரிமாருடன் தன்னைச்சார்ந்த தன்கணவனை நோக்கி, வாசவதத்தை, 'ஆர்யபுத்ரரே! நான் கருக்கொண்ட நாள் தொட்டு இக்கருவுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராதிருக்குமா?' என்ற விசாரமே எனக்குப் பெரிதுந் தோன்றி யிருக் கின்றது; அக்கவலையுடனே நேற்று இரவு நான் மெல் லத் துயில்கையில், உடல்முழுதும் திருநீறணிந்தும் மதிக்கலையை முடியினில் தரித்தும், மின்னெறி சடை முடி பூண்டும், கையில் திரிசூல மேந்தியும் நின்ற ஒரு திப்பியபுருடன் எனதுகனவில் தோன்றி, 'மாதே! இக்கருவை அளித்தவன் யானே; இதனைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பாரமும் என்னதே யாதலால், இது குறித் துச் சிறிதும் இடர்கொள்ளவேண்டா' என்று கூறித் தன்மாற்றத்தில் விசுவாசம் பிறக்குமாறு ஓரடையாள முங் கூறினன்' என்று தெரிவித்தாள். அச்சொல்லைச் செவியுற்றதும், உதயணமகாராஜனது மனத்தில் தோ ன்றிய உவகைக்கு ஒரெல்லை யில்லை.

சிலபகல், தேவி வாசவதத்தையின் இன்முகத் தைக் கண்டு கண்டு உதயணமன்னவன் மனம்பூரித்து மகிழ்ச்சிக்கடலுள் மூழ்கியிருக்கையில், மந்திரிமார்யாவ ர்க்கும் இனிவரப்போகின்ற நன்மைக்கு முன்னறிகுறி யாகப் புதல்வர் தோன்றினர்; யௌகந்தராயணன் புதல்

வனுக்கு மருபூதியென்பதும், ருமண்வான்மகனுக்கு அரிசிகனென்பதும், வஸந்தகனது மகனுக்குத் தபந்தகனென்பதும், வாயில்காவலாளனான நித்யோதிதனென்னும்மறுபெயருடைய இத்யகனது மகனுக்குக் கோமுகனென்பதும் நாமதேயங்களாகும். இவ்வாறு மந்திரிமார்க்கு மகார் தோன்றவே, எல்லோரும் பெருவிழாக் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்க, அப்போது 'வித்தியாதரசக்கரவர்த்தியாகப்போகின்ற உதயணராஜகுமாரனுக்கு, பகைவர்களைப் பறக்கடிக்கும் வல்லமைபெற்ற மந்திரிமாராவர் இக்குமாரர்கள்' என்று வானத்தினின்று ஒரசரீரி தோன்றிற்று.

சிலபகல் கழிந்ததும், ஒருநாள் தேவி வாசவதத்தை கருவுயிர்க்கும் வருத்தங்கொண்டு, அமைய வேண்டிய இலக்கணமுறைப்படி அமைக்கப்பெற்றுள்ள ஸூதிகாக்ருஹத்தைச் சார்ந்து கருவுயிர்த்தாள். வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால்நோவும், கவான் மகற் கண்டு தாய் மறந்தனள். அந்தக்குழவி அவதரித்திருந்த அந்தமாளிகையே அந்தக்குழவியின் பேரொளியால் மிக்கு விளங்கிற்று.

அந்தப்புரத்திற் பெருவிழா நடக்கையில், வற்சராசனிடத்து அந்தப்புரத்துச்சனங்கள் ஓடிவந்து மகப்பேறுதோன்றிய விழாவினைத் தெரிவித்தனர்; அவ்வாறு தெரிவித்தவர்க்கு, உதயணசக்கரவர்த்தி அளக்கலாகா நிதியம் மணி முதலியவற்றை வாரித் தந்தனன்; அவ்வரசர்க்கரசன் அப்பொழுது தன் நாட்டையும் இன்செய்திகூறினார்க்குக் கொடுத்திருப்பன்; அவ்வாறு செய்யாதது, உலோபகுணத்தா லன்று; தகுதியின்மையா மென்பதனாலே யாகும்.

உடனே, "மன்னர்மன்னவன், ஏமுறப்புனல்படீஇ வித்தொடின்பொருள், தாமுறவழங்கி வெண்சங்கமார்ப்புற" கடவுளருளால் நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு தன் னினைவு முற்றியதனால், பேராவல்கொண்ட நெஞ்சத்தோடு அந்தப்புரத்தினுட் புக்கு, தனது புதல்வனது நன்முகத்தைக் குறுகி நோக்கினான். அந்தக்குழவியினதுமுகம் அதரமே இதழாகவும் சொள்ளுநீரே கேஸரமாகவும் அமைய, ஸாம்ராஜ்யலக்ஷ்மி வீற்றிருக்கின்ற ஒரு செந்தாமரைமலர்போன்றது. அக்குழவியின் இன் முகத்தைக் கண்டபோது, அரையன் கொண்ட மகிழ்ச்சியை அளவிட்டுச்சொல்ல நம்மால் முடியுமோ!

அப்பால் வத்தவன்,

"'சிறைபன் னீராண் டுடன்விடுமின்
காமர் சாலை தளிநிறுமின்
சிறைசெய் சிங்கம் போன்மடங்கிச்
சேரா மன்னர் சினமழுங்க
வுறையுங் கோட்ட முடன்சீமி
னொண்பொற் குன்றந் தலைதிறந்திட்
டிறைவன் சிறுவன் பிறந்தானென்
றேற்பார்க் கூர்தோ றுய்த்தீமின்."

"மாட மோங்கும் வளநகருள்
வரம்பில் பண்டந் தலைதிறந்திட்
டாடைசெம்பொ னணிகலங்கள்
யாவும் யாருங் கவர்ந்தெழுநாள்
வீட லின்றிக் கொளப்பெறுவார்"

எனுப் பறையறைக' என்றனன்.

"என்புழி வள்ளுவர் யானை மீமிசை
நன்பறை யறைந்தனர் நகர மாந்தரு
மின்பிறழ் நுசுப்பினர் தாமும் விம்மலா
லின்பமென் றளக்கரு ளாக்க செய்தினர்.

பண்ணையு மாயமுந் திரளும் பாங்கருங்
கண்ணகன் றிருநகர் களிப்புக் கைமிகுந்
தெண்ணெயுங் களபமு மிழுது நானமுஞ்
சுண்ணமுந் தூவின வீதி தோறுமே.

இத்தகை மாநக ரீரறு நாளுஞ்
சித்த முறுங்களி யோடு சிறந்தே
தத்தமை யொன்று முணர்ந்தில."

யௌகந்தராயணன் முதலியோர் அக்காலையிற் பெருங்களிப்பில் மூழ்கி, என்னவென்று நாமகரணஞ் செய்வதென்று எண்ணியிருக்கையில் 'வேந்தே! உனக்குப்புதல்வனாகத் தோன்றியவன் காமதேவ னமிசமானவன்; இவன்பெயர் நரவாகனதத்த னென்பது. இவன் ஒருகல்பகாலமளவும் வித்தியாதரர்க்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியாகி, மடிமையின்றி அரசுபுரிவன்' என்று அசரீரி கூறிநின்றது. அக்காலத்தில் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்; தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; வானத்தில் இன்னியங்க ளார்த்தன. அதுகண்ட உதயணன் கொண்டமகிழ்ச்சிக்கு நம்மால் ஒரு வரையறை எடுத்துக்கூற முடியுமோ? அப்போது, அந்நகரத்தில் நகரமாந்தர் ஆநந்தநட்ட மிட்டனர். அப்போது அந்நகரத்தில் வாயைத்திறந்தால் வெகுமதியே; பேச்செல்லாம் பெருந்தியாகமே; அந்நகரிலெழும் ஒலியோ பல்லியத்துவையலேயாம்; எங்கும் மங்களம்; எங்கும் பெருமகிழ்ச்சி. இவ்வாறு புத்திரப்பேற்றுத் திருவிழா இனிதாக நடந்தது.

அந்தப்புதல்வனும் நாள் கழியக்கழியச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன் போன்று நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்தான். அக்குழவியி

னது மழலைச்சொல் கொஞ்சுவதும் சப்பாணிகொட்டுதலும் அம்புலியழைத்தலும் செங்கீரையாடுதலும் தவழ்ந்துசெல்லுதலும் தளர்நடைநடப்பதும் முதலிய எண்ணிலா விளையாட்டுக்களைக் கண்ணுற்ற மன்னவனுக்கு உவகைக்கடல் உள்ளத்து ளடங்கவில்லை.

அப்பால், யௌகந்தராயணன் மருபூதியையும், ருமண்வான் அரிசிகனையும், இத்யகன் கோமுகனையும், வஸந்தகன் தபந்தகனையும், சாந்திகனென்ற ராஜபுரோகிதன் தனது உடன்பிறந்தோனுக்குப் பிங்கலிகையென்ற மனைவியினிடம் பிறந்தோரான சாந்திஸோமன் வைசுவாநரன் என்ற மக்களிருவரையுமாக மந்திரிமார் தமது சிறுவர்களை யிட்டுக்கொணர்ந்து உதயணகுமாரனுடன் விளையாடுமாறு விட்டு, மன்னர்மன்னவனுக்குப் பெருமகிழ்வை யுண்டாக்கினர்.

அக்காலத்து வானத்தினின்று இன்னியங்களினார்ப்பரவத்தோடு மலர்மழை விழுந்தது. அரசன் தனது தேவியோடும் அச்சிறுவரின் குழுவைக் கண்டு மகிழ்ந்தனன். இளம்பருவத்திலும் அநங்கவாகனதத்தன், இன்றியமையாத குணங்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதுபோல அக்குழந்தைகளோடு மாறுபாடு கொண்டிடாமல் மனமொத்து விளையாடலானான். வத்ஸராஜன் தன்குழவியினது விளையாட்டிற் கூறும் மழலைச்சொல்லைச் செவியேற்பதாலும், தன்னிடத்துஅன்பைக் காட்டுமவர்களிடத்தி லெல்லாம் தாவித்தாவிச் செல்லுகின்ற அந்தக் குழவியின் வெண்முறுவல் பூத்த இன்முகத்தைக் காண்டலாலும் ஆராவின்ப மெய்தி, தன் வாழ்நாள் கழிவதே தெரியாது பேருவகையோடு கழித்தனன்.

இவ்வண்ணம் உதயணசக்கரவர்த்தி தன் தேவி புடன் தனது நிகரில்லாப் புதல்வனை ஓம்பித் தன்வாழ் நாளைக் கழிக்கையில், புதல்வனைப் பாதுகாப்பதில் மன்னவன் பேரச்சம்பூண்டு வருந்துவதைக் கண்ணுற்ற யௌகந்தராயணன், ஏகாந்தத்தில் அன்னானை யணுகி 'அரசர்க்கரசே! நம்புதல்வனான நரவாகனதத்தனைப் பாதுகாப்பதன்பொருட்டுச் சிறிதும் நீர்கவலவேண்டா; சிவபெருமான் இப்புதல்வனை வித்தியாதரசக்கரவர்த்தி யாகுமாறு சங்கற்பித்து நம்மில்லத்தில் அவதரிப்பித் தனர்; இச்செய்தி யுணர்ந்த வித்தியாதரர்களிற் பலர் அழுக்காறுகொண்டு கேடுசெய்யச் சூழ்ச்சி செய்யலா யினர். அதனால் சிவபிரான் தமது பேரருளாற் கணங் களைச் சேர்ந்த தம்பகனென்பவனை நரவாகனதத்த னைப் பாதுகாக்குமாறு இங்கு அனுப்பியிருக்கின்றார். அவன் பிறர்கட்புலனுக்குத் தோன்றாது உடனிருந்து காத்துவருகின்றான்; இப்பொருளை ஒருகால் நாரத முனிவர் என்னிடம் தெரிவித்திருக்கின்றனர்' என்றான். அம்மொழியால், வத்தவன் மனந்தேறியிருந்தனன்.

வற்சராசனால் வளர்க்கப்பெற்றுப் பிறைச்சந்திரன் போற் பெருகிவளரும் நரவாகனதத்தன் உரியபருவங்க ளிற் சௌளம் உபநயனம் முதலிய சடங்குகள் செய்விக் கப்பெற்று மந்திரிமார்புதல்வரோடு பலகலைகளினும் பயின்று தேர்ச்சிபெறலானான். உயர்குடிப்பிறந்த அன் னான், செருக்கின்மை பணிவு முதலிய பண்புடையவ னாகி, மன்னர்க்கு உரிய விஞ்சைகளிலெல்லாம் நன்கு பயின்றனன். வாசவதத்தையும் பத்மாவதியும் அச் சிறுவன்மிசைப் பேரன்பு வைத்திட்டதனால் அல்லும் பகலும் அவன்மீதே கருத்தா யிருந்தனர். மன்னவன்

அன்னானுக்குக் கடிமணஞ் செய்வித்தல் முதலியவற்றைக்குறித்து நினைந்தவண்ணம் நாள்கழிக்கலாயினன். இது நிற்க:

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்:
கலிங்கசேனையின் வரலாறு.

ஓங்கிய மாடமாளிகையாற் பொலிவுபெற்ற தட்ச சிலையென்ற நகரம் ஒன்று உண்டு; அதில், நற்பண்பிற் கெல்லாம் உறைவிடமான கலிங்கதத்த னென்பவன் வேந்தனாக வீற்றிருந்தான். வடமீனனைய கற்புடைய ளான தாராதத்தையென்பவள் அன்னானுக்கு இல்லறத் துணைவி யாயினாள்.

இவர்கள் இனிது இல்லறத்தை நடாத்தி வாழ்கை யில், சுரபிதத்தையென்ற அச்சரமாது வித்தியாத ளொருவனைக் காமுற்றது நிமித்தம் தேவேந்திரனா சபிக்கப்பெற்றுத் தாராதத்தையின் கருவினிற் புகு தாள். அப்பொழுது, அத்தேவி, வயாவும் வருத்தமு கொண்டு பத்துத்திங்கள் கழிந்ததும் ஒருபுதல்வியை பெற்றாள். அப்பெண்மகவு, படைத்தற்றொழிற்கட ளின் சிறப்பத்திற்கு ஓரெல்லை யெனலாம்படி அழகே வடிவாகத் தோன்றினள். பார்ப்பவர் கண்கட்கு எ லாம் பெருவிழா அளிக்கும் அக்கட்டழகிக்குக் கலிங தத்தன் கலிங்கசேனையென்று நாமகரணஞ்செய்தனன் அவள் பிறைச்சந்திரனதுகலைபோல நாளுக்கு நா வளர்ந்து, உபரிகைகளிலும் பூஞ்சோலைகளிலும் விளை யாடும்பருவத்த ளாயினள்.

ஒருநாள் வானவீதியிற் சென்றுகொண்டிருந் மாயாசுரனது பத்தினியான சோமபிரபையென்பவள்

உபரிகையின்மீது கலிங்கசேனை விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றாள்; இவளது மேனியழகைக் கண்டு வியந்து திகைப்புக்கொண்டு, 'இவள் வரையரமகளோ? வானவர்மகளோ? நீரரமகளோகொல்லோ? அன்றி, 'இத்துணை மேதகவுடையாள் மாநுடமகளேயோ?' என்று ஐயுற்று, முடிவில் 'வானவமகளே ஏதேனும் ஒருசாபத்தால் மாநுடமகளாய்ப் பிறந்திருக்கவேண்டும்' என்று துணிந்தாள்; பின்னரும், அன்னாள், 'இவளிடத்து எனக்கு இத்துணைக் கண்ணோட்ட முண்டாவதால், முற்பிறவியில் இன்னாளோடு எனக்கு நட்பு இருக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டு, அப்பொழுதே அவளோடு நட்புப்பூண்டொழுகுமாறு கருதி, அப்பால், 'யான் பொள்ளென இவளருகிற் சார்வேனாகில், இவள் பேரச்சங்கொள்ளக்கூடும்' என்று நினைந்து, தன்னுருவந்தோற்றுதவாறுமறைந்து மெல்ல இறங்கி, பின்பு மாநுடவடிவம் பூண்டு அவளதுஅருகினில் மெல்லமெல்ல அணுகினாள்.

அணுகியதும், அவளைக்கண்டவுடனே கலிங்கசேனை, 'ஆ! என்ன வியப்பு! இங்கு ஒரு மன்னவகுமரி தெய்வச்செயலால் என்னருகைச் சார்ந்தாள். இவள் எனது பாங்கியாவள்' என்று கருதி, அன்போடு எழுந்து அன்னாளை வரவேற்றுத் தழுவியணைத்து ஆசனமிட்டு இருக்கவைத்து, அவளது மரபையும் பெயரையும் வினவினாள். அப்பொழுது அவ்விருவர்க்கும் நேர்ந்த சம்பாஷணையில் மாறுநண்பு கொள்வதாக அவ்விருவரும் உறுதிகொண்டனர். அவ்வாறு அவ்விருவர்க்கும் நட்பு ஒருகால் கண்டமாத்திரத்திலேயே வேரூன்றிவிட்டது: "ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர்

கேண்மை, இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க்கும்மே" என்பது, ஆன்றோர்மொழியன்றோ!

சோமபிரபை சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து 'எனது இல்லம் இங்குநின்று அறுபதுயோசனைக்கு அப்பாலுள்ளது; பொழுதோ அஸ்தமிக்கின்ற நேரமாயிற்று; ஆதலால், விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்' என்று இரந்து வேண்டிப் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டு வானத்தி லெழுந்து சென்றனள்.

அதுகண்ட கலிங்கசேனை, 'யானோ ஒருமாநுடமகள். என்னோடு ஓர் கடவுட்பெண் நட்புக்கொண்டனளே! ஈது என்ன அற்புதம்!!' என்று பெருவியப் பெய்தினள். பிறகு 'கடவுளரும் மாநுடரோடு சிறுபான்மை நட்புப்பூணுதலு முண்டு: பிருதுவின்மகளோடு அருந்ததி நட்புப் பூண்டு, அது காரண மாகப் பிருது காமதேநுவையே இப்புவியிற் கொணர்ந்து அதன்பாலே யுண்ண, அதனால், அவன் ப்ரஷ்டனை பின்பும் மீண்டு வானுலகம் புகவில்லையோ? அதுபோல, இந்தத்தெய்வநங்கையும் என்னோடு தோழமை பூண்டது, எனது நன்மையின்பொருட்டே யாகும்' என்று மனந்தேறினள். அன்று இரவெல்லாம் அந்தக் கலிங்கசேனை சோமபிரபையைப்பற்றி நினைந்த வண்ணமே பொழுது போக்கினள்.

மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்ததும், சோமபிரபை வானவீதிவழியாக மீண்டும் கலிங்கசேனை யருகிற் சார, அவ்விருவரும் அளவளாவினர். அப்பொழுது, சோமபிரபை பல்வகைப்பொறிகளா லமைக்கப்பெற்ற மரப்பாவைகள் நிறைத்துள்ள பேழையைக் கலிங்கசேனைக்குக் கொடுத்தனள். அப்பதுமைகளுட் சில மலர்

மாலையையும், வேறு சில பாரியங்களையும் கொணரும்; மற்றுஞ்சில ஆட, பின்னுஞ் சில பாடும்; இவ்வாறுள்ள மரப்பாவைகளைக் கண்டு, கலிங்கசேனை உள்ளம்பூரித்து நிற்க, சோமபிரபை விடைபெற்றுச் சென்றனள். இவ் வண்ணமே, சோமபிரபை அடிக்கடி கலிங்கசேனையி னிடம் வருவதும் போவது மாயினள்.

ஒருநாள் கலிங்கசேனை உணவு கொள்ளாதிருக்க, அது கண்ட அவளது தாய் 'மகள் இவ்வாறுதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவன்று மருத்துவரைக் கூவிக் காட்ட, அவரும் 'இது, பிணிபற்றிய தன்று; ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந் திருப்பதனா லாகும் இப்பசியின்மை' என்றார். அது கேட்ட தாய் மகளை நெருங்கிச் செய்தி வினவ, சோம பிரபையின் தோழமையை அன்னாள் தெரிவித்தனள். மறுநாள் கலிங்கசேனை சோமபிரபையை இட்டுக் கொண்டுபோய், அவளது நட்புக் கிடைத்தவாற்றைத் தனது பெற்றோர்க்குத் தெரிவிக்க, அவர்களும் ஏற்ற தோழமைக்கு வியந்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, ஒருகால் தன்னருகுசேர்ந்த பாங்கி மீண்டு செல்லுகையில், கலிங்கசேனை, தனது உப ரிகைமீதேறி, அவளிடத்துள்ள நட்பால் அவள் செல் வதை நோக்கியவண்ணம் நின்றனள். அப்பொழுது, மதநவேகனென்று நாமதேயம்பூண்ட விஞ்சைக்காளை யன் மூவுலகையும் மோகிக்கச்செய்யவல்ல அன்னாளது வடிவத்தைக் கண்டு, 'இது மதனனது வாளியோ?' என்றுகருதி மனங்கலங்கினான்; 'அப்ஸரஸ்ஸ்திரீகள் விஞ்சைமகளிர் இவர் யாவரும் இவளைக் கண்டபின்னர் ஒருகோது போலத் தோன்றுகின்றனர். இவளை இல்ல

றக்கிழத்தியாகப் பெறாது யான் உயிர்வாழ்தல்தான் எற்றுக்கு?' என்று ஒரெண்ணமுங் கொண்டனன். பிறகு, 'யான் விஞ்சையனுயிருந்து, மாநுடமகளை மணப்பது தகுதியோ?' என்று தியங்கினன்.

பின்பு, ப்ரஜ்ஞப்தியென்ற விச்சையைத் தியானஞ்செய்ய, அந்தத்தேவதை கண்கூடாகத் தோன்றி, 'இவள் மாநுஷீயல்லள்: விஞ்சைமாதே சாபத்தினால் இவ்வாறு தோன்றினள்' என்றது. அதுமுதல் மதநவேகன் அவளைப் பெறும் உபாயம் யாதோ? என்று சிந்தித்தவண்ணமாகவே யிருந்தனன்.

ஒருநாள் கலிங்கசேனை தன்னருகிற் சேர்ந்த தன்தோழியை நோக்கி, 'தோழி! யான்கூறுவதை நீ எவரிடத்தும் சொல்லொணாது; எனக்குக் கடிமணம் புரியும் பருவம் வாய்த்துள்ள தென்பதை உணர்ந்திருத்தலால் யான் என்னெஞ்சொத்த நின்னிடத்து இம்மறையைத் தெரிவிக்கின்றேன். பற்பல வேந்தர் என்னை மணம் புரியுமாறு தூதுவரை விடுத்தனர். எந்தை அவர்களையெல்லாம் கணிசியாது, ப்ராவஸ்தி நகர்க்கிறையாகிய பிரசேநசித்து என்னும் மன்னவரது தூதுவனை மாத்திரம் மிக்கமேம்பாட்டோடு வரவேற்று அம்மன்னவருக்கு என்னைத் தருவதாக வாக்களித்தனர்' என்றாள். இது செவியிற் புக்கதும், அன்னாள், தன்செவியில் நாராசம்புக்கதுபோல் மிகவருந்திக் கண்ணீர் பெருக்கினாள். அதுகண்ட கலிங்கசேனை திடுக்கிட்டு, 'நீவருந்தக் காரணம் யாது?' என்று நெருக்கிக் கேட்டனள்.

சோமபிரபை:—'பிரசேநசித்து மன்னவனோ உயர் குடிப்பிறப்பினனென்பதிற் சிறிதும் ஐய மின்று; ஆயி

னும், அவன் மூப்பை யடைந்திருத்தலால், நரைதிரைகள் அன்னானிடத்துத் தோன்றியுள்ளன; இவ்வாறாகிய கிழத்துக்கா உன்னை மணஞ்செய்விப்பது? இதனை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆறாத்துயரம் பொங்குகின்றது.'

கலிங்கசேனை :—' ஆயின், நீ வானவீதியிற் சென்று கண்டிருக்கலாமே; எனக்குக் கணவனாதற்கு ஏற்றவன் யாவன்தான்?'

சோமபிரபை:—'கௌசாம்பியென்னும் நகரத்தில் உதயணசக்கரவர்த்தி வாழ்கின்றார். அவர் குடிப்பிறப்பு பருவம் கல்வி செல்வம் வடிவழகு என்ற இவற்றில் ஒன்றினாலுங் குறைவிலர்: அவர் நினது வடிவழகைச் செவியுற்று நின்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறார். ஆயினும், அவரது பெருந்தேவியாகிய வாசவதத்தையினிடத்துள்ள கண்ணோட்டத்தால் வெளிப்படையாக வந்து, நினது பெற்றோரிடத்து நின்னைக் குறையிரக்கப் பின்வாங்குகின்றனர்.'

கலிங்கசேனை:—' அங்ஙனாயின், அன்னாரைப்பெறும் உபாயம் யாதுதான்?'

சோமபிரபை:—' பொறியூர்தி கொணர்வேன்; நீ அதன்மீது ஏறுவாயாயின், நினக்கு, பிரசேநசித்தென்னும் வேந்தனையுங் காட்டி, உதயணசக்கரவர்த்தியினிடம் நின்னைச் சேர்ப்பேன். நீ அவரைக் கண்டபிறகு, மீண்டும் நினது பெற்றோரிடத்து வாராயாதலால், உனது நிதியத்தையும் மற்றும் உனது பரிகரங்களையும் உடன்கொண்டுவருக.'

கலிங்கசேனை:—' சித்திரலேகை அநிருத்தனைக் கொணர்ந்ததுபோல, நினது வல்லமையால் அவ்வுதயண சக்கரவர்த்தியை இங்குத் தருக.'

சோமபிரபை:— 'சித்திரலேகை அமரத்தன்மை நிரம்பியவளாதலால் அன்னானைக் கொணர வல்லளாயி னாள். பரபுருஷனைப் பரிசித்தற்கு இயலாத எம்போ லியரால் அவ்வாறு செய்ய வியலுமோ ?'

கலிங்கசேனை, தன் விருப்பம் முற்ற வேறுவகை யில்லாமைகண்டு, அன்னாள்கூற்றிற்கு உடம்பட்டனள். பின்பு சோமபிரபை வானவூர்தியொன்று அமைத்துக் கொணர, கலிங்கசேனை, தன்தோழியின் மொழிப்படியே, தனது பெற்றோரிடத்தும் ஒன்றும்மொழியாது தனது பரிகாரங்களையெல்லாம் உடன்கொண்டு சென்றனள். காதற்கடவுட்கு வயப்பட்ட மங்கையர், மேடு பள்ளமென்பதையும் ஓராது, வருங்காலத்து வரக்கடவ இன்னவை யென்பதனையும் கருதாது, வரம்பு கடந்து செல்வது இவ்வுலக வியல்பே.

கலிங்கசேனையைக் காணாத பின்பு, அவ்வரண் மனையில் யாது நிகழ்ந்திருக்குமோ, அதனைப் படிப்ப வரே தங்கருத்தால் ஆராய்தற்கு உரியர். அதுபற்றி, யாம் இங்கு எடுத்துக்கூறப்புகுவதில்லை.

அவ்வண்ணம் சோமபிரபையால் தூண்டப்பெற் றுக் கலிங்கசேனை வானவூர்தியில் ஏறிவர, சோம பிரபை, அன்னாளுக்கு நரையால் முடிமுழுதும் வெளுத் துள்ள பிரசேநசித்தரசனைக் காட்டியிட்டு, பிறகு கௌசாம்பியைச் சார்ந்து அங்கு உய்யானத்தில் உலா வியிருந்த உதயணசக்கரவர்த்தியைக் காட்டினள். அன்னானது ரூபலாவணியங்களைக் கண்டு திகைப்புக் கொண்ட கலிங்கசேனை, தனது தோழியை நோக்கி, 'என்னை வத்தவசக்கரவர்த்தியோடு இன்றே சேர்ப்

பிக்க. ஒரு நொடிப்பொழுதும் அவரை விட்டகன்று உயிராற்றகில்லேன்' என்றாள்.

அதற்குச் சோமபிரபை :—'இன்று நிமித்தம் தோன்றுகின்றன. ஆதலால், இப்பொழுது ஒருத்தர் கட்புலனிலும் படாது இப்பூங்காவனத்திலதானே இருக்க. யான் எனது இல்லத்திற்குச் சென்று வருகின்றேன்' என்று மொழிந்து விடைபெற்றுச் சென்றாள். அப்போது உதயணனும் அரண்மனை சார்ந்தனன்.

அப்பால், கலிங்கசேனை சகுனமறிந்த தனது தோழி தடுத்திருந்தும், வேட்கை மிகுதியால் ஆறியிருக்ககில்லாது தனதுஏவலாளரிற் சிறந்த ஒருவனைக் கூவி, உதயணசக்கரவர்த்தியினிடம் தூது அனுப்பினாள். அவனும், சென்று, வாயில்காவலர் மன்னவற்குச் செய்தி புணர்த்தி அரையன் அநுமதியின் மீது உட்புகவிடச் சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு பணிந்து, 'அரசர்க்கரசே! தட்சசிலைக்குத்தலைவனாகிய கலிங்கதத்தராசனது புதல்வி கலிங்கசேனை யென்பாள் நும்மிடத்து என்னை விடுத்தனள். அன்னாள் நமது சௌந்தரியத்தைச் செவியேற்று மாலுற்று, தனது தோழி மயாசுரனதுமகள் சோமபிரபை கொணர்ந்த வானவூர்தியேறித் தனதுசுற்றத்தாரையெல்லாம் நீத்துத் தன்பரிகாரங்களுடன் இங்கு நும்மைச் சுயம்வரத்தால் மணக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கின்றாள். அவள் இச்செய்தியை நும்மிடத்து விண்ணப்பிக்க என்னை விடுத்தனள். அவளைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்; திங்கள்மாட்டு நிலாப்போன்று அன்னாள் நும்மிடத்து விளங்குவள்' என்றான்.

உதயண சக்கரவர்த்தி அவ்வாறு கூறிய தூதுவனது மொழிக்கு மகிழ்ந்து அன்னானைச் செம்பொற்பட்டாடை முதலியவற்றாற் சம்மானித்து, பிறகு, யௌகந்தராயணனைக் கூவிவரவிட்டு வந்த அவனிடத்து அச் செய்தியைத் தெரிவித்தான்.

யௌகந்தராயணன் அதுகேட்டுத் தன்னுள் ஆலோசிக்கின்றான் :—'கலிங்கசேனையோ வடிவத்திற் பெயர்போனவள். அன்னாளைத் தேவாசுரர்களும் விரும்புகின்றனராம். அன்னாளைப் போன்ற மாதரசி இம்மூவுலகிலும் இல்லை. அவளை மனைவியாகப் பெறின், உதயணன் மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டிடுவன். அவ்வாறாயின், தேவி வாசவதத்தையும் தன்னுயிர் நீத்திடுவள்; அரசகுமாரன் நரவாகனதத்தனுக்கும் கேடு உண்டாகும்; பத்மாவதிதேவியும் தன்னுயிரை வைத்துக்கொண்டிருத்தல் அரிதாகும். ஆகவே, தேவிமாரிருவர் தந்தையரும் தம்தம் புதல்வியரது செய்தியையுணர்ந்து, உயிரையாவது விடுவர்; அன்றி, பகைமையாவது பூண்பர். இவ்வாறு பலகேடுகள் நிகழுமாதலால், கலிங்கசேனையின் மணத்தைக் காலம் நீட்டிக்குமாறு செய்வேன். பின்னர்க் கலிங்கசேனையின் மணத்தைத் தட்டுவித்தற்கு ஏற்ற உபாயம் கைகூடும்' என்று அறுதியிட்டு, வத்தவனைநோக்கி இவ்வாறு கூறலாயினான் :—'வேந்தே! நும்மைப்போற் பெரும்பேறு பெற்றவர் யாவருளர்? ஏனெனில், நுமது வடிவழகைச் செவியுற்று, அமரரும் ஆதரிக்கும் வனப்பு வாய்ந்த கலிங்கசேனையே நும்மைச் சுயம்வரத்தால் மணக்கின்றுளன்றே! இங்ஙனம் கலிங்கசேனை நுமக்கு அடிமைப்படின், அவளது தந்தையும் நுமக்கு அடிமையாவ

னன்ற ஓர்பயனும் கைகூடும். ஆகவே, சோதிடரைக் கொண்டு நன்முகூர்த்தம் வினவி, நன்னாளில் அன்னாளைப் பாணிகிரகணஞ் செய்துகொள்க. அதுகாறும் அவளுக்கு ஏற்ற வாழிடம் அமைத்து, பணியாளரையும் அணி ஆடை முதலியனவற்றையும் தருக' என்றான். உதயணனும் அவ்வாறே செய்தனன்.

உடனே, யௌகந்தராயணன், சோதிடர்கட்கெல்லாம் செய்தியுணர்த்தி அருகில் நன்னாளில்லையென்றும், சில திங்கள் கழிந்தபின்னரே முழுத்தநாளுள்ளதென்றும் சொல்லுமாறு ரகசியமாகத் தெரித்தனன்.

மறுநாட்காலையில், யௌகந்தராயணன், உதயண மன்னவனையணுகி, 'தாங்கள் கலிங்கசேனையை மணப்பது நன்மையைத் தருவதாதலால், விரைவில் முழுத்தத்தை நடத்தவேண்டாவோ!' என்று விண்ணப்பித்தனன். அரையன் 'என்னிதயத்தும் அவ்வாறே இருக்கின்றது. அன்னாளை விட்டிருப்பது எனக்கு மனவருத்தமே' என்றான். உடனே, யௌகந்தராயணன், வாயில்காப்போனைக் கூவிக் கணகர்களை அங்கு வரவிடுமாறு ஏவினன்.

உடனே கணகர், வர, மன்னவன் 'கலிங்கசேனையின் மணத்துக்கு ஏற்ற முகூர்த்தத்தை விரைவிற் பாருங்கள்' என்றான். அன்னார் முந்துறவே யௌகந்தராயணன் செய்திருந்த சங்கேதப்படி, 'ஆறு திங்கட்குப் பின்னரே நன்னாளுள்ளது' என்று ஒருவாய்ப்பட மொழிந்தனர்.

அதுகேட்டதும், யௌகந்தராயணன் சினந்தவன் போன்று 'இந்தச்சோதிடர் என்ன தெரிவார்கள்? இவர் யாவரும் ஒன்றும் உணரார்' என்று பழித்து,

'மன்னரே! புலவனென்று தாங்கள் மதித்திருந்த சோதிடர் இன்று வந்திலர்; அவரை வினவலாம் என்று தோற்றுகின்றது' என்றான். அது செவியுற்ற மன்னவன், உள்ளம் ஊசலாட, அன்னானையும் வருவித்து வினவினான். அவனும், மற்றையோரைப்போலவே மொழிந்தனன்.

யௌகந்தராயணன்:—(மருண்டவன் போன்று,) 'வேந்தே! இப்போது என் செய்வது? கட்டளையிடுக.'

அரையன்:—'கலிங்கசேனை யாது சொல்லுகின்றாள்; பார்த்திடுக.'

யௌகந்தராயணன்:—'அவ்வாறே' என்று சொல்லி, இரண்டு சோதிடரை யிட்டுக்கொண்டு கலிங்கசேனையினிடம் சென்று, 'நன்னாள் குறிக்கச் சோதிடரை யழைத்து வந்திருக்கின்றேன். நுந்நாளை மொழிக' என்றனன். அவளது பரிசனங்கள் பிறந்த நாளை மொழிந்தன ராக, அக்கணிகள் பொய்ம்மையாகக் கணக்கிட்டு 'அறுதிங்கள் கழிந்த பின்னரே முழுத்த முள்ளது: அதற்கு முந்தி நன்னா ளில்லை' என்றனர்.

அதுகேட்ட கலிங்கசேனை, மருண்டு சிந்தைக் கடலு ளாழ்ந்து நிற்கையில், பெருமைபெற்ற பணியாளன் 'அம்மணீ! நல்ல இலக்கினம் பார்த்தல் இன்றியமையாத செயலாகும். நாள் செய்வது நல்லோர் செய்யாரன்றோ! அந்நாள் அருகினி லிருந்தாலுஞ் சரி; பன்னாள் பொறுத்திருந்தாலுஞ் சரியே. தம்பதிகட்கு நன்மைபயப்பது அதுவே யாதலால், அநுகூலமான இலக்கினத்தைக் கருத்துடன் ஆதரித்தலே தக்கது' என்றான். யௌகந்தராயணனும் 'அடாத நாளிற் சுபங்களைச் செய்யின் படாதபாடு படுவர்: மேலும் கலிங்க

கதத்தமன்னவரோடு நமது சக்கரவர்த்திக்குப் பகைமை விளைந்தாலும் விளையும்' என்றான். கலிங்கசேனையும் தன்னாற் செய்ய லாவது ஒன்று மின்மையை யோர்ந்து, 'நீங்கள் எல்லீரும் எவ்வாறு சொல்லுகின்றீர்களோ?' என்று மொழிந்தனள்.

யௌகந்தராயணன், அச்செய்தியை உதயண மன்னவனிடம் தெரித்து, இவ்வாறு தனது சூழ்ச்சியினால் மன்னவனைக் கலிங்கசேனையை மணக்கவொட்டாது தடுத்துத் தனது இல்லஞ் சார்ந்தனன்.

கலிங்கசேனையின் கடிமணத்தை இவ்வாறு அணையிட்டு நிறுத்திய பிறகு எஞ்சிய செயலையும் செய்யக் கருதி, யௌகந்தராயணன் தனது இன்னுயிர்த்தோழனாகிய யோகேசுவரனென்பவனைக் கருதினான். கருதியமாத்திரத்தில் அன்னான் யௌகந்தராயணனுக்கு முன்னிலையிற் பணிந்து நின்று, 'என்னை நினைந்தது எற்றுக்கு?' என்று வினவினான்.

யௌகந்தராயணன், அந்தப்பிரமராட்சசனிடம் தம்மிறைவனுக்குக்கேட்டைவிளைக்கத்தக்கதாயகலிங்கசேனையின் செய்திமுழுதுந் தெரித்து, பின்பு, 'தோழனே! காலத்தை நீட்டித்தற்கு ஏற்ற சூழ்ச்சியைச் செய்திட்டேன்: நீ இப்பொழுது செயற்பாலது ஒன்றுளது. நீ கரந்துறைந்து கலிங்கசேனையின் ஒழுக்கத்தைக் கண்ணுற்று நிற்கவேணும். உருவத்தில் மூவுலகினும் இணையாருமில்லாத அன்னாளை விஞ்சையர்முதலோர் காதலித்தலால், ஒருவிஞ்சையனுடனோ அன்றி ஸித்தனுடனோ எவனோடாவது கலிங்கசேனைக்கு நட்புக் கூடுமாயின், அதனை நீ கண்டறிந்து சொல்க. அது எம்மிறைவனுக்கு நன்மை பயக்கும். ஒருகால் கட

வுட்டன்மையான் ஒருவன் மற்றைபோனுடைய வடிவத்தைக்கொண்டு அன்னுளை வஞ்சனையாக நேசிக்கவுங் கூடும். அதனையும் விழிப்புடன் பார்த்திருக்க. கடவுளரும் துயிலுங்காலத்தில் தாம் பூண்ட மாற்றுவடிவத்தையொழித்துத் தம்மியற்கைவடிவுடன் நிற்பராதலால், அவ்விடயத்தை ஊன்றிப் பார்த்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு அவளிடம் ஏதேனும் குற்றம் கண்டிடுவையாயின், நின்மூலமாக அக்குற்றத்தை நாங்கள் கண்கூடாகக் காண்டும்; அதுகாரணமாகப் பின்னர் நம்மிறைவன் அன்னுளிடத்து வைராக்கியங் கொள்ளுவன். இவ்வாறு நந்தொழில் முற்றுறும்; இவ்வாறன்றி, அன்னுளை மறத்தால் வருத்தல் வேண்டா; அந்நெறி பெரும் பாதகத்தைத் தருவது ஒன்று அன்றே?' என்றான்.

யோகேசுவரன் யௌகந்தராயணனது கோட்பாட்டிற்கு இணங்கித் தன் யோகமகிமையாற் கரந்து கலிங்கசேனையின் செயலிற் குற்றம் காணுமாறு விழித்த கண் ணிமையாது நோக்கிய வண்ணமாகவே யிருந்தான்.

யௌகந்தராயணன், பின்பு வாசவதத்தையைக் குறுகி, கலிங்கசேனையின்மீது இறைவன் காதல்கொண்டதை யுணர்ந்த அன்னுள் நிஷ்டூரமாகக் கூற 'அன்னே! நீர் இதுபற்றிச் சிறிதும் கலங்கவேண்டா; யான் உயிர்த்திருக்கும் வரையிலும், பத்மாவதியைத் தவிர்த்து வேறொருத்தி நுமக்குச் சபத்நியாகமாட்டாள். இது திண்ணம்; ஆயினும், நீர் ஒழுகுதற்கு ஏற்ற நெறி ஒன்று கூறுகின்றேன்; அதனைக் கைப்பற்றுக. ஆர்ய புத்திரருடைய கருத்துக்கு இனியும் ஒற்றுமைப்பட்டு நடப்பவர் போன்று நடக்கையிற் காட்டவேணுமே

பன்றி மாறுபட்டவர் போன்று நீர் ஒழுகுதல் கூடாது: ஏனெனின், ஆதுரன் மாறுபட்டசொற்களை மொழியும் மருத்துவனிடத்து எப்பொழுதும் விருப்புக்கொள்ளாது இன்சொற்கூறும் மருத்துவனிடத்தே விருப்புக் கொள்வது இயல்பு. யாற்றைக் கடக்கக் கருதியவன் நேர்குறுக்காக நீஞ்சாது வெள்ளப்போக்கிற்கு இணங்கி நீந்திச்செல்வானேயாயின், அக்கரை சேர்வா னென்பது திண்ணம். மன்னவர் கலிங்கசேனையை மணப்பதைப் பற்றி வினவினாராயினும், கலிங்கதத்தனது நட்பால் அரசுமுதலியன வளரு மாதலால் அது தக்க தொன்றென்றே மாறு மொழிக. இவ்வாறு மொழிவீராயின் தம் விருப்பத்திற்குஇடையூறு செய்யாது உதவி புரிவதுபற்றி மன்னவர் நும்மாட்டு முன்னினும் மிக்க விருப்புக் கொள்வர். கலிங்கசேனையை மணப்பதற்கு மாறு செய்பவர் ஒருத்தரு மில ரென்ற காரணம் பற்றி, அச்செயலில் மிக்கவூக்கங்கொள்ளாதும் நிற்பர்; வேண்டா என்ற செயலில் ஊக்கமுண்டாதல் உலகினது இயல்பே யன்றோ! இச்சூழ்ச்சியைப் பத்மாவதி தேவிக்குங் கற்பிக்கவேண்டும்' என்றான்.

அதுகேட்ட வாசவதத்தாதேவி, யௌகந்தராயணன் மொழிப்படி தான் ஒழுகிவந்ததோடு பத்மாவதி தேவியையும் அவன் மொழிப்படியே நடக்குமாறு செய்தனள். இது நிற்க:

சோமபிரபை ஒருநாள் வந்து தன்னின்னுயிர்ப் பாங்கியாகிய கலிங்கசேனை தன்சொல்லை மீறி மன்னவன்மாட்டுத் தூதுவனை யனுப்பியதையும், பிறகு ஆறு திங்கட்கு அப்பால் அம்மன்னவனது கணிகளுள் நன் முகூர்த்தங் குறித்ததையும் உணர்ந்து, அவள் செயலை

வெறுத்துக் கூறி, 'பாங்கி! சக்களத்திமார் பொய்ம் மையாகவேனும் ஏதேனுங் குற்றத்தை யேறிடுவார் கள். நீயோ கன்னிகை; உனது கடிமணமுழுத்தமோ பன்னாள் கழித்திருக்கின்றது; உன்னை மணக்கவேனு மென்று தேவர்களும் வேண்டிநிற்கின்றனர். ஆத லான், நீ இனி உதயணசக்கரவர்த்தியினிடத்து அடைக்கலமாகவைத்த நின்னை யாதொரு குற்றத்திற்கு முள்ளாகாவண்ணம் பெருங்கவலையோடு பாதுகாக்க வேண்டுமே; கணவனில்லத்தி லுறையும் நின்னை இனி யணுகுவதும் எனக்கு இயலாது. இப்பொழுது எனது கொழுநனநுமதியை அரிதிற் பெற்றுவந்தேன். இங்கு எனக்கு யாதொரு பணியு மில்லை; என்னில்லத்திற்கு ஏகுகின்றேன்; நீ நினைத்தபோது வருவேன்' என்று கூறித் தன் பாங்கியினிடத்து விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

தன்னுயிர்ப்பாங்கி சென்றபிறகு, கலிங்கசேனை, தான் தனிப்பட்டவளாய் வனத்தினின்று பிழைத்து வந்த மான்பிணைபோன்று தயங்கியிருந்தனள்.

கலிங்கசேனை அவ்வாறிருக்கையில், ஒருகால், உத யணமன்னவன், பன்னாள்பொறுத்துக் கணிகள் முகூர்த் தங் குறித்தமைக்கு மனம் பொறானாய், ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாது பொழுதுபோக்குமாறு வாசவதத்தையின் மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கு, அன்னாள் விசேட மாக உபசரிக்கவே, 'இவள் ஒருகால் கலிங்கசேனை வந்துள்ள செய்தியை யுணரவில்லைபோலும்' என்று கருதி, உதயணசக்கரவர்த்தி கலிங்கசேனை தன்னைச் சுயம்வரமணாளனாக வரித்து வந்துள்ள செய்தியைத் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட வாசவதத்தை முன்னி லும் அகமலர்ந்து, 'ஆயின், ஐயர்மகர்க்குப் பின்னும்

நன்மையே. தேவர்களும் காதலிக்குங் கட்டழகுடைய கலிங்கசேனை நம்மை வரித்தா ளாயின், அது நமக்கு மேன்மையேயாம். அன்றியும், அதுகாரணமாக அவ ளதுதந்தைக்கு நம்மோடு நண்பு தோன்று மாதலால் நமது வலிமை பின்னும் உறுதிப்படுகின்றது' என்று மனத்திற் சிறிதும் விகற்பமில்லவள்போன்று மொழிந் தாள்.

அது செவியேற்ற மன்னவனுக்கு 'ஈதென்ன? எவ்வகையிலும் என் விருப்பத்திற்கு இணங்கி நடக்கும் பெருந்தகைமை வாய்ந்தனள் இவள்? ஈதென்ன புது மை? பத்மாவதியைமணந்ததையும் கடவுள்செயலாற் பொறுத்து அரிதினிலுயிர்தாங்கிய இத்தேவி, இப்பொ ழுது இவ்வாறு கலிங்கசேனையை மணக்கவும் அநுமதி தருகின்றாள். இவள் விருப்பிற்கு மாறுபட நடப்பே னாயின், இவளைப்பற்றியே நம்முடன் நட்புப்பூண்டொ ழுகும் எனது மாமனும் மைத்துனனும் எனது புதல் வன் நரவாகனதத்தனும் கேடுறுவரே? இவ்வாறு இருக்கையில், கலிங்கசேனையை எவ்வாறு மணப்பது?' என்று ஒருநினைவு மனத்தி லுதித்தது.

அம்மனக்கலக்கத்துடனே உதயணன் பத்மாவ தியி னில்லத்திற்குச் சென்றான். அவளும் மிகவும் உப சரித்தாள்.

அதுகண்ட மன்னவன், பெருவியப்புக்கொண்டு, அச்செய்திகளைத் தன்னமைச்சன் யௌகந்தராயணனி டத்து உரைத்தனன். அரசன் கலிங்கசேனையை மணப் பதில் முன்போலப் பரபரப்பின்றி விசாரங்கொண்டதை யுணர்ந்த மந்திரி யௌகந்தராயணன், 'இதுதான் இறைவனை நேர்மைப்படுத்துவதற்கு உரிய எல்லை'

என்று அறுதியிட்டு, அன்னானை நோக்கி, 'இத்துணைக் காலம் அறியாதுபோயினேன். தேவியர் மொழிந்தது தம்முயிரைத் திருணம்போல நினைந்து நீத்திடக் காத்திருக்கின்றன ரென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. கற்புடைமங்கையர் தமதுகணவன் வேற்றுமடந்தையினிடத்துக் காதல்கொண்ட காலத்திலும் உயிர்நீத்தகாலத்திலும் எளிமைப்பட்டுத் தம்முயிரில்நசைவையாது மரணத்தையே சரணமாகக்கொள்கின்றனர். ஆகலான், சிறந்த அன்பை முறியச்செய்தல் தகாதென்பதைத் தனியே யெடுத்தோதவேண்டுமோ? நீர் கலிங்கசேனையைக் கடிமணம் புரிவீராயின், தேவிவாசவதத்தை உயிர்நீத்திடுவா ளென்பது திண்ணம்; அதனால், மாமனும் மைத்துனனும் நமதுபுதல்வனும் தீங்குறுவதும் திண்ணம். தேவியரது உறுதிப்பாடு மரணத்தில்தானென்பது அவரது கம்பீரமான மொழியே தெருட்டுகின்றது. நீர் கலிங்கசேனையை மணம்புரிவீ ராயின், இவ்வாறு ஒருநொடியில் எல்லாம் கேடுறும்; இவ்விஷயங்களை யான் முன்னர் ஆராயாதுபோயினேன்; இனி நீர் உமதுபொருள்கள் சேதமுறாதவாறு பாதுகாத்தல் உமது கடனே; விலங்குகளும் தமது பாதுகாப்பை யுணர்கின்றன; நும்போலியர்க்கு யான் கூறவேண்டுவது யாது?' என்றான்.

உதயணசக்கரவர்த்தி யௌகந்தராயணனது உபதேசமொழியைக் கேட்டதும், பகுத்தறியுந் திறனை நன்னர்ப்பெற்று 'நமது மந்திரி சொல்வது மெய்ம்மையே; எனது செயல்கள் யாவும் அழிவுறுமென்பது, திண்ணம். கலிங்கசேனையைக் கடிமணஞ்செய்வதால் எனக்கு யாது பயன்? கணிகள் நன்னாளைப் பன்னாள்

பொறுத்துச் சுட்டியதும் நலமே யாயிற்று' என்றான். இவ்வாறு அரசன் மொழியவும், தனது சூழ்ச்சி பயன் பட்டமையைக் கண்கூடாகக் கண்ட யௌகந்தராய ணன் 'காலத்தையும் இடனையும் அறிந்துசெய்த சூழ்ச்சி ஏன் பயனளியாது?' என்று நினைந்து அகமகிழ்ந்து மன்னவனைப்பணிந்து தன்னில்லத்திற்கு ஏகினன்.

பிறகு, உதயணமன்னவன், வாசவதத்தாதேவிக் குத் தேற்றரவு கூறி, அதனால் அன்னாளது உள்ளக் கருத்தை உய்த்துணர்ந்து, தன்னமைச்சனது மதிவல் லமைக்கு மனங்களித்து அன்றிரவை வாசவதத்தை யின் இல்லத்தில்தானே கழித்தனன்.

இங்கு இச்செய்தி இவ்வாறு நிகழ்கையில், முன் னர்க் கலிங்கசேனையின் ரூபலாவண்யங்களைக் கண்டு காதலித்தவர்களில் ஒருத்தனாகிய மதநவேகனென்னும் விஞ்சையன், தான் சங்கரக்கடவுளை நோக்கித் தவம்புரி ந்து வரம்பெற்றும், தன்னாற் காதலிக்கப்பட்டாள் வேறொருத்தனது இல்லத்தில் வாழ்ந்து அன்னானையே சிந்தித்து மனமுருகி யுருகி ஆவியுலர்ந் துலர்ந்து அன்னானது நாமத்தையே வாய்பிதற்றுவதைக் கண்டு, அவளைச் சாரு முபாயத்தைக் குறித்துச் சிந்தித்த வண்ணமாக விருந்தான். ஒருநாள் வானவீதி வழி யில் அன்னாள் வதியும் மாளிகைக்கு நேரே வருகை யில், அன்னான் 'உதயணனது உருவத்தைக்கொண்டு உள்ளே புகுவேன்' என்று நினைந்து, தன்விஞ்சையின் வல்லமையால் வற்சராசனது வடிவங்கொண்டு, வாயில் காவலர் உதயணனென்றேகருதி வணங்கிநிற்க, கலிங்க சேனையைச் சார்ந்து உதயணனென்றே கருதியதனால்

கரைகாணவொண்ணுக் களிப்புக்கடலி லாழ்ந்து நிற்கும் அவளைக் காந்தர்வவிவாகஞ்செய்துகொண்டனன்.

அதுகண்ணுற்ற யோகேசுவரன் 'என்னண்பனது நினைவுக்கு மாருக நிகழ்ந்ததே' என்று முதலில் மனமுளைந்து, பிறகு துயிலுகையிற் காணவேணுமென்று தன்னண்பன் மொழிந்ததை நினைந்து தெளிந்து துயிலுங் காலத்தை நோக்கி நின்றனனாக, மதநவேகன் தன்னியற்கைப்படிவத்துட னுறங்குவதை நோக்கினன். நோக்கியதும், மனமகிழ்ந்து, யௌகந்தராயணனது புத்திகௌசலத்துக்கு வியந்து, அவனையணுகி, 'பகலிலா வானம் போலும் பயமிலாப் பொய்கைபோலும், நிகரறு மெய்ம்மை யின்றி நீண்டிடு வசனம்போலும், சகமதி லமைந்து மாண்ட சயம்பெறு நயத்தொ டேய்ந்த, புகலறு முறையராய்வு போற்றிடா மன்ன னாட்சி. எம்போலியர் உணரமாட்டாத விடயங்களை யெல்லாம் உமது ஞானக்காட்சியாற் கண்டறிகின்றீர்' என்றுவியந்து கூறி, செய்தியையுணர்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றனன்.

யௌகந்தராயணன் அவனுக்கு அனுமதிகொடுத்து அனுப்பியபின், மன்னவனை யணுகினன். கதாபிரசங்கத்தில், 'கலிங்கசேனை வரம்புமீறித் தன் விருப்பத்தின்படி நடப்பவ ளாதலால், அவளைப் பாணிகிரகணஞ்செய்தல் தகவன்று. அவள் பிரசேனஜித்தின் மீது அன்புகொண்டு அன்னான் நரைமிக்கிருப்பது கொண்டு அவனை நீத்து நம்முருவத்தைக் கண்டு நம்மைக் காதலித்தாள். இப்போதும் வேறோராண்மகனைக் காதலிக்கின்றாள்' என்றான்.

உதயணன் :—'குடிப்பிறந்தமகள் எவ்வாறு ஒழுக்கந் தவறி நடப்பள்? என்னரண்மனையில் வேறோர் ஆண்மகன் புகுதற்குத்தான் எவ்வாறு இயலும்?'

யௌகந்தராயணன்:—'ஸித்தர் விஞ்சையர் முதலியோர் அன்னாளைக் காதலிக்கின்றன ரென்றன்றோ கூறினேன்; மாறுடர் நுமதுமனையிற் புகுதலரி தென்பது, உண்மையே; புத்தேளிரின் வரத்துப்போக்கைத் தவிர்க்க யார்க்கு இயலும்? நுமது ஐய மகலக் கண்கூடாகக் காட்டுவேன்; என்னுடன் வாரும்.'

உதயணசக்கரவர்த்தி, யௌகந்தராயண னுரையைச் செவியேற்றதும் அன்னாளுடன் சென்று அவன் சொல்லை ஆராயவேண்டு மென்று கருதி, அற்றையிரவே அவ்வமைச்சனுடன் கலிங்கசேனை வாழுமிடத்திற்குச் சென்றான். நள்ளிரவில் கலிங்கசேனையினருகில் மதனவேகனென்னும் விஞ்சையன் துயில்வதை யௌகந்தராயணன் அரையற்குக் காட்டினான்; அன்னானைக் கொல்லுமாறு இறைவன் முயல்கையில், அது தெரிந்து அவ்விஞ்சையன் விழித்து வானவழியே சடக்கெனப் பறந்துபோயினான்.

சற்றுநேரங்கழித்ததும், கலிங்கசேனை, கண்விழித்து, 'என்னை? இன்று என்னினும் முந்துறக்கண்விழித்து உதயணமன்னவர் அப்பால் ஏகினரே!' என்று எண்ணமிட்டிருக்கையில், உதயணமன்னவன் யௌகந்தராயணனுடன் உட்புறத்து நுழைந்தான்.

கலிங்கசேனை :—(இறைவனைக் கண்டதும் வியப்பெய்தி) 'ஆர்யபுத்ரரே! இதற்குள் எங்குச்சென்று மந்திரியுடன் வந்தீர்?'

யௌகந்தராயணன்:—' கலிங்கசேனே! யாரோ ஒருவன் மாயத்தால் உதயணமன்னவரது உருக் கொண்டு வந்து உன்னை மணந்தனன் போலும். எம் மிறைவர் உன்னை யணுகவில்லையே '

கலிங்கசேனை:—(மருமத்தில் வில்லா லடியுண்டவள்போற் கலங்கிக் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருக, மன்னவனை நோக்கி,) ' என்னை நீர் காந்தருவ நெறியாற் கடிமணம்புரிந்தும் முன்னர்ச் சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தமன்னவர் மறந்ததுபோல மறந்துவிட்டீரோ?'

உதயணன்:—' யான் நின்னை மணக்கவில்லை யென்பது சத்தியம்; நான் இதற்குமுன் இங்கு வந்ததும் இல்லை; இப்பொழுதுதான் வந்தனன். '

யௌகந்தராயணன், இவ்வாறு கூறிய மன்னவனை ' வருக ' என்று கூறி உடனழைத்துக்கொண்டு மன்னவன்மாளிகை சேர்ந்தான். உதயணன், பிறகு கலிங்கசேனையைக் கருதுவதையும் நீத்து, மந்திரிமொழியை நினைந்து வாசவதத்தாதேவியையும் அரசையும் புதல்வனையும் இழந்துவிடாது பெற்றமையைக் கருதி மகிழ்ந்திருந்தனன். தேவிவாசவதத்தையும் மந்திரியௌகந்தராயணனும் தமது தந்திரம் பயனளித்தமை கண்டு உளங் களித்தனர்.

தனது சுற்றத்தாரை யெல்லாம் நீத்து உதயணனையே நாடிவந்த கலிங்கசேனை, உதயணன்சென்றதும், தன்னினத்திற் பிரிந்த பிணைமான்போன்று மருண்டு கலங்கி வானத்தை நோக்கி, ' எந்தக்குமரன் உதயணமன்னவனது வடிவத்தைப் பூண்டு என்னை மணந்தனனோ, அவன் தனது உண்மைவடிவத்தோடு வருக; அவனே எனது கொழுநன் ' என்றாள். அவ்வாறு கூற

வும், மதநவேகன், தனது உண்மைவடிவத்துடன் கலிங்கசேனையின் முன் தோன்றி, தன்வரலாறு முழுமையும் கூறினன். அன்னனுரையைக் கேட்டதும் தடுமாற்றங் கொண்ட கலிங்கசேனையினுள்ளம் சிறிது தேறிற்று.

பிறகு, கலிங்கசேனை, தேவபூமியிலுள்ள தன் கணவன் வாழிடத்தைச் சென்று சேர மாநுடமகளான தனக்கு வல்லமை யின்மையாலும், தனது பெற்றோரிடத்துச் சொல்லாது காதலுந்த அன்னரைவிட்டிட்டு வந்ததுபற்றி அங்கு மீண்டு செல்ல விருப்பமின்மையாலும், உதயணமன்னன் அங்கு வாழுதற்கு அநுமதி தந்ததனாலும், தன்கணவனது அநுமதியைப் பெற்று அங்குத்தானே வாழலாயினள்.

பதினாறுவது அத்தியாயம் :

நரவாகனதத்தனது விவாகம்.

சிலகாலஞ் சென்றபிறகு கலிங்கசேனை வயிறுவாய்த்து ஒருபுதல்வனைப் பெற, அக்காலைச் சிவபிரானது கட்டளையால் விதிக்கடவுள் அப்புதல்வனை மாயையாற் கவர்ந்து ரதிதேவியினமிசமான பெண்மகவை அவண் வைத்துச் சென்றான். அக்குழந்தை பேரழகுடனே ஒளிர்கின்றது கண்ட கலிங்கசேனை, புதல்வன் பிறந்ததைவிட மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்தாள்.

உதயணமன்னவன் கலிங்கசேனைக்கு இணையில்லாத அழகுவாய்ந்த புதல்விபிறந்தசெய்தியைக் கேள்வியுற்று, ஈசன் அாண்ட ‘ கலிங்கசேனையின்புதல்வி நமது புதல்வன் நரவாகனதத்தனுக்குத் தக்கவள் ; ஆதலால், பெருந்தேவியாவள் ’ என்று வாசவதத்தையின் முன்னர்க் கூறினன்.

வாசவதத்தை:—'ஆர்யபுத்ரரே! என்ன இவ்வாறு கூறுகின்றீர்? நமதுபுதல்வனோ தூய்மைவாய்ந்தகுடிப் பிறப்பினன். ஒருத்தனுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்துவதாகப் பெற்றோ ரிருக்க, ஒருத்தனைக் காதலித்து மற்றொருத்தனை மணந்த கலிங்கசேனையின் புதல்விக்கும் நமது குமாரனுக்கும் எவ்வாறு பொருத்தம்?'

உதயணன்:—(ஆராய்ந்து) 'இப்போது யான் இவ்வாறு சொல்லவில்லை; யாரோ ஒருவன் என்னுட்புகுந்து என்னை இவ்வாறு சொல்விக்கின்றனன். கலிங்கசேனையோ ஒருத்தனுக்குவாழ்க்கைப்பட்டவளேயன்றி அபிசாரிகையல்லள்; இவட்கு அபிசாரிகை யென்ற பேச்சுப்பட்டது முன்னைய் பிறவியிற் செய்த தீவினைப் பயனே யாகும். ஆகாயவாணியும் நரவாகனதத்தனுக்குமனைவியாகக் கலிங்கசேனையின்புதல்வி பிறந்தனளென்று மொழிகின்றது.'

யௌகந்தராயணன்:—'கண்ணுதற்கடவுள் காமனை யெரித்த காலையில், ரதிதேவியானவள் சரீரத்துடன் தன்கணவனை மீண்டும் பெறுமாறு அப்பெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிய, அவளதுதவத்திற்கு உவந்த அப்பெருமான் மானுடலோகத்தில் நினதுகருத்து முற்றுப்பெறு மென்று அருள்செய்துள்ளான். அதற்குஏற்ப நமக்குப் புதல்வன் காமதேவனதுஅம்சமாக உதித்துள்ளா னென்று வானவாணி மொழிந்த தன்றோ! ஆதலால், இவள் ரதிதேவியினம்சமாகப் பிறந்திருக்க வேணும். கலிங்கசேனை கருவுயிர்க்கையில் அவணிருந்த முதுக்குறைவினளொருத்தி, 'பிறந்த குழந்தை திடீரென்றுகாணுததாக, அந்நொடியில்தானே அவண் வேறொருகுழவி கிடந்தது; இதனை நம்மிடத்து உணர்

த்தும்பொருட்டே யான் வந்தது' என்றுளன்னிடத்து முன்னர் மொழிந்து சென்றதுஉண்டு. ஆகவே, பிறந்த குழந்தையை ஒளித்திட்டு, நம்மகனுக்கு ஏற்ப ரதி தேவியினமிசமான பெண்மகவைக் கடவுளர் மாற்றி வைத்திட்டனர்போலும்.'

எல்லோரும் அவ்வதிசயத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அவ்யௌகந்தராயணனது மொழியைக் கேட்டு, மன்னவனும் தேவியும் அவ்வண்ணமே யிருக்கலா மென்று எண்ணினர். அக்குழவியின் பெருஞ்சௌந்தரியத்தைக் கண்ணுற்றார் யாவரும் அப்பெண்மகவை ரதி தேவியென்றே மதித்தனர்.

அப்பெண்மகவும், மதனமஞ்சுகை யென்று பெயரிடப்பெற்று நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்தது. நரவாகனதத்தனும் மதனமஞ்சுகையும் வளர்ந்துவருகையில், உதயணமன்னவன் அவ்விருவர்க்கும் கடிமணஞ் செய்தல் கடவுட்சம்மதமென்றே யறுதியிட்டனன். அதனையுணர்ந்த கலிங்கசேனையும் பெருமகிழ்வெய்தினள்.

பிறைச்சந்திரன் வளர்ந்து பதினாறுகலைகளும் நிரம்பி விளங்குவதுபோன்று பதினாறுபிராயமும் நிரம்பிய நரவாகனதத்தனை, ஆசிரியர் வியாஜமாக விருக்க, எல்லாக்கலைகளும் தாமே சென்று சேர்ந்தன. அதுகண்ட மன்னவன், தனது மந்திரிமாரைக் கூவி, அன்னாருடன் ஆலோசித்து, ஒரு குறைவுமின்றி எல்லாப்பண்பும் நிறைந்து விளங்குந் தனதுபுத்திரனுக்கு இளவரசபட்டஞ் சூட்டுமாறு அறுதியிட்டனன்.

பிறகு, உதயணசக்கரவர்த்தி பட்டங்கவித்தற்கு வேண்டிய பண்டங்களைக் கூட்டி, தன்மகனுக்கு இள

வரசுபட்டஞ் சூட்டினன். பட்டாபிஷேகஞ்செய்யுமுன் மகிழ்வால் தோன்றிய பெற்றோரது கண்ணீர்கள் குமரனை முன்னர் நீராட்டின; பின்னரே மந்திரநீர் கொண்டு மறையவர் நீராட்டினர்: அக்காலத்துப் பல்லி யங்கள் முழங்கின; வானுலகினின்று மலர் மழை விழு ந்தது; தேவதுந்துபிகள் ஒலித்தன; கந்தருவர் பாடி னர்; அரமங்கையர் ஆடினர்.

வற்சராசன் இளமைதொட்டுப் பாங்கராய்ப் பயில் கின்ற யௌகந்தராயணனது புதல்வன் மருபூதியை அமைச்சுத்தொழிலிலும் ருமண்வானது புதல்வன் அரிசிகனைப் படைத்தலைமையிலும், வஸந்தகனதுபுதல் வன் தபந்தகனை விளையாட்டுத் தொழிற்கு நண்பனாக விருத்தலிலும், இத்யகனென்பவனதுபுதல்வன் கோமு கனை வாயில்காத்தலிலும், பிங்கலிகையென்னும் அந் தணமாதின் புதல்வர் வைச்வாநரன் சாந்திஸோமன் என்பவரைப் பௌரோஹித்யத்திலும் என இவ்வாறு தன்மைந்தனுக்கு உரிமை பூண்டொழுகுமாறு ஏவி னன். அதற்கு ஏற்பவே, ஆகாயவாணி 'மருபூதி முத லியோர் நரவாகனதத்தனது தொழின் முழுவதையும் சாதிப்பர்; ஆயினும், கோமுகனென்பானே நரவாகன தத்தனுக்கு உயிர்போல ஒன்றியிருப்பான்' என்றது.

நரவாகனதத்தன் இளவரசனாகிப் புவியைப் போற் றுகையில் எல்லாம் ஒருகுறைவுமின்றி நிரம்பியிருக்க, வறுமை பிணி பஞ்சம் கள்ளம் முதலியன தாம் இருக்க இடம்பெறாது மாய்ந்தொழிந்தன; எல்லோரும் களிப் புக்கடலில் மூழ்கினர். இது நிற்க:

கலிங்கசேனை ஒருகால் தன் னின்னுயிர்ப்பாங் கிபை நினைக்க, சோமபிரபை தன் கணவனது உடன்

பாட்டின்மீது அன்றிரவு தன் தோழியை நணுகி, அளவளாவித் தன்கணவன் மூலமாகத் தானுணர்ந்த எதிர்காலத்து வரலாறுகளை யெல்லாம் கூறி மகிழ்வித்துத் தனதுவிஞ்ஞைசயின்மகிமையால் மதநமஞ்சுகையின் பொருட்டு ஒரு பூங்காவனத்தையும் நிருமித்துச் சென்றாள். மறுநாட்காலையில் அதுகண்ட நகரமாந்தரனைவரும் பேரிறும்பூதெய்தினர். மன்னவன் முதலியோர் வினவ, கலிங்கசேனை அப்பூங்காவன மியன்றவகையைத் தெரிவித்தாள்.

தனது மைந்தன் எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லுநனாயிருத்தலை ஆய்ந்து அறிந்த உதயணமன்னவன், தான் மருகியாகக்கொள்ளவேணுமென்று விரும்பிய மதனமஞ்சுகையை நிருத்தகீதங்களிற் பயில்வித்தான்; அன்னாள் அக்கலைகளிற் பயிலப் பயில, நரவாகனதத்தனது மனம் திங்களைக் கண்ட கடல்போன்று பொங்குதலாயிற்று: மன்னவகுமாரன் ஒருநொடிப்போது மதனமஞ்சுகையைக் காணவிடினும் உயிராற்றலில்லாத் தன்மையை யடைந்தனன்: மதநமஞ்சுகையும் ஒருநொடிப்பொழுது நரவாகனதத்தனைக் காணவிடினும் இதயந்துடிப்பாள்.

இவ்வாறு இவரிருவரும் காதல் மீக்கூர்ந்ததை இறைவ னுணர்ந்து அன்னார்க்குக் கடிமணஞ்செய்விக்குங் கருத்தைப் பின்னுந் திடனாகக் கொண்டான்: ஆயினும், 'உலகத்தார் அபிசாரிகையின் மகளைத் தன் புதல்வனுக்கு மணஞ்செய்வித்தா னென்று ஏசுவரோ' என்று ஆசங்கை கொண்டனன்.

அப்பொழுது, சிவபெருமானருளால் ஓராகாய வாணி தோன்றி, 'எமதுகட்டளையின்படி நம்விழித்தீ

யாலெரிந்த கருப்புவில்லியே நரவாகனதத்தனுகப் பிறந்துள்ளான். அவன் கடிமணஞ் செய்துகொள்ளும் பொருட்டே ரதிதேவியைப் படைத்து விடுத்துள்ளோம். அவள்தான் மதனமஞ்சுகை : ஆகலின், சிறிதும் ஐயுறவு வேண்டா' என்றது. அதுகேட்டு உதயண மன்னவன், 'இனிக் கடவுளின்கட்டளையை மீறுதல் அடாது' என்று துணிந்து, கணிகளைக் கூவி, நன்னாள் குறித்துக் கலியாணங் கோடித்துப் பெருஞ்சம்பிரமமாகத் திருமணத்திருவிழாவை நிறைவேற்றினன்.

சிலநாள் கழிந்ததும் நரவாகனதத்தன் தனது தந்தை உதயணமன்னவனது நாளோலக்கத்தில் வீற்றிருக்கையில், வச்சிரபிரபனென்னும் விஞ்சையன் தோன்றி தன் பெயர்க்காரணத்தைக் கூறி, 'நான் இமயமலையின் பின்புறத்தில் வச்சிரகூடமென்ற நகரத்தில் வாழ்வேன் ; 'என்னருளால் தோன்றும் விஞ்சையர்சக்கரவர்த்தியினது திருவடிகட்கு அன்பு பூண்டு ஒருவராலும் வெல்லவொண்ணுத ஆற்றலுடன் வாழ்ந்திடுக' என்று என்தவத்திற்குச் சிவபிரான் உவந்து வரமளித்துள்ளார் ; ஆகவே, எம்மிறைவனைப் பணியுமாறு வந்துள்ளேன். வற்சராசனதுகுமாரன் மானுடனுயினும், காமனது அமிசமாகத் தோன்றி, தென்கூறு வடகூறு என்னும் ஈரிடத்துள்ள விஞ்சையர்க்கெல்லாம் தலைமை பூண்டு ஒருகற்பகாலம் சக்கரவர்த்தி யாவனென்று உரகாபரணன் திருவருள் சுரந்திருத்தலை எனதுவிஞ்சையின் மகிமையால் அறிந்தேன்' என்று நரவாகனதத்தனைப் பணிந்து சென்றனன்.

பின்னர், நரவாகனதத்தன் ரத்நப்ரபை கர்ப்பூரவதி அலங்காரவதி முதலியோரை மணந்து இனிது வாழ்ந்திடலாயினன்.

இவ்வாறு இருக்கையில், ஒருகால், மாநஸவேக னென்னும் விஞ்சையனொருவன் மதனமஞ்சுகையைக் கண்டு காதலித்துக் கவர்ந்து தன்னகராகிய ஆஷாட புரத்திற்குச் சென்றான். தசமுகனைப்போலவே மாநஸ வேகனும் மாதரை வலியத் தீண்டாதவாறு சாபமொழி பெற்றுள்ளானாதலின், அன்னாளை வலிய மணஞ்செய்து கொள்ள வியலவில்லை. அப்போது அவளைப் பிரிந்த நர வாகனதத்தன் பட்ட துயரத்தை இத்துணையென்றே னும் இன்ன தன்மையதென்றேனும் நம்மால் எடுத் துச்சொல்ல வியலுமோ?

இன்னணம் நரவாகனதத்தன் அலக்கணுறுகை யில், மாநஸவேகனது உடன்பிறந்தோளாகிய வேகவதி யென்பவள் நரவாகனதத்தனை யணைந்து மணந்து மதந மஞ்சுகையின்செயலைத் தெரிவித்துச் செல்ல, பிறகு, அவளதுதோழியாய பிரபாவதி யென்னும் மாதும் நர வாகனதத்தனை மணந்து, தனது விஞ்சைமகிமையால் மதனமஞ்சுகை யிருக்கு மிடத்தில் அன்னானைச் சேர்த் தனள்.

அப்போது கௌசாம்பிநகரியில் நரவாகனதத் தனைக் காணாமையால், உதயணன்முதலியோர் இடுக்க ணெய்தி நின்றனராக, யாழ்முனிவர் ஆண்டுத் தோன்றி நிகழ்ந்த வரலாற்றை யுணர்த்தி அன்னாரைத் தேற்றினர்.

நரவாகனதத்தன், பிரபாவதியினது விஞ்சைமகி மையால் அன்னாளதுவடிவங்கொண்டு கரந்துறைகை யில் ஒருகால் அவள் வெளிச்சென்றனளாக அவளது சந்நிதியில்லாமையால் தன்னியற்கைவடிவத்தின னாயி னன். பணியாளர் அச்செய்தியை மாநஸவேகனுக்கு

உணர்த்தினர். மாநஸவேகன் கடுஞ்சீற்றங்கொண்டு நரவாகனதத்தனை நலியுமாறு வர, அவ்விஞ்சையன் தாய் தனது புதல்வி வேகவதியின் மணவாளனென்ற காரணத்தால் அன்புகொண்டு அந்தநரவாகனதத்தனைக் கொன்றிடாதவாறு விலக்கினாள்.

பிறகு, வெளிச்சென்றிருந்த பிரபாவதி நிகழ்ந்த செயலைத் தன்விஞ்சைமகிமையா லுணர்ந்து, பைரவ வடிவங்கொண்டுவந்து, மாநஸவேகனை நிக்கிரகித்து, நரவாகனதத்தனை அந்த ஆஷாடபுரத்தினின்று ருசிய மூகபருவதத்திற் சேர்த்தனள். அங்கு, தநவதி யென்னும் விஞ்சைமகள் தன்புதல்வி அஜிநாவதியை நரவாகனதத்தனுக்கு அளித்து, அன்னானைக் கௌசாம்பி நகரியிற் சேர்த்தனள்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்:

நரவாகனதத்தன் வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாதல்.

பின்னர் அந்தத் தநவதியின் பிரேரணையால் அவளது சுற்றத்தார் யாவரும் குழுமிவந்து, நரவாகனதத்தனை நணுகி, 'மாநஸவேகன் கிரிமுண்டன் முதலிய மாற்றாராகிய விஞ்சையரை வென்று விஞ்சையர் சக்கரவர்த்தியாகுமாறு சித்தக்ஷேத்திரத்திற் சென்று தவம்புரிக' என்று ஓத, நரவாகனதத்தனும் அன்னாரது மாற்றத்திற்கு இசைந்து, அமிருதப்ரபனென்னும் விஞ்சையர்க்கரசனது துணையினால் கைலாயத்தைச் சேர்ந்து, மதிமுகிழ்முடித்த வேணிப் பெம்மானை நோக்கிக் கடுந்தவம்புரிந்தான். அக்கடவுளும் நர

வாகனதத்தனது கடுந்தவத்திற்குத் திருவுள மிரங்கி, சகலவிஞ்ஞைகளையும் திருவருள் பாலித்ததோடு விஞ்ஞையர்சக்கரவர்த்திக்கு உரிய ஆபிரமிதழ்த்தாமரை வானவூர்தியையும் தந்தனர்.

அதனைப்பெற்ற பிறகு, நரவாகனதத்தன், தான் மணந்த விஞ்ஞைமாதரது சுற்றத்தாரெல்லாம் துணையாய் வர ஆகாயவாணியின் மொழிப்படியே மருபூதி முதலிய துணைவரோடுஞ் சென்று, இமயமலையின் தென்பாரிசத்திலுள்ள மாநஸவேகன் முதலிய மாற்றாரான விஞ்ஞையரையெல்லாம் வென்றனன். பின்பு, உத்தரசேடியில் வாழ்கின்ற மந்தரதேவனென்னும் விஞ்ஞையர்சக்கரவர்த்தி, தட்சிணசேடிவிஞ்ஞையரையெல்லாம் நரவாகனதத்தன் வென்றதைச் செவியுற்று, அவனுடன் பொருமாறு உறுதிகொண்டான். அதனைச் சாரரது முகத்தினு லுணர்ந்த நரவாகனதத்தன் விடைக்கொடியோனது திருவருளை முன்னிட்டு அன்னுன்மீதும் படையெடுத்துச் சென்றனன். உத்தரசேடியில் நரவாகனதத்தனுக்கும் மந்தரதேவனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது; அச்செருவில், ஆகாயமெங்கும் வில் வாள் முதலிய ஆயுதங்களும் பூமியெங்கும் சூரர்களது முடிகளும் புரண்டன; உதிரவெள்ளம் கடல்போலப் பொங்கி யெழுந்தது: வெட்டு, குத்து, கொல்லு என்றாற்போன்ற கடும்பேச்சுக்களே எம்மருங்குங் கேட்டன. அப்பெரும்போரில் நரவாகனதத்தன் மந்தரதேவனைத் தரையில் வீழ்த்தி, அவன்மார்பின் மீது தன்தாளை வைத்து, அவனதுமுடியைத் துணிக்குமாறு வாளை யோச்சுகையில்; அவனது தங்கை மந்தரதேவி நரவாகனதத்தனைப் பணிந்து வேண்டினள்.

ஆதலால், நரவாகனதத்தன் அவன்சிரசைக் கொய் வதை விட்டிட்டு அன்னானுக்குத் தேற்றரவு கூறினான்.

மந்தரதேவன் நரவாகனதத்தனை வணங்கி, இரு தேவிகளையும் ஆளுமாறு வாழ்த்தித் தான் தவஞ்செய் யுமாறு கானகஞ் சென்றனன்.

இவ்வாறு நரவாகனதத்தன் மாற்றாரையெல்லாம் வென்று விளங்கக் கண்டு, மந்திரிமார் உறங்கியெழுந்த வர்போன்று பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர்: நரவாகன தத்தன் இருபுறத்துச்சேடியிலும் முன்னரேயிருந்த அரசர்களை அவ்வவ்விடங்கட்கு இறைவ ராக்கினன். அவ்வண்ணமே அவன் யாவரிடத்தும் அன்புகொண்டு நடந்ததனாலும், ஆகாயவாணியால் அந்நரவாகனதத் தனது மகிமையைக் கேட்டிருத்தலாலும், சிவபெரு மானது திருவருளைப்பெற்றுப் பெறற்கரிய சித்திகளைப் பெற்றதனாலும், விஞ்சையர்மங்கையர் பலரை மணந்த தனாலும், நரவாகனதத்தனை 'மானுடன் அல்லன்; திவ் வியபுருஷனே' என்று தெளிந்து, விஞ்சையர் மண்ட லம் முழுதும் அன்னான்மீது பேரன்புபூண்டு பணிந்து நடந்தது.

பிறகு, நாரதர் மொழிப்படியே, நரவாகனதத் தன் தபோவனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த மந் தரதேவனது தந்தையாகிய அகம்பனரென்ற ராஜரிஷி யைக் கண்டு பணிந்தனன். அவர் ஜ்ஞானதிருஷ்டியால் யாவும் உணர்ந்தவ ராதலின், தமதுமகளான மந்தர தேவியை நரவாகனதத்தனுக்கு மணஞ்செய்வித்து, இடபமலையில் வித்தியாதரசக்கரவர்த்தி யென்னும் மஹாபிஷேகமுஞ் செய்துகொள்ளுமாறு திருவருள் புரிந்தனர். அப்போது, அங்கு விஞ்சையர் தமது செல்

வத்திற்கு ஏற்றவாறு மஹாபிஷேகத்திற்கு உரிய பொருள்களை யெல்லாம் சேர்த்தனர்.

அப்பால், நரவாகனதத்தன் களத்திரங்களோடும் மந்திரிமாரோடும் விஞ்சையர்குழுவோடும் இடபமலையைச் சார்ந்தனன். அங்கு, 'மஹிஷிப்பட்டஞ்சூட்டுவது யாவருக்கு?' என்று ஓர்வினாப் பிறக்க, 'ரதிதேவியி னமிசமான மதநமஞ்சுகையே அதற்கு ஏற்றவள்' என ஆகாயவாணி மொழிந்தது.

பின்னர்ச் சாந்திஸோமன் குறித்த நன்னாளில் மங்களதூரியங்கள் முழங்க, அரமங்கையர் இன்னிசை பாட, அந்தணர்கள் ஸ்வஸ்திவாசநங் கூற, அரதனச்சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் நரவாகனதத்தன் முடிமீது விஞ்சையர் சித்தர் முதலியோர் மந்திரபூதமான தீர்த்தங்கள்கொண்டு அபிடேகஞ் செய்தனர். அக்காலையில், தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; தேவவிருடியர் பல்லாண்டு பாடினர். கற்பகமலர் மாரி இடைவிடாது பொழிந்தது; அபிடேகமானதும், இந்திரனருகில் சசிதேவிபோல மதநமஞ்சுகை சிங்காதனத்தின்மீது நரவாகனதத்தனது அருகில் விளங்கினாள். அப்போது நரவாகனதத்தன் விஞ்சையர்க்குச் சக்கரவர்த்தியாகும் பெரும் பதவியை முன்னர்க் கண்ணுதற்கடவுள் திருவருள் சுரந்தபடியே பெற்று, விஞ்சையரெல்லாம் தன்கீழ் அடங்கிவாழ, விஞ்சையரதுமண்டலத்தில் தனிச்செங்கோல் நடாவினான்.

ஒருகால், நரவாகனதத்தன், அவ்விஞ்சையருலகிலுள்ள நுகர்ச்சிகளைத் தன்பெற்றோரையும் நுகர்விக்க விரும்பி, கௌசாம்பி சென்று, தனது பெற்றோர்

முதலியோரைக் கண்ணுதற்கடவுளின் திருவருளாற் பெற்ற வானவூர்தியின்மீது ஏற்றித் தான் அரசுபுரியும் இடபமலையிற் சேர்த்து இனிதாக அமரச் செய்தனன்.

சிறிது காலம், உதயணமன்னவன் தனது மனைவியருடனும் மந்திரிமாருடனும் விஞ்சையருலகின் போகத்தை நுகர்ந்தும், மானுடனுகலின் அவணின்று தன்னாட்டிற்குச் செல்லவேண்டுமென்று நசைகொண்டு, 'விஞ்சையர்போகம் யாவருக்குத்தான் பெருமகிழ்ச்சியையூட்டாது? ஆயினும், பிறந்திடத்துள்ள நண்பு ஆண்டு இழுக்கின்றது: ஆகையால், யான் செல்லுகின்றேன். நீ இந்த விஞ்சையர்செல்வத்தை நீடூழி நுகர்ந்து வாழ்ந்திடுக. விஞ்சையர்க்கெல்லாம் இறைவனாக வீற்றிருக்கக்கண்டமையால் நின்னைப் பெற்ற பயன் யாம் பெற்றோம்; வேண்டும்பொழுது எம்மை அழைத்துக்கொள்க' என்று தன் புதல்வனிடத்துத் தன்விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனன்.

நரவாகனதத்தன் பெற்றோரைப் பிரிந்து தனித்து உறைதற்குச் சற்றுங் கருத்திலனாயினும், பெற்றோர் கருத்துக்கு இணங்க வொழுகுதல் புதல்வர்க்குக் கடமையாதலால், தனது முளரிக்கண்களிலிருந்து வெண்முத்து உதிர மனத்துயரோடு இரங்கி, அவரது விருப்பின்படியே அன்னாரைக் கௌசாம்பியிற் சேர்த்துவருமாறு விஞ்சையரசனாகிய தேவமாயனென்பவனை விளித்துச் சொல்ல, அவனும் உதயணமன்னவன் முதலியோரை வானவூர்தியிலேற்றிக் கௌசாம்பியிற் சேர்த்து, அம்மன்னவனைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் தம் முலகத்து மீண்டனன். இது நிற்க:

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் :

உதயணன் சுவர்க்கஞ் சார்தல்.

ஒருகால் உஞ்சையினின்று வந்த ஒற்றுவன் சண்ட மஹாஸேநராசன் பரலோகஞ் சார்ந்ததையும் அங்காரவதி அநுமரணஞ்செய்ததையும் திடீரென்று கூறக் கேட்டு, உதயணமன்னவன், அறிவுகலங்கிக் கையற்று உயிர்ப்பொடுங்கிக் கீழ்விழுந்தனன் ; சிறிதுநேரந் தாழ்த்து அறிவுதெளிந்து, தனதுதேவி வாசவதத்தையுடன் தன்மாமன்மாமியர் உயிர்நீத்தமைக்கு நெடுநேரம் இரங்கினான். அப்போது மந்திரிமார் 'கருங்கொண்மூ வாய் திறந்த மின்னுப்போற் றோன்றி மருங்கறக்கெடுதற்கு இடமான இப்பிரபஞ்சத்தில் எதுதான் நீடுநிற்கும்? ஒன்றும் நிலையா தாகலின், அம்மன்னவர் இறந்தது இயல்பே. அன்னாரைக் குறித்து இரங்கவேண்டா : ஏனெனின், உதயணமன்னவன்—மருகனும், கோபாலகன்—மகனும், நரவாகனதத்தன்—பேரப்பிள்ளையுமாக அமைந்திருக்கின்றனரன்றோ ? அவருக்கு இப்போது என்ன குறை உளது ?' என இவ்வாறு தேற்றினர். அவ்வாறு தேற்றவே, அரையன் ஒருவாறு தெளிந்து இறந்தார்க்கு நீர்க்கடனீந்தனன்.

பின்பு, உதயணசக்கரவர்த்தி, தன்தந்தை இறந்ததனாற் பேரிடர்ப்படுகின்ற மைத்துனன் கோபாலகனை நோக்கி, தானுங் கண்ணுங் கண்ணீருமாக நின்று, 'எழுந்து உஞ்சைநகர்க்குச் செல்க : வாழையடி வாழையாக வந்த அரசைக் கைக்கொள்க. அங்கு அரசின்றி மக்கள் வாடுகின்றன ரன்றோ ?' என்று கண்ணீரினால் தழுதழுத்த குரலுடன் கூறினான். அச்சொல்லைச் செவியேற்ற கோபாலகன் 'இறைவ ! நும்மையும் எனது

தங்கையையும் ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் விட்ட கன்று உயிராற்றகில்லேன்; மேலும், தந்தையின்றிப் பாழாகத் தோன்றும் உஞ்சைநகரையும் காணகில்லேன். என் விருப்பத்திற்கு இணங்கி, எம்பி பாலகனை அரசுரிமை பூண்பானாக' என்று தழுதழுத்தகுரலுடன் அழுதவண்ணங் கூறினான். இவ்வண்ணம் கூறிக் கோபாலகன் மீண்டு உஞ்சைக்குச்செல்ல விருப்பமின்றியிருக்கவே, உதயணமன்னவன், படைத்தலைவனாகிய ருமண்வானை உஞ்சைநகர்க்குப் போக்கி, அன்னானைக் கொண்டு அண்ணனது அநுமதியினால் இளையோன் பாலகனுக்கு அந்நாட்டிற் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தனன்.

உதயணசக்கரவர்த்தி, உலகத்துப்பொருள் யாவும் நிலையாமை கண்டு, ஐம்புலவாசையை அறநீத்து, யௌகந்தராயணன் முதலிய மந்திரிமாரை நோக்கி, ' இப்பிரபஞ்சத்தின்கண் எல்லாப்பண்டங்களும் முதலிற் சுவைசெறிந்தனபோலத் தோன்றினும் இறுதியில் சுவையற்றனவேயாம். யாம் அறம்புரிந்தோம்; பகைஞரை ஓட்டினோம்; இன்பம் நுகர்ந்தோம்; எமது புதல்வன் விஞ்சையர்க்கு இறைவனானமையையும் கண்ணாற் கண்டோம்; இப்போழ்தோ பருவஞ்சென்றது; கூற்றுவனிடத்துத் தருமாறு நரை கூந்தலைப் பற்றிவிட்டது; திரை உடலம் முழுவதும் அரசுபுரிகின்றது; சொற்றளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராயினேம்; பற்கழன்று பண்டம் பழியுறுகின்றது. ஆகவே, இனி, காலஞ்சரகிரியைச் சார்ந்து முறைவழுவா நெறியால் நிலையற்ற இவ்வுடலத்தை நீத்து நிலையான பதவியைச் சார்வேன்' என்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தனன். அதனைச் செவியுற்ற மந்திரிமாரும் வாசவ

தத்தையும் ஆராய்ந்து இறைவனோடு ஒத்தகருத்தின ராய், 'இறைவ! நுமக்கு விருப்பம் யாதோ, அவ் வாறே புரிக: யாங்களும் நும்மருளால் நும்மைப் பின் பற்றிவந்து உத்தமமான கதியைப் பெறுவோம்' என் றனர்.

இவ்வண்ணம் தன்னோடொத்த மந்திரிமார் கூற வே, உதயணசக்கரவர்த்தி, இறைமைபுரியுந் திறமை வாய்ந்த கோபாலகனை விளித்து, 'நரவாகனதத்தனும் நீயும் எனக்கு ஒருதன்மையிரே: யான் நின்னையும் எனது புதல்வன்போலவே கருதியிருக்கின்றேன். ஆத லால், யான் வற்சநாட்டுக்கு நின்னை இறைவனாக்குகின் றேன். நீ என்னநுமதியின்மீது இந்நாட்டிற் செங் கோல் நடவுக' என்றான். உதயணசக்கரவர்த்தி இன் னணம் கூறவும், கோபாலகன், அரையன் கூற்றுக்கு இணங்கானாகி, 'நீவிர் எந்நெறியிற் செல்கின்றீரோ, அதுவே யான் செல்லும் நெறியு மாகும்; ஒருகணப் பொழுதேனும் யான் நும்மைவிட்டுப் பிரியகிற்றிலேன்' என்ற இம்மொழியையே இடைவிடாது பகர்ந்தவண்ண மாக இருந்தனன்.

அப்பொழுது உதயணசக்கரவர்த்தி, கோபா லகனை நோக்கி 'நீ இத்துணைக்காலம் என்னெஞ்சம் போல ஒழுகிவந்ததும் பொய்ம்மையென்றே கருதுகின் றேன். ஒருகால் 'அரசை விட்டுச் செல்லுகின்ற இவன் மொழிப்படி நடப்பதனால் நமக்கு யாதுபயன்?' என்று நினைந்தனைபோலும்' என்று சினந்தவனை யொப்பக் கூறினான். இறைவன் இவ்வாறு கடுமொழியாகக் கூறவே, கோபாலகன் மனமுளைந்து வாய்திறவாது கண்ணநீர் ஆறுய்ப்பெருகப் புலம்பிய வண்ணமாகி,

வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் கருத்தைக் கடைப்பிடித்தும் அப்பொழுது உடன்செல்லாது நின்றனன்.

உடனே, உதயணசக்கரவர்த்தி யானைமீது ஏறித் தன்னிருதேவியருடனும் உழைஞருடனும் புறப்பட்டான். கௌசாம்பிநகரியினின்று இறைவன் வெளிப்படவும், அந்நகரத்து மாந்தரனைவரும் விம்மி விம்மிப் புலம்பிப்புலம்பிக் கண்ணநீரை நிரைநிரையாய்ப்பெருக்கிக் கதறியவண்ணம் அவ்விறைவனைப் பின்றொடரலானார்கள். அம்மாந்தரனைவரையும் நோக்கி, உதயணன் 'நீவிர் கலங்கவேண்டா; நம்மையெல்லாம் கோபாலகன் நன்னர்ப் பாதுகாப்பன்' என்று மொழிந்து தேற்றி, அவர்களை நகரின்கண்ணே யுறையுமாறு விடுத்து, காலஞ்சரகிரியை நோக்கி நடந்தான். அம்மலையை யணுகியதும், அம்மலைமீதேறி, கொல்லேற்றுக் கொடியுடையாரை வணங்கி, எஞ்ஞான்றும் தனக்குத் துணையாயிருந்த கோடவதியென்னும் யாழைக் கையிற்கொண்டு, பக்கத்துத் தேவிமாருடனும் உழைஞருடனும் மலையுச்சியினின்று கீழே குதித்தான்.

தன்னுடன் வந்தோருடன் மலையினின்று கீழே விழும்போது தானே, உதயணன் தனது மானுடதேகத்தை நீக்கித் திப்பியமேனி பெற்று, வலவனேவா வானவூர்தியின்மீது ஏறிச் சுவர்க்கஞ்சேர்ந்து இனிது வாழலாயினன்.

உதயணன் சரிதையினது
அபிதாந விளக்க வகராதி.

அகம்பநர்-மந்தரதேவனது தந்தையாகிய ராஜரிஷி

அங்காரகாசுரன் - அங்காரவதியின் தந்தை.

அங்காரவதி - வாசவதத்தையின் தாய்.

அஜிநாவதி - நரவாகனதத்தனால் ருசியமூகமலையிலே மணக்கப்பெற்றவள்; தநவதியென்பவளது மகள். இவளைச் சார்ந்தவர்களின் துணையினால்தான் நரவாகனதத்தன் வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாயினன்.

அபிமந்யு - உதயணனது வம்சத்து முன்னோன்.

அம்ருதப்ரபன் - நரவாகனதத்தனைக் கைலைமலையிற் சேர்த்தவன்.

அயோத்தி - உதயணன் தாயாகிய ம்ருகாவதி பிறந்த வூர்.

அரிசிகன் - ருமண்வானது புதல்வன்.

அலங்காரவதி - நரவாகனதத்தனது மனைவியருள் ஒருத்தி.

அவந்திகை - வாசவதத்தை பிராமணிவேடம்பூண்டு பத்மாவதியின் கிருகத்தில் வசித்தபோது பூண்ட பெயர்.

ஆஷாடகன் - வாசவதத்தையினது யானைப்பாகன்.

ஆஷாடபுரம் - நரவாகனதத்தனது மாற்றானாகிய மாநஸவேகனது நகரம்.

இடபமலை - நரவாகனதத்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகமான இடம்.

இத்யகன் - கோமுகனது தந்தை. இவன் மறுபெயர் நித்யோதிதனென்பது.

உஜ்ஜயினீ - வாசவதத்தையின் தந்தை சண்டமகாசேன ராஜனது ராஜதானி; உஞ்சை எனவும் வழங்கும்: அவந்தி நாட்டிலுள்ளது.

உதயணன் - கதாநாயகன்; இவன், பாண்டவர் வம்சத்து உதித்தவன்: வத்ஸராஜன் என்றும், வத்தவன் என்றும் வழங்கப்படுவான். (உதயணன் என்ற சொல்-உதயநன் என்பதன் பாகதச்சிதைவு.)

உதயாசலம் - ம்ருகாவதியைக் கருடன் விட்ட இடமாகிய மலை.

கதாஸரித்ஸாகரம் - ப்ருஹத்கதையின் ஸாரமாகிய வடமொழி வழிநூல்.

கர்ப்பூரவதி - நரகவாகனதத்தனது மனைவியருள் ஒருத்தி.

கலாவதி - க்ருதவர்மாவின் மனைவி; ம்ருகாவதியின் தாய்.

கலிங்கசேனை - கலிங்கதத்தன் மகள்; இவள், உதயணனை மணக்க எண்ணியிருக்க, மதநவேகனென்னும் விஞ்சையன் உதயணனது வடிவம் பூண்டு இவளை மணந்தான்.

கலிங்கதத்தன் - தட்சசிலைக்கு அரசன்; கலிங்கசேனையின் தந்தை.

காஞ்சநமாலை - வாசவதத்தையின் தோழி.

காணபூதி - சுப்பிரதீகன் என்னும் இயக்கன் பிசாசனாயிருந்தபொழுது கொண்ட பெயர்.

காலஞ்சரம் - ஓர்மலை; இம்மலையினின்று உதயணன் முதலோர் கீழ்விழுந்து நற்கதி பெற்றனர்.

கிரிமுண்டன் - நரவாகனதத்தனுக்கு மாற்றானாகிய விஞ்ஞையன்.

கீர்த்திஸேநன் - குணாட்யனது தந்தை.

குணதேவன் - குணாட்யனது மாணவருள் ஒருத்தன்.

குணாட்யன் - பெருங்கதையைச் செய்தவன்; மால்யவானென்பவன் சாபத்தால் இவனாகப் பிறந்தான்.

கோபாலகன் - வாசவதத்தையின் உடன்பிறந்தோன்.

கோமுகன் - இத்யகனது புதல்வன்.

கோஷவதி - வஸுநேமி தந்த வீணை.

கௌசாம்பி - உதயணமன்னவனது ராஜதானி.

க்ருதவர்மா - ம்ருகாவதியின் தந்தை; அயோத்தி மன்னவன்.

சண்டமகாசேனன் - வாசவதத்தையின் தந்தை. (மற்றை நூல்களில் இவனது பெயர் ப்ரத்யோதன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.) இவனுக்கு மஹாஸேநனென்றும் பெயர் உண்டு.

சதாநீகன் - உதயணமன்னவனது பாட்டன்.

சர்வவர்மா - சாதவாகனனது அமைச்சன்; அவ்வரசனுக்குக் கல்வியறிவை யுண்டாக்கியவன்.

சாண்டில்யமுனிவர் - சதாநீகனது தோழர்; இவர் அருளால் ஸஹஸ்ராநீகன் பிறந்தான்.

சாந்திஸோமன் - நரவாகனதத்தனது புரோகிதன்.

சிங்கவர்மா - ப்ரத்யோத மன்னவனது குமாரன்; பத்மாவதியின் உடன்பிறந்தோன்.

சுரபிதத்தை - சாபத்தாற் கலிங்கசேனையாகப் பிறந்த ஓர் தேவமாது.

சோமபிரபை - கலிங்கசேனையின் தோழி; மயன் புத்திரி.

ஜநமேஜயன் - உதயணன் மரபில் முன்னோன்.

ஜமதக்நி - உதயாசலத்தில் வசித்த முனிவர்; இவர் - ம்ருகாவதி கருவுற்றிருக்கையில் அவளைக்காத்து, அவள்புதல்

வனுகிய உதயணனுக்குவித்தி யாப்பியாசஞ் செய்வித்தவர்.

ஜயஸேநன் - சண்டமகா ஸேநனது தந்தை.

ஜயை - புஷ்பதந்தன் மனைவி.

தட்சசிலை - கலிங்கதத்த னது நகரம்.

தநவதி - அஜிநாவதியென் னும் விஞ்சைமகளின் தாய்.

தபந்தகன் - வஸந்தகனது புதல்வன்.

தம்பகன் - பிரமத கணத் துட் சேர்ந்தவன்; நரவாகன தத்தனைக் காக்கச் சிவபெரு மானால் அனுப்பப்பட்டவன் இவன்.

தாலபடன் - சண்டமகா சேன மன்னவனது அரண் மனைவாயில் காப்போன்.

தாராதத்தை - கலிங்கதத் தன் மனைவி.

திருநந்திதேவர் - சிவபிரா னது வாயில்காப்போர்.

திலோத்தமை - ஸஹஸ்ரா நீகனைச் சபித்தவள்.

தேவசேனன் - ஓரிடை யன்; காட்டில்தலைமைபூண்டு அந்தணச் சிறுவன் தானை வெட்டுமாறு செய்தவன்.

தேவமாயன் - உதயணனை ப்புவியிற் சேர்த்தவன்.

நடாகிரி - வாசவதத்தை யின்பிறந்தகத்திலிருந்த ஆண் யானை.

நந்திதேவன் - குணாட்ய னது மாணாக்கர் இருவரில் ஒருவன்.

நரவாகனதத்தன் - உதய னன் புதல்வன், விஞ்சையர் சக்கரவர்த்தி.

நாரதர் - ஒரு முனிவர்; உதயணனிடத்து அநுக்கிரக முள்ளவர்.

பத்மாவதி - ப்ரத்யோதன் புதல்வி; உதயணன் மனைவி.

பத்ரவதி - வாசவதத்தையி னது பெண்யானை.

பரீக்ஷித்து - உதயணன் மரபிலுதித்த முன்னோன்.

பருகச்சம் - ஸாதவாகநன் தனது ஆசிரியனுக்குஅளித்த நாடு.

ப்ரதிஜ்ஞா யௌகந்தராய ணம் - பாஸன்செய்த ரூபகங் களு ளொன்று.

ப்ரதிஷ்டாநகரம் - ஸாத வாகனனது நகரம்.

ப்ரத்யோதன் - பத்மாவதி யின் தந்தை; மகதநாட்டுமன் னவன்.

ப்ருஹத்கதாமஞ்சரி - க்ஷே மேந்திரன் செய்தது.

பாஸகவி - பிராசீநனா ஒரு மஹாகவி.

பாலகன் - கோபாலகனுக் குத் தம்பி.

பிங்கலிகை - புரோகித னது உடன்பிறந்தவன் மனை வி; இவள் புதல்வர் நரவாக னதத்தனுக்கு இஷ்டரான வர்.

பிரசேநஜித்து - கலிங்கசே னையை வாழ்க்கைப்படுத்துவ தாக அவளது தந்தையால் எண்ணப்பெற்றவன்.

பிரபாவதி - நரவாகனதத்தனை மணந்த ஒருவிஞ்சை மாது; இவள்வடிவத்தோடு நரவாகனதத்தன் மதநமஞ்சுகையினிடம் சிலகாலம் இருந்தான்.

பிரமதத்தன் - வாராணசி மன்னவன்.

பத்ததத்தன் - சண்டமகாசேனராஜனது மந்திரியருள் ஒருத்தன்.

புளிந்தகன் - விந்தமலைச்சாரலில் வாழ்ந்த வேடன்; உதயணன் நண்பன்

புஷ்பதந்தன் - கணநாதருள் ஒருவன்; இவனே வரருசியாகப் பிறக்கின்றான்.

மகதநாடு - ப்ரத்யோதனுடைய தேசம்.

மகாமாத்ரன் - சண்டமகாசேனனது பாகர்க்கெல்லாந் தலைவன்.

மகேந்திரவர்மன் - சண்டமகாசேனனது பாட்டன்.

மதநமஞ்சுகை - கலிங்கசேனையின் புதல்வி; நரவாகனதத்தனது பட்டமகிஷி.

மதநவேகன் - கலிங்கசேனையை உதயணன்வேஷங்கொண்டு காந்தர்வமுறையால் மணந்தவன்.

மந்தரதேவன் - உத்தரசேடியில்வாழ்ந்த விஞ்சையர்சக்கரவர்த்தி.

மந்தரதேவி - மந்தரதேவனது உடன்பிறந்தவள்; நரவாகனதத்தனை மணந்தவள்.

மயாசுரன் - சோமபிரபையின் தந்தை.

மருபூதி - யௌகந்தராயணன் புதல்வன்.

மாதலி - இந்திரனது பாகன்.

மாநஸவேகன் - மதநமஞ்சுகையை விரும்பியவன்.

மாயாவதி - ஒரு விஞ்சைமகள்; இவள் சாபத்தால் பத்ரவதியென்னும் பிடியானையாயினள்.

மால்யவான் - ப்ரமதகணங்களுட் சேர்ந்தவன்: இவனே குணாட்யனாகச் சாபத்தாற்பிறந்தான்.

ம்ருகாவதி-உதயணன்தாய்

யமதம்ஷ்ட்ரன் - தேவேந்திரனையெதிர்த்தவன்: சதாநீகனால் மாய்ந்தவன்.

யுகந்தரன் - யௌகந்தராயணன் தந்தை.

யோகேசுவரன் - யௌகந்தராயணனதுநண்பனான பிரமராக்ஷஸன்.

யோககரண்டகன் - பிரமதத்தனது அமைச்சன்.

யௌகந்தராயணன் - உதயணனுக்கு முக்கியமந்திரி.

ரத்நப்ரபை - நரவாகனதத்தனைமணந்தஓர்விஞ்சைமகள்

ருசியமூகம் - ஆஷாடபுரத்தினின்று நரவாகனதத்தனை பிரபாவதி சேர்த்த இடம்.

ருமண்வான் - ஸேநாபதிகனென்னும் படைத்தலைவன் குமாரன்; உதயணனது படைத்தலைவன்.

லாவாணகம் - மகதநாட்டிற்கு அருகிலுள்ள நாடு.

வச்சிரப்பிரபன் - ஒரு வித்தையன்.

வத்ஸம்-உதயணன் ஆண்ட நாடு.

வரருசி - புஷ்பதந்தன் சாபத்தாற் பிறந்தபோது கொண்டிருந்த பெயர்.

வஸந்தகன் - உதயணனுக்குத் தோழன்.

வஸுநேமி - உதயணனால் வேடனிடத்தினின்று விடுவித்த நாகம்; இவன் வாசுகியின் அண்ணன்.

வாஸவதத்தா - ஸுபந்து மஹாகவிசெய்த கத்யகாவ்யம்

வாசவதத்தை - உதயணனது பிரதானமஹிஷி.

வாசுகி - குணாட்யனது பாட்டன்.

விந்தமலை - ஒருமலை.

விந்தைமகள் - துர்க்கை: குணாட்யனுக்குக் காணபூதியைக்காணுமாறு அருளியவள்

விஷ்ணுமதி - சதாநீகன் மனைவி.

வீரபாகு- சண்டமகாசேனனது வாயில்காப்போர் இருவரில் ஒருத்தன்.

வேகவதி- மாநஸவேகனது உடன்பிறந்தவள்; நரவாகனதத்தனை மணந்தவள்.

வைசுவாநரன்- பிங்கலிகையின் புதல்வருள் ஒருவன்.

ஸஹஸ்ராநீகன் - உதயணன் தந்தை.

ஸாதவாகநன் - பிரதிஷ்டாநகரத்துமன்னவன்; குணாட்யனிடத்தினின்று பெருங்கதையைப்பெற்றவன்.

ஸுபந்து - 'வாஸவதத்தா' என்ற நூலைச் செய்தவன்.

ஸுப்ரதீகன் - குபேரனது சாபத்தாற் காணபூதி யென்னும் பிசாசனாகப்பிறந்தவன்; ருமண்வானது தந்தைக்கும் இப்பெயருண்டு.

ஸோமசர்மா - குணாட்யனது தாய்க்குத் தந்தை.

ஸோமதேவபட்டன்- கதாஸரித்ஸாகரம் செய்தவன்.

ப்ராவஸ்தி - ப்ரஸேநஜித்தின் நகரம்.

ஸ்வப்நவாஸவதத்தம்-பாஸமஹாகவிசெய்த ரூபகங்களுளொன்று.

க்ஷேமேந்த்ரன் - ப்ருஹத்கதாமஞ்சரியென்னும் நூலைச்செய்தவன்.

உதயணன் சரிதையினது
அரும்பத விளக்க அகராதி.

அகடு - நடு.
அகம்படி - அடிவயிறு.
அகவலைப்படுதல் - வலையி லகப்படுதல்.
அகாலம் - காலமல்லாதகாலம்.
அங்காடிவீதி - கடைத் தெரு.
அங்கி - அக்கி
அச்சரமங்கையர் - அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள்.
அத்தாணிமண்டபம் - ஆஸ்தானமண்டபம்.
அநவரதமும்-எப்போதும்.
அம்பே-தாயே! 'அன்னே' என்பதும் இப்பொருளதே.
அரதனம் - ரத்நம்.
அரமங்கையர் - அமரமங்கையர்.
அலக்கண் - துன்பம்.
அழுக்காறு - பொறாமை.
அற்றம் - சமயம்.
அன்னணம் - அவ்வாறு.
ஆகாயவாணி - வானத்தினின்று தோன்றும் வாக்கு.
ஆணை - ஆஜ்ஞை.
ஆதித்தியம் - விருந்தினர்க்குச்செய்யும் உபசாரம்.
ஆதுரன் - நோயாளி.
ஆமிடம் - மாம்ஸம்.
ஆயவெள்ளம் - தோழியர் திரள்.
ஆர்ப்பரவம் - பேரொலி.
ஆர்ப்பரித்தனர் - பேராரவாரஞ் செய்தனர்.
ஆர்யபுத்திரர் - கணவர்; இது நாடகவழக்கு.
ஆள்வழக்கு- ஜநஸஞ்சாரம்.
இங்கிதம் - குறிப்பு.
இஞ்சி - மதில்.
இடியேறு - பேரிடி.
இடுக்கண் - துன்பம்.
இந்து - சந்திரன்.
இயம் - வாச்சியம்.
இருக்கை - இருப்பிடம்.
இருபிறப்பாளன் - பிராமணன்
இருமுதுகுரவர் - தாய்தந்தையர்.
இல்லக்கிழத்தி - மனைவி.
இவர்ந்து - ஏறிச்சென்று.
இறுக்க - வரிகட்டுமாறு.
இறும்பூது - ஆச்சரியம்.
இன்னல் - துன்பம்.
ஈமக்கடன் - இறந்தபின்பு செய்யுஞ் சடங்கு: உத்தரக்ரியை யெனப்படும்.
உணா - உணவு.
உதாரம் - கொடுக்குங் குணம்.
உபாயநம் - காணிக்கை.
உரகவணி - பாம்பாகிய ஆபரணம்.
உலோகபாலீர் - திக்பாலகர்களே.
உழையர் - மந்திரிமார்.

அரும்பத விளக்க அகராதி.

உளைந்து - வருந்தி.
ஊடல் - பிணக்கு.
ஊர்தி - வாகனம்.
ஊனம் - குறைவு.
எஞ்சிய - குறைந்த.
எம்பி - என் தம்பி.
எயினம் - பன்றி.
எல்லை - வேளை.
எக்கழுத்தம்-தலையெடுப்பு.
ஐயுறவு - சந்தேகப்படுதல்.
ஓலமிடல் - முறையிடுதல். அபயமிட்டழைத்தல்.
கடகம்-சேனை தங்குமிடம்; பாசறை யெனப்படும்.
கணகர் - சோதிடர்.
கணி - சோதிடன்.
கணிசியாது - லக்ஷியஞ் செய்யாது, ஆலோசியாது.
கண்கூடு - ப்ரத்யக்ஷம்.
கண்ணுதற்கடவுள் - சிவபிரான்.
கதிரவன் - சூரியன்.
கத்யகாவ்யம் - வசனநடையிலெழுதிய காவ்யம்.
கமலை - லக்ஷ்மி.
கரம் - கை; திறைப்பொருள்.
கருப்புவில்லி - மன்மதன்.
கலுழிநீர் - நீர்ப்பெருக்கு, கலங்கல்நீர்.
களத்திரம் - மனைவி.
காந்தர்வவித்தை - யாழ்வாசினை.
கிரிதுர்க்கம் - மலையரண்.
கீட்டிசை } - கிழக்குத் திக்கு.
குணதிசை }
குழவி - குழந்தை.
கூற்று - யமன்.
கேழல் - பன்றி.
கைதவம் - கபடம்.
கையடை - கையில் ஒப்பித்த பொருள்.
கையற்று - செயலற்று.
கொண்டல் } - மேகம்.
கொண்மூ }
சபரன் - வேடன்.
சமர் - போர்.
சரணம் - ரக்ஷகம்.
சாமம் - சமாதானம்.
சாரர் - ஒற்றர்.
சான்று - சாட்சி.
சிற்பம் - தொழிலில் வல்லமை.
சீரிய - சிறந்த.
சுரநீர் - கங்கை.
சூளுறவு - சபதம்.
செரு - போர்.
செவிப்புழை - காதின் துவாரம்.
சேய்மை - தூரம்.
ஞான்று - பொழுது.
தங்கை - பாக்கியசாலினி.
தாபதப்புதல்வன் - ருஷிகுமாரன்.
தாரகாபதி - சந்திரன்.
தானை - சேனை.
திகைப்பூடு - மிதித்தவர்க்குத் திகைப்பை யுண்டாக்கும் பூண்டு.
திப்பியம் - சிறந்தது.
தீநிமித்தம் - அபசகுனம்.
துவையல் - ஒலி.
தூய்மைவாய்ந்த- பரிசுத்தமான.
தூர்த்தன் - நேர்மையான ஒழுக்கமற்றவன்.

தொடர்பு - சம்பந்தம்.
தோம் - குற்றம்.
நசை - விருப்பம்.
நட்டம் - ந்ருத்தம்.
நாளோலக்கம் - தினத்தில் குடிகட்குக் காட்சியளித்தல்.
நாற்றிசை - நான்கு திக்கு.
நீத்து - விட்டு.
நுந்தை - உமது தந்தை.
நூதனம் - புதியது.
பதாகை - பெருங்கொடி.
பதி - கணவன்.
பத்ரமுகன் - இனியமுகத்தையுடையவன்.
பம்பியது - நெருங்கியது.
பயம் - ஜலம்; அச்சமுமாம்.
பரபாகம் - மாறான இரண்டு நிறங்களையுடைய பொருள்களின் சேர்க்கையால் தோன்றும் நிறப்பொலிவு.
பரிமா - குதிரை.
பல்லியம் - பல்வகை வாத்தியம்.
பனவன் - அந்தணன்.
ப்ரக்ருதிகள் - அரசன் படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என இவை; இவற்றுள், இந்நூலில் ஏற்றபெற்றி கொள்க.
ப்ரபௌத்திரன் - ஆண்சந்ததியிற் பிறந்த பேரனது புதல்வன்.
பாங்கர் - தோழர்.
பாதசாரி - வாகனமின்றிக் கால்களினாற் சஞ்சரிப்பவன்.
பாநீயம் - பருகுவதற்கு உரிய பொருள்.
பாரங்கதன் - கரைகண்டவன்.
பாரிசம் - பக்கம்.
பித்திகை - சுவர்.
புகல் - ரக்ஷகம்; சொல் என்ற பொருளும் உண்டு.
புத்திகௌசலம் - அறிவின் நுட்பம்.
புத்தேளிர் - தேவர்கள்.
புயங்கத்து உரிவை - பாம்பின்தோல்.
புலவி - மனப்பிணக்கு.
பொதுவர் - இடையர்.
பொறியூர்தி - விமானம்.
மகவான் - இந்திரன்; மேகவாகனன் வாசவன் முதலியனவும் இப்பொருளனவே.
மடிமை - சோம்பல்.
மந்தணம் - ஆலோசனை.
மரபு - வமிசம்.
மருத்துவர் - வைத்தியர்.
மலர்ப்பலி - புஷ்பங்கள் கொண்டு வாயில்களிற் செய்யும் ஓர்வகை யலங்காரம்.
மள்ளர் - போர்வீரர்.
மஹாப்ரஸ்தாநம் - மீளவும் திரும்பாது பரலோக மடையுமாறு செய்யும் ப்ரயாணம்.
மாநுஷ்யகம் - மனிதனது சம்பந்தமுள்ளது.
மாற்றாண்மை - பகைமை.
முதுக்குறைவினாள் - பேரறிவுடையாள்.
முந்நீர் - சமுத்திரம்.
முரன்று - ஒலித்து.
முழுத்தம் - முஹூர்த்தம்.
முளரி - தாமரை.

முறுவல் - புன்சிரிப்பு.
முன்னிய - நினைந்த.
மேதக்க - சிறந்த.
யாழ்முனிவர் - நாரதர்.
வஞ்சப்பழிப்பு - புகழ்வது போன்று பழித்தல்.
வடமீன் - வடதிசையில் நக்ஷத்திரவடிவமாக இருப்பவள்; அருந்ததி.
வதுவை - விவாகம்.
வந்தியர் - ஸ்துதிபாடகர்.
வயா - கருக்கொண்டார்க்குத் தோன்றும் நோய்; இது, மசக்கையென இக்காலத்து வழங்கும்.
வயிறுவாய்த்தல் - கருக்கொள்ளுதல்.
வலவன் - தேர்ப்பாகன்.
வாஞ்சை - விருப்பம்.
வாரமடந்தையர் - வேசியர்.
வாழ்க்கைத்துணை - மனைவி.
வாளா - வெறுமனே.
வாளி - அம்பு.
வானவூர்தி - விமானம்.
விதானம் - மேற்கட்டு.
விநயம் - வணக்கம்.
விந்தை மகள் - விந்தைமலையில்வாழ்பவள், துர்க்கை.
வெள்ளணி - வெண்மைநிறமாகியஅணி; இது, ஸரஸ்வதிக்கு உள்ளது.
ஸத்காரம் - உபசரித்தல்.
ஸபத்நி - சக்களத்தி.
ஸாமந்தர் - சிற்றரசர்.
ஹஸ்தலாகவம் - கைத்திறம்.

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	24	சர்மவர்மா	சர்வவர்மா
மேல் வருமிடங்களிலும் இப்பெயரை இங்ஙனமே திருத்துக			
23	18	'பெரும்	பெரும்
29	15	'வத்ஸராஜன்	வத்ஸராஜன்
,,	16	மனத்தில்,'	மனத்தில்,
47	26	'நோக்கி, வெண்	நோக்கி, 'வெண்
53	8	'உதயணா!	உதயணா!
56	19	அவ்வரண்மனை	
,,	20	கிடந்த	கிடந்த அவ்வரண்மனை
62	28	அவர்களது ;	அவர்களது
70	22	வேண்டினன்.	வேண்டினள்.
80	15	தேவி, யுணர்	தேவி யுணர்
81	9	வாசவ	'வாசவ
106	9	யௌகாந்	யௌகந்
129	1	கதத்த	தத்த
142	3	முன்னர் நீராட்	நீராட்

ஓம்

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரர் சரித வரலாறு

ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரரது வரலாறு சர்வ சாதாரணமான ஒரு கதையைப்போல் பற்பலவிதமாகப் பரவியுள்ளது. எனினும் அப் பெருமானையே ஆசிரியராகக் கொண்டு தமது பாடல்கள் தோறும் அவர் திருப்பெயரை அமைத்துப் பரவி வந்தவரும் அவரது உருவத் தோற்றம் மகாநாள் முதலியவற்றை நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கணித்துள்ள சுவாநுபூதிச் செல்வருமாகிய பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் தம்மை யடைந்தார்க்கு உபதேசித்த முறையைத் தழுவி இச்சரித்திரம் கீழ்வருமாறு எழுதப் பெற்றுள்ளது.

நினைத்த மாத்திரத்தில் மோக்ஷம் என்று சொல்லும்படியான திருவண்ணாமலையின்கண், சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐசுவரியத்தில் மிகச் சிறந்தவராயினும் செருக்கடையாமல் சிவ பக்தியில் பெரிதும் ஈடுபட்டு ஆண்டவன் ஸந்நிதானத்திற்கு அலகிடுதல், மெழுகிடுதல், பூமாலை புனைதல், பக்தியுடன் சதாகாலமும் பாடுதல் முதலிய தொண்டுகள் புரிவதே பெரும் பாக்கியமெனக் கருதியவரும், உருத்திர கணிகையர் வகுப்பைச் சார்ந்தவருமாகிய முத்தம்மையார் என்ற ஒரு மாது இருந்தனர். இவ்வம்மையார்க்குப் புத்திரப் பேறு பெற ஆசை உண்டாயிற்று. அதனால் இவ்வம்மையார் ஒரு [redacted]ள் குகப் பெருமா[redacted] ஸந்நிதானத்திற்கு முன்பாக நின்று [redacted]ழும்போது, [redacted]த்தில் [redacted]பட்டவனும், ஈச்வர பக்தியில் சிறந்[redacted]ம் புகழ வாழ்பவனும்,

உள்ள ஒரு சற்புத்திரனை தமக்கு அருள வேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனர். அச்சமயம் கண்கள் கூசும்படி திடீ ரென ஓர் ஒளி தோன்றியது. அதனால் அம்மையார் தமது நிலை கலங்கித் தெளிந்த நேரம் "உனக்கு உலகம் புகழும் ஓர் சற்புத்திரன் பிறப்பான்" என்ற அசரீரி வாக்கு உண்டா யிற்று. அதுகேட்டு அம்மையார் ஆனந்த பரவசத்தில் மூழ்கி வீடு திரும்பினர்.

அப்பால் அம்மையார் கர்ப்ப மடைந்தனர்; பத்துத் திங்களும் கழிந்தபின் அம்மையாருக்கு ஒரு சுபதினத்தில் சர்வ மங்கள லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. (இப் பிறப்பானது ஆண் சேர்க்கை யின்றி அமைந்த இயேசு கிறிஸ்து, திருஞான சம்பந்தர் முதலியோ ரைப் போன்றது).

முத்தம்மையார் மிகுந்த செல்வாக்குள்ளவ ராதலால் குழந்தை அதற்குத் தக்கபடி சகல சீருடன் வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. அக்குழந்தை இளமையிலேயே சகல கலைகளும் உணர்ந்து சிவஞான சீலமடைந்து தாயைப்போல் முருகப் பெருமானிடம் மிகுந்த பற்றுள்ளதாக இருந்தது. அம்மை யார் ஆசிரியரது இளமையில் முருகனடி சேர்ந்துவிட்டார்.

ஆசிரியருக்குப் பருவம் முதிர்வதோடு பக்தியும் ஞான மும் மேன்மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. தாயா ரின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றத் திருவருளின் சம்மதமும் நெருங்கிற்று. கலைகளிலும் ஞானத்திலும செல்வத்திலும் ஒப்புயர்வின்றி இருக்கும் ஆசிரியரின நல்ல காளைப் பருவத் திலே செவ்வேட் பரமன் ஆசிரியரை யாட்கொண்டு அவரை உலகப் பிரசித்தராக்கத் திருவுளங் கொண்டார். ஆசிரியரின் மாசற்ற பொன் போன்ற மேனியில் யாதொரு காரணமுமின் றித் திடீரெனத் தொழுநோய் காண ஆரம்பித்தது. (இஃது திருநாவுக்கரசு நாயனார் சூலைநோய் பெற்றதை ஒக்கும்). இதனால் கவலைகொண்ட ஆசிரியர் இப் பெருநோய் ஊழ்வினை, வினை மாதரின் வேட்கை [illegible]வற்றினை பயனாக நேர்வ தென்று தீர்மானித்துத் [illegible]ல்களில் பண்டைவினை

ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரர்

அருவமொரு நான்காகி யுருவமொரு நான்காகி . யறையி
ரண்டும், மருவியுள வுருவருவ மொன்றாகி முத்திறமும் வழுத்த
வொண்ணைப், பெருவெளிக்கு மப்பாலா யுள்ளபொரு ளீதென்றே

போக்கல், போகமாதர் வெறுப்பு, சிற்றின்ப நிவர்த்தி முதலி யவைகளை எடுத்துக் காட்டிப் பாடியுள்ளார்.

நாளுக்கு நாள் நோய் அதிகரிக்க ஆசிரியர் கொடுமை சகியாராகித் தமது செல்வம் மாடமாளிகை முதலியன விடுத்து இறைவன் அநுக்ரகத்தைப் பெற்றாலன்றித் தீரா நோயாகிய அத்தொழு நோய் ஒழியாதெனத் தீர்மானித்து ஆண்டவன் ஸந்நிதானத்தையே தமது வாசஸ்தானமாக்கிக் கொண்டார்.

பின்னர் ஆசிரியர்க்கு அங்கக் குறைவுகள் ஏற்பட்டன; உருவும் குலைந்தது. ஆண்டவன் திருவருளை எதிர்நோக்கி இரவும் பகலும் அவர் தொழுதுகொண்டிருப்பார், ஆனால் மனம் சோரவில்லை. இக்காலத்தில் ஓர் நாள் ஆண்டவன் மனமிரங்கிக் குருவாகத் தரிசனந் தந்து ஞானோபதேசம் செய்து ஜெபமாலை தந்தருளினர். அப்பால் ஆசிரியர் ஆறு நாட்கள் உடல் மறந்த நிட்டையிலிருந்து தெளிந்தபோது, நோய் நீங்கிப் புனித வுடல் பெற்றார். ஆசிரியர் அளவிலா ஆனந்தமடைந்து தமக்கு அநுக்ரகஞ் செய்தருளிய அருணை நாதனைப் பலவாறு புகழ்ந்து புகழ்ந்து மீண்டும் தரிசனந்தர வேண்டினார். குமரவேள் மறுமுறை தரிசனந்தந்து தம்மைப் பற்றிப் பாடும்படி "முத்தைத்தரு" என்ற அடியெடுத்துத்தர, அன்றுமுதல் ஆசிரியர் சந்தமமைந்த திருப்புகழ்ப் பாக்களைப் பல தலங்களுக்கும் சென்று ஆங்காங்கு பாடிக்கொண்டே வந்தார். சிலநாள் கழிந்ததும், தமக்கு அநுக்ரகஞ்செய்த ஆண் டவனை மீண்டும் காண ஆசிரியர்க்கு அவா மேலிட்டது. அப் பேரானந்தம் கிட்டாது ஆசிரியர் மிகவும் துக்கித்தார்; பரித பித்தார். எவ்வெவ்வித முறையில் முறையிட்டும் வேண்டியும் ஆண்டவனது கருணை ஏற்படவில்லை. காட்சிதந்து ஆட் கொண்டு அருளிய பரமனைக் காணாது சரீரத்தை வைத் திருப்பது கூடாதென உறுதிகொண்டு விட்டார்.

ஓலைச் சுவடியில் தாம் எழுதிவைத்திருந்த பாட்டு களனைத்தையும் திரட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கோபுரத்தின்மீ தேறினார்; இறைவனைத் தொழுது, தமது சுவடியிலுள்ள ஒவ்வொரு திருப்புகழையும் மற்றொரு முறை படித்துப் பக்

தியிற் பரவசமானார்; பின் தெளிந்து உலகத்தார் அப்பாடலைப் படித்துப் பாடி உய்தல் கருதிப் பெருங்கருணைகொண்டு, பாடலை ஒவ்வொன்றாகக் கீழே நழுவவிடுத்தார். இதுதான் இவர் பாடிய பதினாயிரம் பாடல்கள் சிதறுண்ட காரணம். எவரெவர் காப்பாற்றிக் கொடுத்தனரோ அவைதான் தற்போது வெளிவந்துள, மற்றவை மறைந்தன. ஆசிரியர் பாடி முடித்தாய்விட்டதாயினும் கோரிய தரிசனத்திற்கு முருகன் இன்னும் கருணை செய்யவில்லை. அதனால் ஆசிரியர் உடலை விடுக்க முன்னரே தீர்மானித்துள்ளபடி கீழே குதிக்கத் தாவி விட்டார். கருணையங்கடலாகிய நமது முருகப்பெருமான் தமது இருகரங்களில் ஆசிரியரைத் தாங்கி மீண்டும் உலகத்தாரின் காரணமாக அவருக்கு அணிமாதி சித்திகளும் அநுக்ரகித்து மறைந்தார்; இவ்விதமாகவே ஆசிரியர் சிலகாலம் கூன், குருடு, செவிடு, முதலியவைகளைச் சொஸ்தப்படுத்தி தீராப்பிணிகளைத் தீர்த்து மற்றும் பல அற்புதங்களும் செய்து கொண்டுவந்தார்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, வில்லிபுத்தூரார் என்பார் ஒருவர் தமது கல்விச்செருக்கால் புலவர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து வாதில் வென்று தோல்வியுறச்செய்து அவர்கள் காதுகளை அரிந்து கொண்டுவந்த விஷயம் ஆசிரியர் கேள்விப்பட்டார். இதைக் கேட்டதும் ஆசிரியர் சற்றும் மனம் சகியாதாராகித் தாமே நேரில் அவரிடம் போய் அவ்வாழ்வாரை வாதில் வென்று அவர் காதை யறுக்காது கர்ணதானமும் மற்றோர் காரணத்திற்காக கண்தானமும் அருளினார். இந்த நிலையில் ஆசிரியரின் கீர்த்தி, பிரதாபம், தயை, அநுக்ரகம், புகழ் முதலியன பரவின. அப்பால் இவரைப் போற்றுவாரும் பின்பற்றுவாரும் மிகுந்தனர்.

திருவண்ணாமலையிலே சம்பந்தாண்டான் என்னுமோர் மந்திரவாதிக்கு இவ்விஷயம் எட்டியதும் அவன் இவரை உயிருடன் காணவும் மனம் பொறாஞகி அக்காலம் அவ்வூரை அரசாண்டவனும் மந்திர சக்திக்காகப் பயந்து தன்னிடம் கட்டுப்பட்டவனுமான பிரபுடதேவ மகாராஜனிடம் நமது ஆசிரியரைக் கொணர்வித்தான்; இராஜசபையில் பலருமறிய

ஆசிரியரை அவர் தம் ஆத்மநாதனுகிய முருகப்பெருமானை வரவழைத்துக் காண்பிக்கும்படிக்கும், அதற்கு ஈடாகத் தான் உபாசனை செய்துவந்த தேவியை அங்ஙனமே வரவழைப்ப தாகவும் வாக்குறுதி செய்துகொண்டான். அரசன் கட்டளைப்படி ஏற்பாடுகள் யாவும் முடிந்த பின்னர், முதலில் சம்பந்தாண்டான் தன் தேவியை வரவழைப்பதற்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டும் தேவி மறுத்துவிட்டாள். நமது ஆசிரியரோ வெகு எளிதில் "அதல சேடனாராட" என்ற பதிகத்தைப்பாடி முருகப்பெருமானை யாவரும் காண மயில் வாகனரூடராகக் காட்சி தந்தருளச் செய்தார்.

நிற்க, யாதொரு காரணத்தாலேயோ, அரசனின் இரு கண்களின் ஒளிமறைய, ஆசிரியர் அவன்பால் மிகுந்த கருணை கொண்டவராய்த் தாமே ஒரு கிளி யுருக்கொண்டு விண்ணுலகம் சென்று பாரிஜாத மலர் கொணர்ந்து அரசனின் குருட்டுத் தன்மையைப் போக்கி யருளினர். இவர் புரிந்த பல அதிசயங்களில் இது ஒன்று. (மற்றும் இவர் பரகாயப் பிரவேசம் என்றதோர் அற்ப வித்தையினுல் தமது வுடலைத் திருவண்ணுமலைக் கோபுரத்தின் ஓர் பகுதியில் மறைத்து வைத்துச் செத்துக்கிடந்ததோர் கிளியுடலில் புகுந்து பூக்கொணர சென்றதாகவும் திரும்பி வருங்கால் இவருடல் சம்பந்தாண்டான் சூழ்ச்சியினுல் எரித்து விடப்பட்டதாகவும் கற்பனை பிறந்துள்ளது. ஆண்டவன் இவர்பால் கொண்டுள்ள பெருங் கருணைக்கும் ஆசிரியரது பெருந்தகைமைக்கும் இக்கற்பனை பொருந்துமோ?)

முடிவாகக் கூறின், இவர் தரிசித்துத் பாடாத முருகன் க்ஷேத்திரமே கிடையாது. மற்றும் இவர் பாடியது கந்த ரலங்காரம், கந்தரநுபூதி, வகுப்பு, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம் முதலியன. இவர் தம்மை ஆசிரியராகக் கொள்வார்க்கு இன்றும் என்றும் அநுக்ரகித்து ஆண்டவன் திருவடி பெறுவதில் உதவி புரியக் காத்திருப்பது சரதம். இவரைக் கொண்டாடும் நாள் ஆண்டுதோறும் உத்தராயணத்து ஆரும் பௌர்ணமி யெனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரர் திருவடி வாழ்க.

ஓம்

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் சரித வரலாறு

அருணகிரிநாதரைப்போலவே முருகனொருவனையே பாடி அநுபூதிபெற்றுச் சமீபத்தில் திருவான்மியூரைச் சார்ந்த மயூர புரத்தில் சமாதியமர்ந்திருக்கும் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் திருவிராமேச்சுரத்தைச் சேர்ந்த பாம்பனில் பிறந்தவர். இப்பெரியார் இளமையிலேயே முருகன் பக்தி பூண்டொழுகுபவராய்த் தவம், சாந்தம், சீலம் முதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தியிருந்தார். சுவாமிகள் முதன்முதலாகத் தேவராய சுவாமிகளருளிச்செய்த கந்தர் சஷ்டிக் கவசத்தை வெகு பக்தி சிரத்தையோடு பாராயணஞ் செய்துவந்தார்; பின்னர் ஆண்டவனைத் தாமும் பாடும்படியான ஆற்றலை அவாவினர்.

இவருக்கு வயது சுமார் பன்னிரண்டு இருக்கும்போது தமது தோட்டத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து வருகையில் ஆண்டவனைப்பாடும் திறமைக்காக இவர்மனம் திருவருளை நாடியது. தம்மனத்தே 'கங்கையைச் சடையில் பரித்து' என்னுமோர் மங்கலத்தொடர் புத்திக்கெட்ட அன்று முதல் நாளொன்றுக்கு ஒரு பாடலாக ஆண்டவனைப்பாடாது புசியா நியமங் கொண்டார். இவர் செல்வந்தர் வீட்டுப்பிள்ளையா யிருந்தது பற்றி காலத்தில் தமது சொத்துக்கள், குடும்ப விவகாரங்கள் முதலியவற்றில் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. எனினும் 'முத்தர்மனம் மோனத்தே' யென்றபடியே முருகவேளிடத்துப் பற்று அணுவேனும் சுவாமிகள் விடுத்தாரில்லை. இவருக்கு வலுவில் சடக்கரோபதேசம் ஓர் பிராமணரால் செய்யப்பட்டது. உலகவாழ்க்கையில் பற்றில்லா

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

பாம்பனெனும் பதிமுளைத்த பவளக் குன்றே பழம்பாண்டி
தமிழ்ப் பொழிலே பண்பா ரில்லத், தீம்பயிரே அன்புகொழு
திரையே தெய்வத் திறங்கண்ட அறநிலையே செகத்தி லூற்ற
கூம்பலற எழுகதிரே குழந்தை வேலன் குகனெறியே நெறியென
...வென் றுரைத்தொழுகி உலகில் வாழ்ந்த் உய

தும் இறைவனையே சதா தியானித்தும் இருந்த காரணத்தால், மணத்தில் பிரியமில்லாதிருந்தும் தமக்குபதேசம் செய்தவரும் சுப்ரமண்ய பக்தியில் சிறந்தவருமான *சேஷமாதவ அய்யரென்னும் அந்தணரின் பிரியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டார். இவருக்கு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. இவர் தமது வாழ்க்கையில் பொய்யே சொல்லக் கூடாதென்ற நிர்ணயம் கொண்டவர். ஆனால் தாம் வீட்டை விட்டு அகலவேண்டுமென்ற இச்சையினால் தம்மனைனோர்க்கு என்னைப் பழநிப்பதி வரும்படி உத்திரவாயுள்ளது என்றோர் பொய் சொன்னதின் காரணத்தினால், அவருக்கு ஆண்டவன் முன்தோன்றி தாம் உத்தரவிடுகிறவரைக்கும் பழநிப்பதி வரலாகாதென்று கட்டளை பிறப்பித்தார். இது வாய்க்கவேயில்லை. சுவாமிகள் யாவற்றிலும் ஆழ்ந்த அறிவு செலுத்துபவர். அருணகிரியாரைப்போலவே பல முருகன் தலங்கள் பேரிலும் பாடியுள்ளார். இவருக்கும் ஆண்டவனைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் வந்துவிட்டது.

தம்மூரைச் சார்ந்த பிரப்பன்வலசை யென்னுமோர் பகுதியில் மயானவெளியிலே ஒரு குழிவெட்டி நாற்புறமும் வேலியிட்டு அதனுள் இறங்கி ஆண்டவனை நோக்கித் தவமிழைப்பதெனவும், தரிசனம்பெறாது மீண்டும் வெளியே வருவதில்லையெனவும் தீர்மானங்கொண்டு அங்ஙனமே செய்து தரிசனமும் உபதேசமும் பெற்றார். இவர் இளமையிலேயே பள்ளிக்கூடப் படிப்பு விடுத்தவராகலின் இவருக்கு ஏற்பட்ட ஆற்றல், ஆண்டவன் அநுக்ரகமே யென உணர்ந்தாராய் 'யாமோதிய கல்வியு மெம்மறிவும் தாமேபெற வேலவர் தந்தது' என நிர்ணயித்து, தாமியற்றிய ஞானநூல், சாத்திரநூல், இலக்கியநூல், இலக்கணநூல், பக்திநூல்கள் முதலிய யாவற்றினும் உட்பொருள் முருகனாகவே வைத்துள்ளார்; எச்சமயத்தும் கூறியுள்ள கடவுள் தம்முருகனே யென்பார். இவர் மகம்மதியர் கோரியையும், கிறிஸ்துவர் கோயிலையும், தமது இறைவனிருப்பிடமாக நினைப்பார்.

இவர் சென்னைக்குவந்தது சுமார் நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்பேயாம். இவர் சித்துக்களில் யாதும் விருப்பமின்றி,

இளம்பூரணன் தம்மையாட்கொள்ளும் விழைவு ஒன்றே பற்றியிருந்தனர். எனினும் இவர் நேராகச் செய்யாவிடினும், இவரியற்றிய ஷண்முக கவசமும், பஞ்சாமிர்த வண்ணமும் பலவிடத்துப் பலருக்கு ஆச்சரியகரமான நன்மைகள் புரிகின்றன. சுவாமிகளின் தவவலிமையே அவற்றுள் மறைந்து இருக்கின்றதுபோலும்.

சைவசமயாசிரியர் நால்வர் சிவபெருமானைப் பண்முறையாகப் பாடியவிதம் முருகனை யாரும் பாடவில்லை. அது குறைவாகவுள்ளதென்று, சுவாமிகள் கருதி அப்பண்முறையில் நால்வர் பாடிய முறையாகத் திருவலங்கற்றிரட்டு எனமகுடம் சூட்டி பல தலங்களுக்குப் பதிகம் பாடியுள்ளார். இவ்வரிய செய்யுட்களை முருகனிடத்துச் சிறிது அன்புடையாரும் பரிபாலிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களே யாவர்.

மேற்கூறிப்போந்த வண்ணம் இவர் தம்மை எந்த முறையிலும் பிரபலப் படுத்திக்கொள்ளக் கூடா தென்னும் கொள்கையராய் இருந்ததில், இவர் ஆண்டவனை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்ததிலேயே இருந்து விட்டார். இவர் இயற்றிய சாத்திரநூல்கள், இலக்கியநூல்கள், பக்தி நூல்கள் மற்றும் இவர் துறவறவாழ்க்கையில் கண்ட அதிசயங்கள், அநுபவங்கள் இவர் இயற்றிய நூல்களைக் கொண்டாடுபவரே அறிவர்.

இவருக்கு வயது சுமார் எழுபத்திரண்டிருக்கும். உலகை ஆடம்பரத்திற்கு மறைந்திருந்தாரெனினும் முருகப் பெருமான் இவரைப் பற்றியும், இவரது தவத்திற்குத் தாம மகிழ்ந்து அநுக்ரகித்ததையும் உலகத்தாரறியும்படி ஒரு திருவிளையாடல் புரிந்தார். தமக்கிருந்த பல சீடர்களுள் இவரே தெய்வம், இவரே செல்வம், இவரே தனக்கு உலகில் யாவுமென்று தமது வருமானத்தையும் உழைப்பையும் தமது பத்தினியாரோடு இவர் திருவடியில் சமர்ப்பித்த சுப்பிரமணிய தாசரென்னும் தீக்ஷாநாமம் பெற்ற பிரபல சோதிடர் சின்னசாமி பிள்ளையவர்கள், சுவாமிகளுக்கு எல்லாச் சௌகரியங்களும் புரியவிருக்க, தாம் தனித்துக் கால் நடையாக

சென்னையில் மிருதியும் நடமாட்டமுள்ள வீதியின் வழியாகச் சென்றனர். அப்போது குதிரை பூட்டிய வண்டி யொன்று சுவாமிகளின்மேல் மோதியது. மோதவே சுவாமிகள் கீழே விழுந்துவிட்டனர். அவர்மேல் வண்டிச் சக்கரமேறி கால் எலும்பு முறிந்து ரத்தம் பெருவாரியாகப் பெருக, சுவாமிகள் மூர்ச்சை யடைந்தார். பின்னர் இவர் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனர். அங்கே சுவாமிகளைக் கவனித்த மருத்துவ அதிகாரிகள் சுவாமிகள் வயது சென்றவராயிருத்தல் பற்றியும், உப்பு, புளி நீக்கியுண்ட காரணம் பற்றியும், எலும்புகள் கூடுவது அசாத்தியமென்றுரைத்தனர். அப்பால் சுவாமிகளைப் பின்பற்றுவாரில் மூவர் முறையாக நெறியுடன் ஷண்முக கவச பாராயணம் செய்யத் தொடங்கி அதனை நியமமாய்ச் செய்துவந்தனர். அவருள் ஒருவருக்கு பதினோராம் நாள் சுவாமிகளின் முறிந்த கால் இருவேல்களினால் பொருத்தப்பட்டுக் கூடுவது தோன்றிற்று. இவ்வதிசயம் உடனே சுவாமிகளுக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. அதே மகாநாளில் சுவாமிகளும் வேற்கைப்பரமன் தமதிடம் நாடி, தமது முறிந்த காலைப் பொருத்தின காட்சியும் கண்டார். இப்பெரும் அதிசயத்தை உலகத்தாரறிய சுவாமிகள் மார்கழிமாதத்தில் அமரபக்ஷம் (வளர்பிறை) பிரதமை திதியில் கொண்டாடிய விழாவே மயூரவாகன சேவனம்.

இக்கலியுகத்தும் இவ்வளவு சமீபகாலத்தில் நடந்ததோர் பெரிய அதிசயத்தை உலகத்தார் யாவரும் காணவும் அப்பரம கருணாநிதியைப் போற்றவும் போற்றி, இஷ்டார்த்தி சித்திகளையடையவும் ஆண்டவன் நமது சுவாமிகள் மூலமாக நமக்கு விளக்கியது மறக்கத்தக்கதன்றாம். இவரது குருபூஜா தினம் வைகாசி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் (தேய்பிறை) சஷ்டி திதியாகும்.

ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரர் அருளிய திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களை ஆறு திருமுறைகளாக வகுக்க எண்ணி வெளியிட்ட ஆசிரியர், தம்முடைய பாடல்களையும் ஆறு மண்டலங்களாக வகுத்தருளினார். அன்பர்கள் ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் நித்திய பிரார்த்தனையிலே பாராயணஞ் செய்துய்யுமாறு, அம் மண்டலத் திருமுறையில் மண்டலத்திற்கொன்றாக ஆறு பாசுரங்கள் இங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முதன் மண்டலம்

கங்கையைச் சடையிற் பரித்துமறி மழுவங்
கரத்திற் றரித்தருத்ரங்
காட்டுமுழவை யதளைத் தனிமன்றி லாடுகங்
காளற் கபின்னமாய்
சங்கரி சடாதரி சருவாணி கல்யாணி
தற்பரி பவானிதந்த
தந்திமுக னேடுமற் றைந்துபெயர் சீர்மையுந்
தன்னகத் தாளதெய்வமே
மங்கையர்த மின்பெனுந் துன்பினை விரும்புமட
மார்க்கத்தை விட்டதீதர்
வாழ்வுக்கும் வாழ்வாய வாழ்வினை யளிக்குமுன்
மலரடி தியானிக்கவும்
அங்கையினி னெல்லியங் கனியெனத் திருவருளை
யடையவுங் கருணைநல்காய்
அருமறை புகழ்ந்ததிரு முருகசிவ சரவணத்
தாதியே அமரர்கோவே. க

இரண்டாவது மண்டலம்

கமழ்க டம்பணி பூணறுங் கண்டனே
கரையில் விண்மண்ணு நிற்கும கண்டனே
இமிழ்சி லம்பணி தாங்கிரு காலனே
எவையுந் தந்துபின் வாங்கொரு காலனே
தமிழ்நெ டுங்கவி பாடுநா் நாதனே
தந்தைக் குங்குரு வானவ நாதனே
அமிழ்த ராசைகொள் பேரின்பக் கட்டியே
அடிய னேனையும் ஆள்நலங் கட்டியே. உ

மூன்றாவது மண்டலம்

மாபல தேவர்கள் தேவம ஞேலைய
வாழ்வுடை யார்முதல்வா
நீபக ருவணி மார்பவ ஞுரத
நீதிப ராகுமரா
பாபவி நாசக டேசகு கேசுர
பாலவி லோசனமா
தாபமு ளோனுனை யேகதி யாயடை
சார்புளன் ஆளுதியால். ௩

நான்காவது மண்டலம்

கங்கையென் சுதனே யென்னக்
கார்த்திகை மதலா யென்னச்
சங்கரி மகனே யென்னச்
சங்கரன் குருவே யென்ன
மங்கைய ரிருவோ ருந்தா
மணத்திருத் தலைவா வென்னப்
புங்கவர் பரமா வென்னப்
பொலிசிவ னடிபோற் றுவலே. ௪

ஐந்தாவது மண்டலம்

கங்கை வார்கிடைக் கடவுள் ேயெனுங்
கந்த வேள்சய கிய சவ்விய
புங்கன் மாணவ கருளேம் பாதகம்
புரிந்த வோர்மனு டற்கி ரங்கியப்
பங்கம் வீட்டிமுன் கொண்ட ஞூல்டெனப்
பகரன் மெய்யெனில் எளிய னேனமும்
மங்க மாய்த்தருள் புரிவை யேயருள்
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே. ௫

ஆறாவது மண்டலம்

அமரர்சிறை விடுதலைசெய் விமலா
அடியவர்கள் துயரமுறின் அதனையடும் அமலா
சமநிலையர் நினைவிலுறு பொருளே
தகுதகையர் தொழுவிமல மலயமுனி யருளே

கமலவய னறிவரிய சிவனே
கரிமுகவ னிளவலென மிளிர்பரம பவனே
குமரகுரு குமரகுரு வெனவே
குயில்பவர்கள் இதயமன வரதம்வளர் நினைவே. ௬

இவர் தம்மை ஆசிரியராகக் கொள்வார்க்கு இன்றும் என்றும் அநுக்ரகித்து ஆண்டவன் திருவடி பெறுவதில் உதவிபுரியக் காத்திருப்பது சரதம்.

மயூரவாகன சேவனம்

இப்பெருவிழாவானது பல ஆண்டுகளாகத் திருவான்மி யூரைச்சார்ந்த மயூரபுரத்தில் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுரு தாச சுவாமிகள் ஸந்நிதானத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் தரிசிக்க வெகு விமரிசையாக நடைபெற்று வருகின்றது. இது ஒரு தெய்வீகம்பொருந்திய விழாவாகும்.

சித்திரத்தும் பொறிக்க வொண்ணுத் திருவழகைச் (முருகனை) சித்தத்தாலனைவதேபோல் யாதொரு உருவமு மின்றி மத்தியில் வஜ்ஜிராயுதம்வர, இருபுறங்களிலும் குடைகள், வெண்சாமரங்கள், வேலாயுதங்கள், மயில்கள் பொருந்திய தண்டங்கள், சேவற்கொடிகள், ஆலவட்டம், தீவட்டிகள் முதலிய விருதுகள் சூழ, சகல மேளவாத்தியங்கள் முழங்க, வெகு ஆரவாரத்துடனும் பாணவேடிக்கைகளுடனும் பவனி வருதல். விருதுகளைத் தாங்குபவர்கள் சுத்த ஆகாரம் புசிப்பவர்களாகவும், முருகனிடம் மெய்யன்பு செலுத்துகிறவர்களாகவும் ஒரு தெய்வ வழிபாடுடையராகவும் இருப்பர். பவனி வரும்போது திருப்புகழ், தேவாரபாராயண சபையினர் பாடிக்கொண்டே வருவார்கள்.

இப்பெரும் வைபவமான உத்ஸவம் முதன் முதலில் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளால் சென்னையின்

வடபாரிசத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இம் மயூரவாகன சேவனமானது எம்மதத்தாராலும் ஒரு தெய்வீக வழிபாடாகக் கொள்வதற்கு உருவமில்லாமையே மிகப் பொருந்தியதா யுளது. இது ஒரு அற்புதமான விழாவே. காலத்திற்கேற்ப ஒருவாறு நாகரீக முறையை அனுசரித்தும் உளது. இது வருடாந்தரம் மார்கழி மாதம் அமரபக்ஷம் (வளர்பிறை) பிர தமை திதியில் கொண்டாடப்படுவது.

இந்நூதனமான விழாவின் வரலாறு:—சுமார் பதி நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமர குருதாச சுவாமிகள் கால் எலும்பு முறிவுண்டு மருத்துவ சிகிச்சையில் பயன்படாதெனக் கண்டபோது தம்மையாட் கொண்ட, பரம கருணாநிதியாய குகவேளை எந்நேரமும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது, மேற்குறித்த நன்னாளில் அச்செவ்வேட் பரமன் ஒரு குழந்தை வடிவினனாய் இருமயில்கள் ஆடிவர, தம்மைக் கிடத்தியிருந்த அறைக்குள் வந்து முறிந்திருந்த எலும்புகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்று பொருத்தி, இரு வேலாயுதங்களால் பிணைத்ததாக கனவு கண்டனர். அதற்கு மறுநாள் காலை, மருத்துவ சோதனையில் இத்தோற்றம் உண்மையெனப் புலப்பட்டது. அது எவர்க் கும் அப்பரம கருணாநிதியின் அதிசயச்செயலை விளக்கியது மல்லாமல் ஒருவித தெய்வீக வுணர்ச்சியைத் தந்தது.

ஆண்டவனின், இம்மகா காருண்யசெய்கையை நாமெல் லாம் உணர்வதின் பொருட்டும் உலகம் அறிவதின் பொருட் டும் இவ்விழா ஏற்பட்டுள்ளது.

சென்னையில் மாத்திரமல்ல, மற்று எவ்வூர்களிலும் ஆண்டவனின் பெருங்கருணையை உணர்வதற்கும், அவனு டைய வழிபாட்டில் அழுத்தமாய் நிற்பதற்கும், அருள்பெறு வதற்கும், இவ்விழா மேற்கூறிய அதிசய சம்பவத்தின் முகாந் தரமாக வெளிப்பட்டது தெய்வத்தன்மையேயாம்.

மயூரவாகனன் சேவடி வேல்க.

ஓம்
செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பதிப்பின் கருத்து

செவ்வேட் பரமனைச் சிந்திக்கும் திருவருளுடையீர் :

தெய்வமணம் கமழும் திருப்புகழானது எங்கும் முருகனொளி பரப்பி நின்றது யாவரும் அறிந்ததே. சிவபெருமானையே பாடும் நியமங்கொண்ட தேவார சபைகளும், குகப் பிரமத்தையும் பாட வேண்டுமென்ற அன்புகொண்டு திருப்புகழும் ஓதுகின்றனர். சென்னையில் திருப்புகழையே பாடும் பல சபைகள் நால்வர் தேவாரப் பண் முறையில் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளியற்றிய தோத்திரப் பாடல்களை, திருப்புகழோடு முறையாகப் பாட அவாவு கின்றனர். அங்ஙனமே பாடியும் வருகின்றனர்.

செவ்வேட் பரமன் ஒருவனையே புகழ்ந்து பாடிப் பரவி அநு பூதிபெற்ற ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீந்திரரைப் போன்ற நியமங் கொண்டுள்ளாராதல் பற்றி பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாடிய பாடல்கள் சிறப்புடைத்தென்க.

அறிவு, ஆற்றல், தகைமை யாதொன்றும் பொருந்தாத கடை யேன் எனினும், மேம்பட்டார் கருத்துக்குடன்பட இம்**மயூரவாகனன் பாராயணத்திரட்டு** திரட்டியதில், குற்றங்குறைகள் காணின் அவை பொருத்து மன்னிக்குமாறு தாழ்வுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இப்பதிப்புக்குப் பொருட் சகாயம் செய்தோர்க்கும், உடனி ருந்து உழைத்தோர்க்கும், ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளியற்றிய பாடல்களை இப்பதிப்பில் இணைக்க அனுமதி ஈந்த மகாதேஜோ மண் டல சபை காரியதரிசி திருவாளர் பு. சம்மந்த முதலியார்க்கும், பிர சுரிப்பதற்கு அனுகூலம் யாவும் செய்த கேஸரி அச்சுக்கூடத் தலைமை பதிப்பாளர் திருவாளர் ஆ. ந. அருணசல முதலியார்க்கும், மற்றும் அச்சுப்பிழை திருத்தம் முதலியன வெகு சிரத்தையுடன் புரிந்த திருவாளர் கெ. ஜெகந்நாதம் அவர்கட்கும், எனது தாழ்மை யான வந்தனங்கள் உரிமை யுடையனவாகும்.

இங்ஙனம்,
ந. சிவலிங்கன்.

ஸ்ரீ

மயூரவாகனன் பாராயணத்திரட்டு

சிவசுவாமி வணக்கம்

பாராதி யைம்பூத மல்லாத தாயண்ட
　　பகிரண்ட மூலமான
　　பாவிந்து பரநாத நிலையைக் கடந்தரும்
　　பாவன வரூபவிரிவே
நாராக நிற்குமா மாயையை யகன்றதாய்
　　நாப்பணடி யீறற்றதாய்
　　நானென தெனுநெறிச் செல்வர்கம் பீரமாய்
　　நந்தறிரி பில்லாததாய்
நேராய வுவமான வுவமேய நீத்ததாய்
　　நின்மல வசங்கநபமாய்
　　நித்தபரி பூரண வகண்டதத் துவஞான
　　நிட்டையில் விளங்குநிலவாய்த்
தாராள மாய்முதிய முதனூ லிரண்டுமொரு
　　சம்மதங் கொண்டுமுடிவிற்
　　சாற்றுநற் சச்சிதா னந்தமா யுள்ளசிவ
　　சாமியைச் சிந்தைசெய்வாம்.

ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் அருணகிரி முனீந்திரர் வணக்கம்

அருவமொரு நான்காகி யுருவமொரு
நான்காகி யறையி ரண்டும்
மருவியுள வுருவருவ மொன்றாகி
முத்திறமும் வழுத்த வொண்ணுப்
பெருவெளிக்கு மப்பாலா யுள்ளபொரு
ளீதெனவே பெரிதுஞ் சேயோன்
ஒருவனையே புகழ்ந்தவரு ளருணகிரி
சேவடிப்போ துளத்துள் வைப்பாம்.

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் வணக்கம்

அமரருக்கோ ரருநிதியா மறுமுகன்சீர்
பரவிமகி ழரசே போற்றி
நமரெனவே தொழுமடியார் நெஞ்சுருக
நயந்தோதும் நாதா போற்றி
சமரபுரிக் கினியதவ வடிவழகே
பாம்பன்பேர் சாமி போற்றி
குமரகுரு தாசனெனுங் குணக்குன்றே
அருள்பழுத்த குருவே போற்றி.

விநாயகர் வணக்கம்

கைத்தல நிறைகனி யப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுக னடிபேணிக்
கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ
கற்பக மெனவினை கடிதேகும்
மத்தமு மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை

மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை யிபமாகி
அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே.

உம்பர்தருத் தேனுமணிக் கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத் துணர்வூறி
இன்பரசத் தேபருகிப் பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற் றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே.

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை
பக்ஷியெனு முக்ரதுர கமுநீபப்
பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்
திக்கதும திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்றடியு முற்றியப னிருதோளும்
செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பெனஎ னக்கருள்கை மறவேனே,

இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரைப ருப்புடனெய்
எட்பொரிய வற்றுவரை யிளநீர்வண்
டெச்சில்பய றப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
ரிப்பழமி டிப்பல்வகை தனிமூலம்
மிக்கஅடி சிற்கடலை பட்சணமெ னக்கொளொரு
விக்கினச மர்த்தனெனு மருளாழி
வெற்பகுடி லச்சடில விற்பரம ரப்பரருள்
வித்தகம ருப்புடைய பெருமாளே.

குமாரபரமேச்வர ஸ்தோத்தியம்

பண் - கோல்லி

அரஹர மந்திர வமல நிரந்தர
சரவண சம்ப்ரம சங்கர புத்திர
சுரபதி பூம சுகோதய போதக
பரிபுர சததள பாத நமஸ்தே.

ஆதி யனுதிபு மான வரோதய
ஜோதி நிலாவு ஷடாநந சுபகர
வேதக சமரச விண்டலர் பண்டித
பாதக கண்டன பாத நமஸ்தே.

ஓமர ஹரசிவ வோஞ்சர வணபவ
ரீமர ஹரசிவ நிகழ்பரி புரபவ
ஸ்ரீமர ஹரசிவ திரள்பவ மொழிவளர்
பாமகள் புகழருட் பாத நமஸ்தே.

5

ஆறெழுத்துண்மை

பண் - காந்தாரபஞ்சமம்

அற்புத மாகிய வருமறை மொழிபோல்
வெற்புயர் புவனம்பல் விளங்கிடு மாறு
பற்பல தேவர்கள் படர்ந்தவிண் ணுறினுந்
தற்பர மாவது சரவண பவவே.

பததியு ஞானமும் பரவிடு மார்க்க
மெதகனை யோவகை யிருக்கினு மிகதின்
முததிதந் தனுதின முழுப்பல னல்கச்
சத்திய மாவது சரவண பவவே.

இந்திரன் முனிவர்க ளேதது பொற் சரணென்
செந்திரு நகரிடஞ் சேர்ந்திதில் வாழ
வந்திருப் புகழ்பா டினவருக் கபயந்
தந்தைதந் தருவது சரவண பவவே.

பண் - கௌசிகம்

எண்ணில் பல்வித மாக விருந்திடு
மண்ணெ டைந்து வகைப்படு பூதமும்
பண்ணி வைத்துப் பராபர மாய்நிற்ற
லண்ண லார்பெய ராறக்க ரங்களே.

பூரு வந்தக் கிணைப்புகழ் வாருணஞ்
சீரு யர்ந்த வுதக்கடி சேணுநற்
பூர ணச்செய விற்பொலி வுற்றுள்ள
வார ணன்பெய ராறக்க ரங்களே.

நீண்ட வாழ்வுடை நித்ய வகத்தியன்
பூண்ட மாவறு பூதி புகன்றவன்
காண்டல் கூர்பலர் கண்ணு யிருந்தவை
யாண்ட வன்பெய ராறக்க ரங்களே.

திருப்புகழ்

முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர எனவோதும்

முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரு
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரு மடிபேணப்

பத்துத்தலை தத்தக் கணைதொடு
ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியி லிரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்
பக்ஷத்தொடு ரக்ஷித்தருள்வது மொருநாளே

தித்தித்தெய வொத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொட்கந டிக்கக் கழுகொடு கழுதாடத்

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு
சித்ரப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்குகு குக்குக் குகுகுகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென முதுகூகை

கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல — பெருமாளே.

உயிர்க்குறுதி வேட்டல்

மனத்தி ரைந்தெழு மீளையு மேவிட
கறுத்த குஞ்சியு மேநரை யாயிட
மலர்க்க ணண்டிரு ளாகியு மேநடை — தடுமாறி
வருத்த முந்தர தாய்மனை யாள்மக
வெறுத்தி டங்கிளை யோருடன் யாவரும்
வசைக்கு றுஞ்சொலி னுல்மிக வேதின — நகையாட
எனைக்க டந்திடு பாசமு மேகொடு
சினத்து வந்தெதிர் சூலமு மேகையி
லெடுத்தெ றிந்தழல் வாய்விட வேபய — முறவேதான்
இழுக்க வந்திடு தூதர்க ளானவர்
பிடிக்கு முன்புன தாள்மல ராகிய
இணைப்ப தந்தர வேமயில் மீதினில் — வரவேணும்
கனத்த செந்தமி ழால்நினை யேதின
நினைக்க வுந்தரு வாயுன தாரருள்
கருத்தி ருந்துறை வாயென தாருயிர் — துணையாகக்
கடற்ச லந்தனி லேயொளி சூரனை
யுடற்ப குந்திரு கூறென வேயது
கதித்தெ ழுந்தொரு சேவலு மாமயில் — விடும்வேலா
அனத்த னுங்கம லாலய மீதுறை
திருக்க லந்திடு மாலடி நேடிய
அரற்க ரும்பொருள் தானுரை கூறிய — குமரேசா
அறத்தை யுந்தரு வோர்கன பூசுரர்
நினைத்தி னந்தொழு வாரம ராய்புரி
யருட்செ றிந்தவி நாசியுள் மேவிய — பெருமாளே:

8

திருப்பரங்குன்றம்

உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடு னடியிணை
உறப்ப ணிந்தில னொருதவ மிலனுன தருள்மாறு

உளத்து ளன்பின ருறைவிட மறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன் மலைபோலே

கனைத்தெ ழும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலித னுழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதைகொடு பொருபோதே

கலக்கு றுஞ்செய லொழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தி லென்பய மறமயில் முதுகினில் வருவாயே

வினைத்த லந்தனி லலகைகள் குதிகொள
விழுக்கு டைந்துமெ யுகுதசை கழுகுண
விரித்த குஞ்சிய ரெனுமவு ணரையமர் புரிவேலா

மிகுத்த பண்பயில் குயில்மொழி யழகிய
கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுழுநறை
விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை யுடையோனே

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுனி முறைகொடு
புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
சினத்தை நிந்தனை செயுமுனி வரர்தொழ மகிழ்வோனே

தெனத்தெ னந்தன எனவரி யளிநறை
தெவிட்ட அன்பொடு பருகுயர் பொழில்திகழ்
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே

மன்றலங் கொந்துமிசை தெந்தனந் தெந்தனென
வண்டினங் கண்டுதொடர் குழல்மாதர்
மண்டிடுந் தொண்டையமு துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன தனமார்பில்
ஒன்றஅம் பொன்றுவிழி கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு விழுவேனை
உன்சிலம் புங்கனக தண்டையுங் கிண்கிணியும்
ஒண்கடம் பும்புனையும் அடிசேராய்
பன்றியங் கொம்புகம டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர்சேயே
பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி வந்துவந் தைந்துகர
பண்டிதன் தம்பியெனும் வயலூரா
சென்றுமுன் குன்றவர்கள் தந்தபெண் கொண்டுவளர்
செண்பகம் பைம்பொன்மலர் செறிசோலை
திங்களுஞ் செங்கதிரு மங்குலுந் தங்குமுயர்
தென்பரங் குன்றிலுறை பெருமாளே.

நிலைகந்திரள் கின்றபெ ருங்கிரி
தனில்வந்துத கந்தக னென்றிடு
கதிர்மிஞ்சிய செண்டைஎ றிந்திடு கதியோனே
கடமிஞ்சிய நந்த விதம்புணர்
கவளந்தனை யுண்டு வளர்ந்திடு
கரியின்றுணை யென்று பிறந்திடு முருகோனே
பனகந்துயில் கின்ற திறம்புனை
கடல்முன்பு கடைந்த பரம்பரர்
படரும்புய லென்றவ ரன்புகொள் மருகோனே

பலதுன்பமு மூன்று கலங்கிய
சிறியன்புலை யன்கொலை யன்புரி
பவமின்றுக ழிந்திட வந்தருள் புரிவாயே

அனகன்பெயர் நின்றுரு ளுந்திரி
புரமுந்திரி வென்றிட வின்புடன்
அழலுந்தந குந்திறல் கொண்டவர் புதல்வோனே

அடல்வந்து முழங்கி யிடும்பறை
டுடுடுண்டுடு டுண்டுடு டுண்டென
அதிர்கின்றிட அண்ட நெரிந்திட வருசூரர்

மனமுந்தழல் சென்றிட வன்றவ
ருடலுங்குட லுங்கிழி கொண்டிட
மயில் வென்றனில் வந்தருளுங்கன பெரியோனே

மதியுங்கதி ருந்தட வும்படி
யுயர்கின்ற வனங்கள் பொருந்திய
வளமொன்று பரங்கிரி வந்தருள் பெருமாளே.

பண் - பஞ்சமம்

எந்தையே யிறையே யிணையரு ளிலையே
லிங்கியா னுய்ந்திலே னந்தோ
சிந்தைசேர் வானே திகழ்விழுப் பொருளே
திருப்பரங் கிரியுறை சிவனே
பந்தமே போக்கிப் பதவரு ளாக்கிப்
பகலிர வணவிடா நிலையிற்
சந்ததஞ் சேர்க்கத் தயவுசெய் யாயோ
சரவணச் சுயம்பெரு மாளே.

ஏசுறு வருளா மிதநல மிலேயே
　　லிங்கியா னுய்ந்திலே னந்தோ
தேசுசே ரெழிலே திகழ்விழுப் பொருளே
　　திருப்பரங் கிரியுறை சிவனே
பாசமே போக்கிப் பதவரு ளாக்கிப்
　　பரபரி பூரண நிலேயி
னேசமாய் நிலேக்கச் செயும்வகை புரியாய்
　　நிகழயிற் சுயம்பெரு மானே.

இட்டமா மருடா னில்லேயே யாயி
　　னிங்கியா னுய்ந்திலே னந்தோ
சிட்டர்பா லனனே திகழ்விழுப் பொருளே
　　திருப்பரங் கிரியுறை சிவனே
கட்டமோ ணவமாங் கயிற்றினே யறுத்தேன்
　　கவலேயின் றிறங்கடி யாயோ
மட்டிலா வருப்பை யுரைத்தவ னிறைவா
　　மதியயிற் சுயம்பெரு மானே.

திருச்செந்தூர்

இயலிசையி லுசித வஞ்சிக் கயர்வாகி
　　இரவுபகல் மனது சிந்தித் துழலாதே
உயர்கருணே புரியு மின்பக் கடல்மூழ்கி
　　உனேயெனது ளறியு மன்பைத் தருவாயே
மயில்தகர்க லிடைய ரந்தத் தினேகாவல்
　　வனசகுற மகளே வந்தித் தணேவோனே
கயிலேமலே யனேய செந்திற் பதிவாழ்வே
　　கரிமுகவ னிளேய கந்தப் பெருமானே.

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி
சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி
முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி உழலாதே

முந்தைவினை யேவ ராமற் போக
மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக
முந்தடிமை யேனை யாளத் தானு முனைமீதே

திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி
தந்ததன தான தானத் தான
செஞ்செணகு சேகு தாளத் தோடு நடமாடுஞ்

செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை
துங்கஅநு கூல பார்வைத் தீர
செம்பொன்மயில் மீதி லேயெப் போது வருவாயே

அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார
செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார
அண்டருப கார சேவற் கார முடிமேலே

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார
குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார
அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார எழிலான

சிந்துரமின் மேவு போகக் கார
விந்தைகுற மாது வேளைக் கார
செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக் கார எதிரான

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார
துங்கரண சூர சூறைக் கார
செந்திநகர் வாழு மாண்மைக் கார பெருமாளே.

விறல்மார னைந்து மலர்வாளி சிந்த
மிகவானி லிந்து — வெயில்காய

மிதவாடை வந்து தழல்போல வொன்ற
வினைமாதர் தந்தம் — வசைகூற

குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட
கொடிதான துன்ப — மயல்தீர

குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து
குறைதீர வந்து — குறுகாயோ

மறிமா னுகந்த இறையோன் மகிழ்ந்து
வழிபாடு தந்த — மதியாளா

மலைமாவு சிந்த அலைவேலை யஞ்ச
வடிவே லெறிந்த — அதிதீரா

அறிவா லறிந்து னிருதா ளிறைஞ்சு
மடியா ரிடைஞ்சல் — களைவோனே

அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து
அலைவா யுகந்த — பெருமாளே.

கொம்பனை யார்காது மோதிரு கண்களி லாமோத சீதள
குங்கும பாடீர பூஷண — நகமேவு

கொங்கையி னீராவி மேல்வளர் செங்கழு நீர்மாலை சூடிய
கொண்டையி லாதார சோலையில் — மருளாதே

உம்பர்கள் ஸ்வாமீ நமோநம எம்பெரு மானே நமோநம
ஒண்டொடி மோகா நமோநம — எனநாளும்

உன்புக ழேபாடி நானினி அன்புட னாசார பூசைசெய்
துய்ந்திட வீணாள்ப டாதருள் — புரிவாயே

பம்பர மேபோல ஆடிய சங்கரி வேதாள நாயகி
பங்கய சீபாத நூபுரி கரசூலி

பங்கமி லாநீலி மோடிப யங்கிரி மாகாளி யோகினி
பண்டுசு ராபான சூரனொ டெதிர்போர்கண்

டெம்புதல் வாவாழி வாழியெ னும்படி வீறான வேல்தர
என்றுமு ளானேனம னோகர வயலூரா

இன்சொல்வி சாகாக்ரு பாகர செந்திலில் வாழ்வாகி யேயடி
யென்றனை யீடேற வாழ்வருள் பெருமாளே.

கண்டுமொழி கொம்பு கொங்கை வஞ்சியிடை அம்பு நஞ்சு
கண்கள்குழல் கொண்ட லென்று பலகாலும்

கண்டுளம்வ ருந்தி நொந்து மங்கையர்வ சம்பு ரிந்து
கங்குல்பக லென்று நின்று விதியாலே

பண்டைவினை கொண்டு ழன்று வெந்துவிழு கின்றல் கண்டு
பங்கயப தங்கள் தந்து புகழோதும்

பண்புடைய சிந்தை யன்பர் தங்களினு டன்க லந்து
பண்புபெற அஞ்ச லஞ்ச லெனவாராய்

வண்டுபடு கின்ற தொங்கல் கொண்டறநெ ருங்கி யிண்டு
வம்பினைய டைந்து சந்தின் மிகமூழ்கி

வஞ்சியை முனிந்த கொங்கை மென்குறம டந்தை செங்கை
வந்தழகு டன்க லந்த மணிமார்பா

திண்டிறல்பு னைந்த அண்டர் தங்களப யங்கள் கண்டு
செஞ்சமர்பு னைந்து துங்க மயில்மீதே

சென்றசுர ரஞ்ச வென்று குன்றிடை மணம்பு ணர்ந்து
செந்தில்நகர் வந்த மர்ந்த பெருமாளே.

பரிமள களபசு கந்தச் சந்தத் தனமானார்
படையம படையென அந்திக் குங்கட் கடையூாலே

பரியளி நிரைமுரல் கொங்குக் கங்குற் குழலாலே
மறுகிடு மருளனை யின்புற் றன்புற் றருள்வாயே

அரிதிரு மருக கடம்பத் தொங்கற் றிருமார்பா
அலைகுமு குமுவென வெம்பக் கண்டித் தெறிவேலா

திரிபுர தகனரும் வந்திக் குஞ்சற் குருநாதா
ஜெயஜெய ஹரஹர செந்திற் கந்தப் பெருமாளே.

சங்கைதா னென்றுதா னின்றியே நெஞ்சிலே
சஞ்சலா ரம்பமாயன்

சந்தொடே குங்குமா லங்க்ருதா டம்பரா
சம்ப்ரமா நந்தமாயன்

மங்கைமார் கொங்கைசேர் அங்கமோ கங்களால்
வம்பிலே துன்புறுமே

வண்குகா நின்சொரூ பம்ப்ரகா சங்கொடே
வந்துநீ யன்பிலாள்வாய்

கங்கைசூ டும்பிரான் மைந்தனே அந்தனே
கந்தனே விஞ்சையூரா

கம்பியா திந்த்ரலோ கங்கள்கா வென்றவா
கண்டலே சன்சொல்வீரா

செங்கைவேல் வென்றிவேல் கொண்டுசூர் பொன்றவே
சென்றுமோ தும்ப்ரதாபா

செங்கண்மால் பங்கஜா னன்தொழா னந்தவேள்
செந்தில்வாழ் தம்பிரானே.

தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையுந்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேநின்

தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்த்ரதாடம ணிந்துநின் றன்புபோலக்

கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களுங்
கஞ்சமலர் செங்கையுஞ் சிந்துவேலும்

கண்களுமு கங்களுஞ் சந்திர நிறங்களுங்
கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ

புண்டரிக ரண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது

பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும் வளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைகூர

கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலிலு மென்றன்முன்
கொஞ்சிநட னங்கொளுங் கந்தவேளே

கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமண முண்டிடுங்
கும்பமுநி கும்பிடுந் தம்பிரானே.

வரியார் கருங்கண் மடமாதர்
மகவாசை தொந்த மதுவாகி

இருபோது நைந்து மெலியாதே
இருதாளி னன்பு தருவாயே

பரிபால னஞ்செய் தருள்வோனே
பரமேசு ரன்ற னருள்பாலா

அரிகேச வன்றன் மருகோனே
அலைவா யமர்ந்த பெருமாளே.

கொலைமத கரியன ம்ருகமத தனகிரி கும்பத் தனமானார்
குமுதஅ முதஇதழ் பருகியு ருகியபல் கொண்டுற் றிடுநோயேன்
நிலையழி கவலைகள் கெடவுன தருள்விழி நின்றுற் றிடவேதான்
நினதிரு வடிமல ரிணைமன தினிலுற நின்பற் றடைவேனோ
சிலையென வடமலை யுடையவ ரருளிய செஞ்சொற் சிறுபாலா
திரைகட லிடைவரு மசுரனை வதைசெய்த செந்திற் பதிவேலா
விலைநிகர் நுதலிப மயில்குற மகளும்வி ரும்பிப் புணர்வோனே
விருதணி பரகத மயில்வரு குமரவி டங்கப் பெருமாளே.

தந்த பசிதனை யறிந்து முலையமுது
தந்து முதுகுதட *வியதாயார்*
தம்பி பணிவிடைசெய் தொண்டர் பிரியமுள
தங்கை மருகருயி *ரெனவேசார்*
மைந்தர் மனைவியர் கடும்பு கடனுதவு
மந்த வரிசைமொழி *பகர்கேடா*
வந்து தலைநவிர விழ்ந்து தரைபுகம
யங்க வொருமகிட *மிசையேறி*
அந்த கனுமெனைய டர்ந்து வருகையினி
லஞ்ச லெனவலிய *மயில்மேல்நீ*
அந்த மறலியொடு கந்த மனிதனம
தன்ப னெனமொழிய வருவாயே
சிந்தை மகிழுமலை மங்கை நகிலிணைகள்
சிந்து பயமயிலு *மயில்வீரா*
திங்க ளரவுநதி துன்று சடிலரருள்
செந்தி நகரினுறை பெருமாளே.

பண் - பஞ்சமம்

பனியருட் சேஷா பவளச்செவ் வாயா
பச்சைமா லயன்பணி பாதா
புனித குணாளா புகழ்பவர் தோழா
பொன்றிடா வண்டர்தம் பரனே
யெனைமறக் காதிங் கருளிகைப் பவனே
யெழிற்செழுஞ் சீரலை வாயா
தனிநிலைச் சுகனே யுனைமறக் கினுநா
சாற்றிடுஞ் சரவண பவவே.

நண்ணுவா ருறவே யெண்ணுவா ரிறையே
நான்மறை முடிவிற்சொல் பொருளே
மண்ணும்வா னகமும் பண்ணுமாள் வினைஞா
மட்டிலா நடனவெம் பரனே
யுண்ணும்வா னமுதே கன்னலா ரிழுதே
யுயர்நிலைச் சீரலை வாயா
தண்ணமார் சரணு வுனைமறக் கினுநா
சாற்றிடுஞ் சரவண பவவே.

பவமழிப் பவனே சிவமளிப் பவனே
பரிவுடைத் துவிநவ நயனு
நவமொழிப் புகழ்ப்பாச் சொலினவர்க் கிறையே
நச்சினார்க் கினியவெம் பரனே
யுவமையிற் படியா வடிவுடைத் திருவே
யுறைநிலைச் சீரலை வாயா
தவவருட் சனகா வுனைமறக் கினுநா
சாற்றிடுஞ் சரவண பவவே.

திருவாவினன்குடி

மூல மந்திரம் ஓத லிங்கிலை
யீவ திங்கிலை நேய மிங்கிலை
மோன மிங்கிலை ஞான மிங்கிலை மடவார்கள்

மோக முண்டதி தாக முண்டப
சார முண்டப ராத முண்டிடு
மூக னென்றொரு பேரு முண்டருள் பயிலாத

கோல முங்குண வீன துன்பர்கள்
வார்மை யும்பல வாகி வெந்தெழு
கோர கும்பியி லேவி ழுந்திட நினைவாகி

கூடு கொண்டுழல் வேனை யன்பொடு
ஞான நெஞ்சினர் பாலி ணங்கிடு
கூர்மை தந்தினி யாள வந்தருள் புரிவாயே

பீலி வெந்துய ராலி வெந்தவ
சோகு வெந்தமண் மூகர் நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது கொண்டருள் எழுதேடு

பேணி யங்கெதி ராறு சென்றிட
மாற னும்பிணி தீர வஞ்சகர்
பீறு வெங்கழு வேற வென்றிடு முருகோனே

ஆல முண்டவர் சோதி யங்கணர்
பாக மொன்றிய வாலை யந்தரி
ஆதி யந்தமு மான சங்கரி குமரேச

ஆர ணம்பயில் ஞான புங்கவ
சேவ லங்கொடி யான பைங்கர
ஆவி னன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமாளே

கரிய பெரிய எருமை கடவு
கடிய கொடிய திரிசூலன்

கறுவி யிறுகு கயிறொ டுயிர்கள்
கழிய முடுகி யெழுகாலம்

திரியு நரியு மெரியு முரிமை
தெரிய விரவி யணுகாதே

செறிவு மறிவு முறவு மனைய
திகழு மடிகள் தரவேணும்

பரிய வரையி னரிவை மருவு
பரம ரருளு முருகோனே

பழன முழவர் கொழுவி லெழுது
பழைய பழநி யமர்வோனே

அரியு மயனும் வெருவ வுருவ
அரிய கிரியை யெறிவோனே

அயிலு மயிலு மறமு நிறமு
மழகு முடைய பெருமாளே.

திமிர வுததி யனைய நரக
செனன மதனில் விடுவாயேல்

செவிடு குருடு வடிவு குறைவு
சிறிது மிடியு மணுகாதே

அமரர் வடிவு மதிக குலமு
மறிவு நிறையும் வரவேநின்

அருள தருளி யெனையு மனதொ
டடிமை கொளவும் வரவேணும்

சமர முகவெ லசுரர் தமது
தலைக ளுருள மிகவேவுநீள்

சலதி யலற நெடிய பதலை
தகர அயிலை விடுவோனே

வெமர வணையி லினிது துயிலும்
விழிகள் நளினன் மருகோனே

மிடறு கரியர் குமர பழநி
விரவு மமரர் பெருமாளே.

அவனிதனி லேபிறந்து மதலையென வேதவழ்ந்து
அழகுபெற வேநடந்து இளைஞோனாய்
அருமழலை யேமிகுந்து குதலைமொழி யேபுகன்று
அதிவிதம தாய்வளர்ந்து பதினாறாய்
சிவகலைக ளாகமங்கள் மிகவுமறை யோதுமன்பர்
திருவடிக ளேநினைந்து துதியாமல்
தெரிவையர்க ளாசைமிஞ்சி வெகுகவலை யாயுழன்று
திரியுமடி யேனையுன்ற னடிசேராய்
மவுனவுப தேசசம்பு மதியறுகு வேணிதும்பை
மணிமுடியின் மீதணிந்த மகதேவர்
மனமகிழ வேயணைந்து வொருபுறம தாகவந்த
மலைமகள்கு மாரதுங்க வடிவேலா
பவனிவர வேயுகந்து மயிலின்மிசை யேதிகழ்ந்து
படியதிர வேநடந்த கழல்வீரா
பரமபத மேசெறிந்த முருகனென வேயுகந்து
பழநிமலை மேலமர்ந்த பெருமாளே

ஈருளளக பார கொங்கை மகளிர்வச மாயி சைந்து
சுபாதக்ரியை யால்வி ளங்கு மதனாலே
சுருதியென வேதி னைந்து அறிவிலிக ளோடி ணங்கு
தொழிலுடைய யானு மிங்கு னடியார்போல்
அருமறைக ளோதி னைந்து மனுநெறியி லேந டந்து
அறிவையறி வால றிந்து நிறைவாகி
அகிலபுவ னாதி யெங்கும் வெளியுறமெய்ஞ் ஞான இன்ப
அமுதையொழி யாத ருந்த அருள்வாயே
பருதிமகன் வாசல் மந்த்ரி அநுமனொடு நேர்ப ணிந்து
பரிதகழை யாமுன் வந்து பரிவாலே
பரவியவி பீஷ ணன்பொன் மகுடமுடி சூட நின்ற
படைஞரொடி ராவ ணன்ற னுறவோடே
ஈரிபுகுத மாறி லண்டர் குடிபுகுத மாறு கொண்ட
ரகுபதியி ராம சந்த்ரன் மருகோனே
இளையகுற மாது பங்க பழநிமலை நாத கந்த
இமயவள்த னல்ம கிழ்ந்த பெருமாளே.

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி
ஆகபணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும்
ஏறுமயில் வாகனகு காசரவ ணாஎனது
ஈசஎன மானமுன தென்றுமோதும்
ஏழைகள் வியாகுலமி தேதெனவி னாவிலுனை
யேவர்புகழ் வார்மறைபு மென்சொலாதோ

நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவ வேலஅணி
நீலமயில் வாகவுமை தந்தவேளே
நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாமடிய
நீடுதனி வேல்விடும டங்கல்வேலா
சீறிவரு மாறவுணனுயிருணு மானேமுக
தேவர்துணை வாசிகரி அண்டகூடஞ்
சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம
தேவர்வர தாமுருக தம்பிரானே.

அபசார நிந்தைபட் டுழலாதே
அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே
உபதேச மந்திரப் பொருளாலே
உனைநானி னைந்தருட் பெறுவேனோ
இபமாமு கன்தனக் கிளையோனே
இமவான்ம டந்தையுத் தமிபாலா
ஜெபமாலை தந்தசற் குருநாதா
திருவாவி னன்குடிப் பெருமாளே.

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத் தேவைத் துணரேனே
உனதுபழ நிமலையெனு மூரைச் சேவித் தறியேனே
பெருபுவியி லுயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக் குறியேனே
பிறவியற நினைகுவனெ னாசைப் பாடைத் தவிரேனோ
துரிதமிடு நிருதர்புர சூறைக் காரப் பெருமாளே
தொழுதுவழி படுமடியர் காவற் காரப் பெருமாளே
விருதுகவி விதரணவி நோதக் காரப் பெருமாளே
விறன்மறவர் சிறுமிதிரு வேளைக் காரப் பெருமாளே.

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்த்ரமிரு
செவிமீதி லும்பகர்செய் குருநாதா
சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால கந்தநின
செயலேவி ரும்பியுளம் நினையாமல்
அவமாயை கொண்டுலகில் விருதாவ லைந்துழலு
மடியேனை அஞ்சலென வரவேணும்
அறிவாக மும்பெருக இடரான துந்தொலைய
அருள்ஞான இன்பமது புரிவாயே
நவநீத முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி
ரகுராமர் சிந்தைமகிழ் மருகோனே
நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத
நலமான விஞ்சைகரு விளைகோவே
தெவயானை யங்குறமின் மணவாள சம்ப்ரமுறு
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர் வடிவேலா
திருவாவி னன்குடியில் வருவேள்ச வுந்தரிக
செகமேல்மெய் கண்டவிறல் பெருமாளே.

பண் - நட்டராகம்

சிங்கா நன்குதவுந் திரு வாறெ ழுத்தாளா
கங்கா ளன்குருவே நினை யேக ருத்தில்வைத்தேன்
மங்கா வாழ்வுடையா யெனை வாவென் றேழையாய்
தெங்கார் தென்பழநித் திருக் கோவி லுள்ளாயே.

எல்லாருந்தொழுது நல மேற்க வென்றிலற
மில்லா மாதுறவா யில காறெ ழுத்திறைவா
வல்லார் வானவனே யெனை வாவென் றேழையாய்
செல்வா தென்பழநித் திருக் கோவி லுள்ளாயே.

மண்ணோர் சிவனெலா மினு மாண்டெட ழாதவகை
பண்ணு நிற்குமருட் பர மேயண் ணுமலையா
னண்ணு வென்னுயிரே யெனை வாவென் றேயழையாய்
தெண்ணோர் தென்பழநித் திருக் கோயி லுள்ளாயே.

திருவேரகம்

சரணகம லால யத்தை அரைநிமிஷ நேர மட்டில்
தவமுறை தி யானம் வைக்க அறியாத
சடகசட மூட மட்டி பவவினையி லேச னித்த
தமியன்மிடி யால்ம யக்க முறுவேனோ
கருணைபுரி யாதி ருப்ப தெனகுறையி வேளை செப்பு
கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே
கடகபுய மீதி ரத்ந மணியணிபொன் மாலை செச்சை
கமழுமண மார்க டப்ப மணிவோனே
தருணமிதை யாமி குத்த கனமதுறு நீள்ச வுக்ய
சகலசெல்வ யோக மிக்க பெருவாழ்வு
தகைமைசிவ ஞான முத்தி பரகதியு நீகொ டுத்து
தவிபுரிய வேணு நெய்த்த வடிவேலா
அருணதள பாத பத்ம மதுநிதமு மேது திக்க
அறியதமிழ் தான ளித்த மயில்வீரா
அதிசயம நேக முற்ற பழநிமலை மீது தித்த
அழகதிரு வேர கத்தின் முருகோனே

தெருவினில் நடவா மடவார்
திரண்டொ டாக்கும் வசையாலே

தினகர னெனவே லையிலே
சிவந்து திக்கும் மதியாலே

பொருசிலை வளையா இளையா
மதன்றொ டுக்குங் கணையாலே

புளகித முலையா ளலையா
மனஞ்ச லித்தும் விடலாமோ

ஒருமலை யிருகூ றெழவே
யுரம்பு குத்தும் வடிவேலா

ஒளிவளர் திருவே ரகமே
யுகந்து நிற்கும் முருகோனே

அருமறை தமிழ்நூ லடைவே
தெரிந்து ரைக்கும் புலவோனே

அரியரி பிரமா தியர்கால்
விலங்க விழ்க்கும் பெருமாளே.

குமர குருபர முருக சரவண
குகசண் முககரி பிறகான

குழக சிவசுத சிவய நமவென
குரவ னருள்குரு மணியேயென்

றமுத இமையவர் திமிர்த மிடுகட
லதென அநுதின முனையோதும்

அமலை அடியவர் கொடிய வினைகொடு
மபய மிடுகுர லறியாயோ

திமிர எழுகட லுலக முறிபட
திசைகள் பொடிபட வருசூரர்

சிகர முடியுடல் புவியில் விழவுயிர்
திறைகொ டமர்பொரு மயில்வீரா

நமனை யுயிர்கொளு மழலி னிணைகழல்
நதிகொள் சடையினர் குருநாதா

நளின குருமலை மருவி யமர்தரு
நவிலு மறைபுகழ் பெருமாளே.

கொடிமாம லர்க்குளின்ப முளமேவி ரிக்குநண்பு
தருமா கடப்பமைந்த தொடையாலே

கனமேரு வொத்திடும்ப னிருமாபு யத்தணிந்த
கருணாக ரப்ரசண்ட கதிர்வேலா

வடிவார்கு றத்திதன்பொ னடிமீது நித்தமுந்தன்
முடியான துற்றுகந்து பணிவோனே

வளவாய்மை சொற்ப்ரபந்த முளகீர னுக்குகந்து
மலர்வாயி லக்கணங்க ளியல்போதி

அடிமோனை சொற்கிணங்க வுலகாம வப்ப மன்று
னருளால ளிக்குகந்த பெரியோனே

அடியேனு ரைத்தபுன்சொ லதுமீது நித்தமுந்த
னருளேத ழைத்துகந்து வரவேணும

செடிநேரு டற்குடம்பை தனின்மேவி யுற்றிடுந்த
படிதான லக்கணிங்க ணுறலாமோ

திறமாத வர்க்கணிந்து னிருபாத பத்மமுய்ந்த
திருவேர கத்தமர்ந்த பெருமாளே.

நாவேறு பாமணத்த பாதாரமே நினைத்து
நாலாறு நாலுபற்று வகையான
நாலாரு மாகமத்தி னூலாய ஞானமுத்தி
நாடோறு நானுரைத்த நெறியாக
நீவெறெனாதிருக்க நான்வெறெனாதிருக்க
நேராக வாழ்வதற்கு னருள்கூர
நீடார்ச டாதரத்தின் மீதேப ராபரத்தை
நீகாணெனா அனைச்சொ லருள்வாயே
சேவேறு மீசர்சுற்ற மாஞான போதபுத்தி
சீராக வேயுரைத்த குருநாதா
தேரார்கள் நாடுசுட்ட சூரார்கள் மாளவெட்டு
தீராகு காகுறத்தி மணவாளா
காவேரி நேர்வடக்கி லேவாவி பூமணத்த
காவார்சு வாமிவெற்பின் முருகோனே
கார்போலு மேனிபெற்ற மாகாளி வாலைசத்தி
காமாரி வாமிபெற்ற பெருமாளே.

நிறைமதி முகமெனு மொளியாலே
நெறிவிழி கணையெனு நிகராலே
உறவுகொள் மடவர்க ளுறவாமோ
உனதிரு வடியினி யருள்வாயே
மறைபயி லரிதிரு மருகோனே
மருவல ரசுரர்கள் குலகாலா
குறமகள் தனைமண மருள்வோனே
குருமலை மருவிய பெருமாளே.

பாதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ரருளிய குமரேசா
பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா
காது மொருவிழி காக முறஅருள்
மாய னரிதிரு மருகோனே
கால னெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட அருள்வாயே
ஆதி யயனொடு தேவர் சுரருல
காளும் வகையுறு சிறைமீளா
ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள்
சூழ வலம்வரு மிளையோனே
சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனி லுறைவோனே
சூர னுடலற வாரிசுவறிட
வேலை விடவல பெருமாளே.

வாதமொடு சூலை கண்ட மாலைகுலை நோவு சந்து
மாவலிவி யாதி குன்ம மொடுகாசம்
வாயுவுட னேப ரந்த தாமரைகள் பீன சம்பின்
மாதர்தரு பூஷ ணங்க ளெனவாகும்
பாதகவி யாதி புண்க ளானதுட னேதொ டர்ந்து
பாயலைவி டாது மங்க இவையால்நின்
பாதமல ரான திங்க ணேயமற வேம றந்து
பாவமது பானமு ண்டு வெறிமூடி

ஏதமுறு பாச பந்த மானவலை யோடு மூன்று
ஈனமிகு சாதி யிங்க ணதிலேயான்

ஈடழித லான தின்பின் மூடனென வோது முன்புன்
ஈரஅருள் கூர வந்து எனையாள்வாய்

சூதமகிழ் பாலை கொன்றை தாதுவளர் சோலை துன்றி
சூழுமதில் தாவி மஞ்சி னளவாகத்

தோரணநன் மாட மெங்கு நீடுகொடி யேத ழைந்த
சுவாமிமலை வாழ வந்த பெருமாளே.

பண் - கௌசிகம்

நஞ்சமுண்டகண்டனார் நயந்துதந்தசெல்வனே
பஞ்சபாதகந்தணந்த பண்பினோர்தொழுங்குகா
விஞ்சிசூழ்தடங்கண்மேய வேரகச்சுரேசனே
தஞ்சமென்றடுத்தவென் றனைப்புணர்ந்துகொள்வையே.

வாசவன்றிருக்குசத்து நீழலில்வழுத்திய
வீசதூஷணைக்கிணங்கி னோர்புரந்தகித்துளோ
ரேசுறுதளித்தசெல்வ வேரகச்சுரேசனே
தாசனென்றடுத்தவென் றனைப்புணர்ந்துகொள்வையே.

உம்பரும்புகழ்வகுப் புரைத்தவன்றொடுத்தசீர்
பம்புமாலையைத்தினந்தி னம்புனைந்தபாவகி
யெம்பிரானெனக்குணிற்கு மேரகச்சுரேசனே
சம்புவென்றடுத்தவென் றனைப்புணர்ந்துகொள்வையே.

குன்றுதோறாடல்

நகைத்து வுருக்கி விழித்து மிரட்டி
நடித்து விதத்தி லதிமோகம்

நடத்து சமத்தி முகத்தை மினுக்கி
நலத்தி லணைத்து மொழியாலும்

இசைத்த வரத்தி லடுத்த பொருட்கை
திரட்டி யெடுத்து வரமேவசெய்

திருட்டு முலைப்பெண் மருட்டு வலைக்குள்
தெவிட்டு கலைக்குள் விழுவேனோ

பகைத்த அரக்கர் சிரத்தை யறுத்து
படர்ச்சி கறுத்த மாமேலறி

பணைத்த கரத்த குணத்த மணத்த
பதத்த கனத்த தனமாதை

மிகைத்த புனத்தி லிருக்கு மணைத்து
வெளுத்த பொருப்பி லுறைநாதா

விரித்த சடைக்கு ளொருத்தி யிருக்க
ம்ருகத்தை யெடுத்தோர் பெருமானே.

சீரான கோல கால நவமணி
மாலாபி ஷேக பார வெகுவித
தேவாதி தேவர் சேவை செயுமுக மலராறும்

சீராடு வீர மாது மருவிய
ஈராறு தோளு நீளும் வரியளி
சீராக மோது நீப பரிமள இருதாளும்

ஆராத காதல் வேடர் மடமகள்
ஜீமூத மூர்வ லாரி மடமகள்
ஆதார பூத மாக வலமிட முறைவாழ்வுட

ஆ ராயு நீதி வேலு மயிலுமெய்ஞ்
ஞா ஞபி ராம தாப வடிவமும்
ஆ பாத னேனு நாளு நினைவது பெறவேணும்

ஏ ராரு மாட கூட மதுரையில்
மீ தேறி மாறி யாடு மிறையவர்
ஏ மேழு பேர்கள் கூற வருபொரு ளதிகாரம்

ஈ டாய வூமர் போல வணிகரி
லூ டாடி யால வாயில் விதிசெய்த
லீ லாவி சார தீர வரதர குருநாதா

கூ ராழி யால்முன் வீய நினைபவ
னீ டேறு மாறு பானு மறைவுசெய்
கோ பால ராய னேய முளதிரு மருகோனே

கோ டாம லார வார அலையெறி
கா வேரி யாறு பாயும் வயலியில்
கோ ஞடு சூழ்வி ராலி மலையுறை பெருமாளே.

கனமு மணிலமு மனல்புனல் நிலமமை
கள்ளப் புலாற்கி ருமிவீடு
கனலெழ மொழிதரு சினமென மதமிகு
கள்வைத்த தோற்பை சுமவாதே
யுகஇறு திகளிலு மிறுதியி லொருபொருள்
உள்ளக்க ணோக்கு மறிவூறி
ஒளிதிக முருவுரு வெனுமறை யிறுதியி
லுள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே

ம்ருகமத பரிமள விகசித நளினநள்
வெள்ளைப் பிராட்டி இறைதாளு

விடதர குடிலச டிலமிசை வெகுமுக
வெள்ளத்தை யேற்ற பதிவாழ்வே

வகுளமு முகுளித வழைகளு மலிபுன
வள்ளிக் குலாத்தி கிரிவாழும்

வனசரர் மரபினில் வருமொரு மரகத
வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே.

கரையற வுருகுதல் தருகயல் விழியினர்
கண்டான செஞ்சொல் மடமாதர்

கலவியில் முழுகிய நெறியினி லறிவுக
லங்காம யங்கும் வினையேனும்

உரையையு மறிவையும் உயிரையு முணர்வையும்
உன்பாத கஞ்ச மலர்மீதே

உரவொடு புனைதர நினைதரு மடியரோ
டொன்ருக என்று பெறவேனோ

வரையிரு துணிபட வளைபடு சுரர்குடி
வந்தேற இந்த்ர புரிவாழ

மதவித கஜரத துரகத பததியின்
வன்சேனை மங்க முதுமீன

திரைமலி சலநிதி முறையிட நிசிசரர்
திண்டாட வென்ற கதிர்வேலா

ஜெகதல மிடிகெட விளைவன வயலணி
செங்கோட மர்ந்த பெருமாளே.

அதிருங் கழல்ப ணிந்து னடியேனுன்
அபயம் புகுவ தென்று நிலைகாண

இதயந் தனிலி ருந்து க்ருபையாகி
இடர்சங் கைகள்க லங்க அருள்வாயே

எதிரங் கொருவ ரின்றி நடமாடும்
இறைவன் தனது பங்கி லுமைபாலா

பதியெங் கிலுமி ருந்து விளையாடி
பலகுன் றிலுமம ர்ந்த பெருமாளே.

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்கும்
செகுத்தவ ருயிர்க்குஞ் சினமாகச்
சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென் றறிவோம்யாம்
நினைத்தது மளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
நிசிக்கரு வறுக்கும் பிறவாமல்
நெருப்பையு மெரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்
நிறைப்புக ழுரைக்குஞ் செயல்தாராய்
தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்
தகுத்தகு தகுத்தந் தனபேரி
தடுட்டுடு டுடுட்டுண் டெனத்துடி முழக்கும்
தளத்துட னடக்குங் கொடுசூரர்
சினத்தையு முடற்சங் கரித்தம லைமுற்றுஞ்
சிரித்தெரி கொளுத்துங் கதிர்வேலா
தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுகித்தெண்
திருத்தணி யிருக்கும் பெருமாளே.

ஏனைய டைந்த குட்டம் வினைமி குந்த பித்த
மெரிவ ழங்கு வெப்பு வலிபேசா
இகலி நின்ற லைக்கு முயல கன்கு லைப்பொ
டிருமு லென்று ரைக்கு மிவையோடே
மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே
மருவி யின்றெ னக்கு மரக தஞ்சி றக்கு
மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்
நினைவ ணங்கு பத்த ரனைவ ருந்த ழைக்க
நெறியில் நின்ற வெற்றி முனைவேலா
நிலைபெ றுந்தி ருத்த ணியில்வி ளங்கு சித்ர
நெடிய குன்றில் நிற்கு முருகோனே
தினைவி ளங்க லுற்ற புனஇ ளங்கு றத்தி
செயல றிந்த ணைக்கு மணிமார்பா
திசைமு கன்தி கைக்க அசுர ரன்ற டைத்த
சிறைதி றந்து விட்ட பெருமாளே.

தேனுந்து முக்கனிகள் பால்செங் கருப்பிளநிர்
சீரும்ப ழித்தசிவ மருளூறத்
தீதும்பி டித்தவினை யேதும் பொடித்துவிழ
சீவன்சி வச்சொருப மெனதேறி
நானென்ப தற்றுயிரொ டேனென்ப தற்றுவெளி
நாதம்ப ரப்பிரம வொளிமீதே
ஞானஞ்சு ரப்பமகி ழாநந்த சித்தியொடே
நாளுங்க ளிக்கபத மருள்வாயே

வானந்த ழைக்கஅடி யேனுஞ்செ ழிக்கஅயன்
மாலும்பி ழைக்கஅலை விடமாள

வாருங்க ரத்தனெமை யாளுந்த கப்பன்மழு
மானின்க ரத்தனருள் முருகோனே

தானந்த னத்ததன னுவண்டு சுற்றிமது
தானுண்க டப்பமல ரணிமார்பா

தானங்கு றித்துஎமை யாளுந்தி ருக்கயிலை
சாலுங்கு றத்திமகிழ் பெருமாளே.

அன்பாக வந்து உன்றாள் பணிந்து
ஐம்பூத மொன்ற நினையாமல்

அன்பால் மிகுந்து நஞ்சாரு கண்க
ளம்போரு கங்கள் முலைதானும்

கொந்தே மிகுந்து வண்டாடி நின்று
கொண்டாடு கின்ற குழலாரைச்

கொண்டே நினைந்து மன்பேது மண்டி
குன்று மலைந்து அலைவேனோ

மன்றாடி தந்த மைந்தா மிகுந்த
வம்பார் கடம்பை யணிவோனே

வந்தே பணிந்து நின்றார் பவங்கள்
வம்பே தொலைந்த வடிவேலா

சென்றே யிடங்கள் கந்தா எனும்போ
செஞ்சேவல் கொண்டு வரவேணும்

செஞ்சாலி கஞ்ச மொன்றாய் வளர்ந்த
செங்கோ டமர்ந்த பெருமாளே.

நிராமய புராதன பராபர வராம்ருத
நிராகுல சிராதிகப் ப்ரபையாகி

நிராசசி வராஜத வராஜர்கள் பராவிய
நிராயுத புராரியச் சுதன்வேதா

சுராலய தராதல சராசர பிராணிகள்
சொரூபமி வராதியைக் குறியாமே

துரால்புகழ் பராதின கராவுள பராமுக
துரோகரை தராசையுற் றடைவேனோ

இராகவ இராமன்முன் இராவண இராவண
இராவண இராஜனுட் குடன்மாய்வென்

றிராகன்ம லராணிஜ புராணர்கு மராகலை
யிராஜசொ லவாரணர்க் கிளையோனே

விராகவ சுராதிப பொராதுத விராதடு
விராயண பராயணச் செருவூரா

விராவிய குராவகில் பராரைமு திராவளர்
விராலிம லைராஜதப் பெருமாளே.

சரவண சாதா நமோநம கருணைய தீதா நமோநம
சததள பாதா நமோநம அபிராம

தருணக தீரா நமோநம நிருபமர் வீரா நமோநம
சமதள வூரா நமோநம சகதீச

பரம சொரூபா நமோநம சுரர்பதி பூபா நமோநம
பரிமள நீபா நமோநம உமைகாளி

பகவதி பாலா நமோநம இகபர மூலா நமோநம
பவுருஷ சீலா நமோநம அருள்தாராய்

இரவியு மாகாச பூமியும் விரவிய தூளேற வானவ
ரெவர்களு மீடேற ஏழ்கடல் முறையோவென்
றிடர்பட மாமேரு பூதர மிடிபட வேதா ளிசாசர
சிகல்கெட மாவேக நீடயில் விடுவோனே
மரகத ஆகார ஆயனு மிரணிய ஆகார வேதனும்
வசுவெனு மாகார ஈசனு மடிபேண
மயிலுறை வாழ்வே விநாயக மலையுறை வேலா மகீதர
வனசர ராதார மாகிய பெருமாளே.

ஐங்கரனை யொத்தமன மைம்புல மகற்றிவள
ரந்திபக லற்றநினை வருள்வாயே
அம்புவி தனக்குள்வளர் செந்தமிழ் வழுத்தியுனை
அன்பொடு துதிக்கமன மருள்வாயே
தங்கிய தவத்துணர்வு தந்தடிமை முத்திபெற
சந்திர வெளிக்குவழி யருள்வாயே
தண்டிகை கனப்பவுசு எண்டிசை மதிக்கவளர்
சம்ப்ரம விதத்துடனே யருள்வாயே
மங்கையர் சுகத்தைவெகு இங்கித மெனுற்றமன
முன்றனை நினைத்தமைய அருள்வாயே
மண்டலிக ரப்பகலும் வந்தசுப ரக்ஷபுரி
வந்தணைய புத்தியினை யருள்வாயே
கொங்கிலுயிர் பெற்றுவளர் தென்கரையி லப்பரருள்
கொண்டுஉட லுற்றபொரு ளருள்வாயே
குஞ்சர முகற்கிளைய கந்தனென வெற்றிபெறு
கொங்கண கிரிக்குள்வளர் பெருமாளே.

திருமக ளுலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்

ஜெகதலமும் வானு மிருதிபெறு பாடல்
தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்

மருவுமடி யார்கள் மனதில்விளை யாடு
மரகதம யூரப் பெருமாள்காண்

மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்

அருவரைகள் நீறு படஅசுரர் மாள
அமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்

அரவுபிறை வாரி விரவுசடை வேணி
அமலர்குரு நாதப் பெருமாள்காண்

இருவினையி லாத தருவினைவி டாத
இமையவர்கு லேசப் பெருமாள்காண்

இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
இருதனவி நோதப் பெருமாளே.

மருவறு வெற்றி மலர்தொடா விற்கை
வலிசெயா நிற்கு மதனாலும்

மதில்கள்தா வுற்ற கலைபடா வடட
மதிசுடா நிற்கு மதனாலுட

இருகணால் முத்த முதிரயா மத்தி
னிரவினால் நித்த மெலியாதே,

இடருறு மெத்த மயல்கொளா நிற்கு
மிவளைவாழ் விக்க வரவேணு

கரிகள்சேர் வெற்பி லரியவே டிச்சி
கலவிகூர் சித்ர மணிமார்பா

கனகமா ணிக்க வடிவனே மிக்க
கதிரகா மத்தி லுறைவோனே

முருகனே பத்த ரருகனே முத்தி
முதல்வனே பச்சை மயில்வீரா

முடுகிமே விட்ட கொடியசூர் கெட்டு
முறியவேல் தொட்ட பெருமாளே.

பண் - பஞ்சமம்

கனைகழ லிலகிடு சததள விணையடி
கருதிடு தவமுடையோர்
மனவெளி தனினட மிடுமா றுரசிவ
வடிவுடை யயிலரசே
பனிமலி யிதழவிழ் தொடைய லணிபெரும
பலகிரி யுறைமுருகா
வினிமைசெய் புரிவுட னேனையு மடிமைகொள
விதுநல தருணமரோ.

களிகிளர் முசுமுக னெனுநிரு பனரிய
கடவுளர் கதியினுமேற்
கொளவரு ளினனென வழிபடும் விபுதர்கள்
குலவுற வுளசிவனே
பளக வதரவுமை கரம்வளர ரழகிய
பலகிரி யுறைமுருகா
விளைமலி புரிவுட னேனையு மடிமைகொள
விதுநல தருணமரோ.

மூரணாறு புகழ்சொன வருணா கிரிநிஜ
முடிபுடை யறிஞனெனத்
தாணிய ருவணையர் புகழ வருளினவொர்
தகர வெளியிறைவனே
பரவரு நெடுவளா மலிய முகில்கள்கவி
பலகிரி யுறைமுருகா
விரிபது புரிவுட னேனையு மடிமைகோள
விதுநல தருணமரோ.

திருச்சோலைமலை

அகரமு மாகி யதிபனு மாகி யதிகமு மாகி அகமாகி
அயனென வாகி அரியென வாகி அரனென வாகி
அவர்மேலாய்

இகரமு மாகி யெவைகளு மாகி யினிமையுமாகி வருவோனே
இருநில மீதி லெளியனும் வாழ எனதுமு னோடி
வரவேணும்

மகபதி யாகி மருவும்வ லாரி மகிழ்களி கூரும் வடிவோனே
வனமுறை வேட னருளிய பூஜை மகிழ்கதிர் காம
முடையோனே

செககணசேகு தகுதிமிதோதி திமியென ஆடு மயிலோனே
திருமலி வான பழமுதிர் சோலை மலைமிசை மேவு
பெருமாளே.

காரணம தாக வந்து புவிமீதே
காலனணு காதி சைந்து கதிகாண
நாரணனும் வேதன் முன்பு தெரியாத
ஞானநட மேபு ரிந்து வருவாயே

ஆரமுத மான தந்தி மணவாளா
ஆறுமுக மாறி ரண்டு விழியோனே
சூரர்கிளை மாள வென்ற கதிர்வேலா
சோலைமலை மேவி நின்ற பெருமாளே.

வாதினை யடர்ந்த வேல்விழியர் தங்கள்
மாயம தொழிந்து தெளியேனே
மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து
மாபத மணிந்து பணியேனே
ஆதியொடு மந்த மாகிய நலங்கள்
ஆறுமுக மென்று தெரியேனே
ஆனதனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட
தாதுமயி லென்ப தறியேனே
நாதமொடு விந்து வானவுடல் கொண்டு
நானில மலைந்து திரிவேனே
நாகமணி கின்ற நாதநிலை கண்டு
நாடியதில் நின்று தொழுகேனே
சோதியுணர் கின்ற வாழ்வுசிவ மென்ற
சோகமது தந்து எனையாள்வாய்
சூரர்குலம் வென்று வாகையொடு சென்று
சோலைமலை நின்ற பெருமாளே.

பண் - இந்தளம்

நின்னையே சிவமா யறுமுணி வருந்துதி நிகழ்த்திப்
பன்னெறு நலமே படைத்துய்ய வருளிய பரனே
மன்னுமா சோலை மலைமறு வுன்பதம் வணங்கற்
கென்னமா தவஞ்செய் துள்ளதோ வேனதுநற் றலையே.

சென்னிநா லுடையா னநுதினம் பழிச்சிடு தெய்வ
மென்னவே துலங்கிப் பவளத்தின் றிரளென வியங்கு,
நென்னடைச் சோலை மலைமணு நின்மொழி கேட்க
வென்னமா தவஞ்செய் துள்ளதோ வெனதுநற் செவியே.

பன்றெணுப் புகழ்தான் படித்தவன் றனைத்திருப் பரிவா
லின்னனீத் திருக்க வுரைத்தசின் மயனே யெழிருன்
மின்னுமா சோலை மலைமணு நின்னருள் வேண்டற்
கென்னமா தவஞ்செய் துள்ளதோ வெனதுநன் னெஞ்சே.

மற்ற தலங்கள்

காதி மோதி வாதாடு நூல்கற் றிடுவோருங்
காசு தேடி யீயாமல் வாழப் பெறுவோரும்
மாது பாகர் வாழ்வே யெனநெக் குருகாரும்
மாறி லாத மாகால னூர்புக் கலைவாரே
நாத ரூப மாநாத ராகத் துறைவோனே
நாக லோக மீரேழு பாருக் குரியோனே
தீதி லாத வேல்வீர சேவற் கொடியோனே
தேவ தேவ தேவாதி தேவப் பெருமாளே.

பேர வாவ ருவாய்மை பேசற் கறியாமே
பேதை மாத ராரோடு கூடிப் பிணிமேவா
ஆர வார மாருத நூல்கற் றடிநாயேன்
ஆவி சாவி யாகாமல் நீசற் றருள்வாயே

சூர சூர சூராதி சூரர்க் கெளிவாயா
தோகை யாகு மாரா கிராதக் கொடிகேள்வா
தீர தீர தீராதி தீரப் பெரியோனே
தேவ தேவ தேவாதி தேவப் பெருமானே.

வாரிமீ தேயெழு திங்களாலே
மாரவே ளேவிய அம்பினாலே
பாரெலா மேசிய பண்பினாலே
பாவியே னாவிம யங்கலாமோ
சூரனீள் மார்புதொ ளைந்தவேலா
சோதியே தோகைய மர்ந்தகோவே
மூரிமால் யானைம ணந்தமார்பா
மூவர்தே வாதிகள் தம்பிரானே.

துள்ளுமத வேள்கைக் கணையாலே
தொல்லைநெடு நீலக் கடலாலே
மெள்ளவரு சோலைக் குயிலாலே
மெய்யுருகு மானைத் தழுவாயே
தெள்ளுதமிழ் பாடத் தெளிவோனே
செய்யகும ரேசத் திறலோனே
வள்ளல்தொழு ஞானக் கழலோனே
வள்ளிமண வாளப் பெருமானே.

சீதள வாரிஜ பாதாந மோநம
நாரத கீதவி நோதாந மோநம
சேவல மாமயில் ப்ரீதாந மோநம மறைதேடுஞ்

சேகர மானப்ர தாபாந மோநம
  ஆகம சாரசொ ரூபாந மோநம
  தேவர்கள் சேனைம கீபாந மோநம — கதிதோயப்

பாதக நீவுகு டாராந மோநம
  மாவசு ரேசக டோராந மோநம
  பாரினி லேஜய வீராந மோநம — மலைமாது

பார்வதி யாள்தரு பாலாந மோநம
  நாவல ஞானம னோலாந மோநம
  பாலகு மாரசு வாமீந மோநம — அருள்தாராய்

போதக மாமுக னேரான சோதர
  நீறணி வேணியர் நேயாப்ர பாகர
  பூமக ளார்மரு கேசாம கோததி — யிகல்சூரா

போதக மாமறை ஞானைத யாகர
  தேனவிழ் நீபந றுவாரு மார்பக
  பூரண மாமதி போலாறு மாமுக — முருகேசா

மாதவர் தேவர்க ளோடேமு ராரியு
  மாமலர் மீதுறை வேதாவு மேபுகழ்
  மாநில மேழினு மேலான நாயக — வடிவேலா

வானவ ரூரினும் வீறுகி வீறள
  காபுரி வாழ்வினு மேலாக வேதிரு
  வாழ்சிறு வாபுரி வாழ்வேசு ராதிபர் — பெருமாளே

விரகற நோக்கியு முருகியும் வாழ்த்தியும்
விழிபுனல் தேக்கிட அன்புமேன்மேல்
மிகவுமி ராப்பகல் பிறிதுப ராக்கற
விழைவுகு ராப்புனை யுங்குமார

முருகஷ டாக்ஷர சரவண கார்த்திகை
முலைநுகர் பார்த்திப என்றுபாடி
மொழிகுழ றித்தொழு தழுதழு தாட்பட
முழுதும லாப்பொருள் தந்திடாயோ

பரகதி காட்டிய விரகசி வோச்சய
பரமப ராக்ரம சம்பராரி
படவிழி யாற்பொரு பசுபதி போற்றிய
பகவதி பார்ப்பதி தந்தவாழ்வே

இரைகடல் தீப்பட நிசிசரர் கூப்பிட
எழுகிரி யார்ப்பெழ வென்றவேலா
இமையவர் நாட்டினில் நிறைகுடி யேற்றிய
எழுகரை நாட்டவர் தம்பிரானே.

நீலங்கொள் மேகத்தின் மயில்மீதே
நீவந்த வாழ்வைக்கண் டதனாலே
மால்கொண்ட பேதைக்குன் மணநாறும்
மார்தங்கு தாரைத்தந் தருள்வாயே

வேல்கொண்டு வேலைப்பண் டெறிவோனே
வீரங்கொள் சூரர்க்குங் குலகாலா
நாலந்த வேதத்தின் பொருளோனே
நானென்று மார்தட்டும் பெருமாளே.

நாடித் தேடித் தொழுவார்பால்
நானத் தாகத் திரிவேனோ
மாடக் கூடற் பதிஞான
வாழ்வைச் சேரத் தருவாயே
பாடற் காதற் புரிவோனே
பாலைத் தேனைத் தருள்வோனே
ஆடற் றோகைக் கினியோனே
ஆனைக் காவிற் பெருமாளே.

இரவு பகற் பலகாலும்
இயலிசை முத் தமிழ்கூறித்
திரம தனைத் தெளிவாகத்
திருவருளைத் தருவாயே
பர கருணைப் பெருவாழ்வே
பரசிவ தத் துவஞானா
அரனருள் சற் புதல்வோனே
அருணகிரிப் பெருமாளே.

தோரத கப்பெ ரும்ப யோத ரத்தி யங்கு
தோகை யர்க்கு நெஞ்ச மழியாதே

சூலை வெப்ப டர்ந்த வாத பித்த மென்று
சூழ்பி ணிக்க ணங்க ளணுகாதே

பாத கச்ச மன்தன் மேதி யிற்பு குந்து
பாசம் விட்டெ றிந்து பிடியாதே

பாவ லர்க்கி ரங்கி நாவ லர்க்கி சைந்த
பாடல் மிக்க செஞ்சொல் தரவேணும்

வேத மிக்க விந்து நாத மெய்க்க டம்ப
வீர பத்ர கந்த முருகோனே

மேரு வைப்பி ளந்து சூர னைக்க டிந்து
வேலை யிற்றொ ளைந்த கதிர்வேலா

கோதை பொற்கு றிஞ்சி மாது கச்ச ணிந்த
கோம ளக்கு ரும்பை புணர்வோனே

கோல முற்றி லங்கு சோண வெற்பு யர்ந்த
கோபு ரத்த மர்ந்த பெருமாளே.

கயல்விழித் தேனெனைச் செயலழித் தாயெனக்
கணவகெட் டேனெனப் பெறுமாது

கருதுபுத் ராஎனப் புதல்வரப் பாஎனக்
கதறிடப் பாடையிற் றலைமீதே

பயில்குலத் தாரழப் பழையநட் பாரழப்
பறைகள்கொட் டாவரச் சமனாரும்

பரியகைப் பாசம்விட் டெறியுமப் போதெனைப்
பரிகரித் தாவியைத் தரவேணும்
அயிலறச் சேவல்கைக் கினிதரத் தோகையுற்
றருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே
அமரரத் தாசிறுக் குமரிமுத் தாசிவத்
தரியசொற் பாவலர்க் கெளியோனே
புயலிளைப் பாறுபொற் சயிலமெய்ச் சாரலிற்
புனமறப் பாவையைப் புணர்வோனே
பொடிபடப் பூதரத் தொடுகடற் சூரனைப்
பொருமுழுச் சேவகப் பெருமாளே.

இருவினையின் மதிமயங்கித் திரியாதே
எழுநரகி லுழலுநெஞ்சுற் றலையாதே
பரமகுரு அருள்நினைந்திட் டுணர்வாலே
பரவுதரி சனையையென்றெற் கருள்வாயே
தெரிதமிழை யுதவு சங்கப் புலவோனே
சிவனருளு முருக செம்பொற் கழலோனே
கருணைநெறி புரியு மன்பர்க் கெளியோனே
கனகசபை மருவு கந்தப் பெருமாளே.

எழுகடல் மணலை அளவிடி னதிக
மெனதிடர் பிறவி அவதாரம்
இனியுன தபய மெனதுயி ருடலு
மினியுடல் விடுக முடியாது
கழுகொடு நரியு மெரிபுவி மறலி
கமலனு மிகவு மயர்வானார்
கடனுன தபய மடிமையு னடிமை
கடுகியு னடிகள் தருவாயே

விழுதிக ழுழுகி மரகத வடிவி
விமலிமு னருளு முருகோனே
விரிதல மெரிய குலகிரி நெரிய
விசைபெறு மயிலில் வருவோனே

எழுகடல் குமுற அவுணர்க ளுயிரை
யிரைகொளும் அயிலை யுடையோனே
இமையவர் முநிவர் பரவிய புலியூ
ரினில்நட மருவு பெருமாளே.

காவி யுடுத்துந் தாழ்சடை வைத்துங்
காடுகள் புக்குந் தடுமாறிக்
காய்கனி துய்த்துங் காயமொ றுத்துங்
காசினி முற்றுந் திரியாதே

சீவ னொடுக்கம் பூத வொடுக்கம்
தேற வுதிக்கும் பரஞான
தீப விளக்கங் காண எனக்குன்
சீதள பத்மந் தருவாயே

பாவ நிறத்தின் தாருக வர்க்கம்
பாழ்பட வுக்ரந் தருவீரா
பாணிகள் கொட்டும் பேய்கள் பிதற்றும்
பாடலை மெச்சுங் கதிர்வேலா

தூவிகள் நிற்குஞ் சாலி வளைக்குஞ்
சோலை சிறக்கும் புலியூரா
சூரர் மிகக்கொண் டாட நடிக்குந்
தோகை நடத்தும் பெருமாளே.

நஞ்சினைப் போலுமன வஞ்சகக் கோளர்களை
நட்புதற் றீதெனநி னைந்துநாயேன்
நண்புகப் பாதமதி லன்புறத் தேடியுனை
நங்களப் பாசரணை மென்றுகூறல்

உன்செவிக் கேறலைகோல் பெண்கள்மேற் பார்வையைகோல்
உன்சொலைத் தாழ்வுசெய்து மிஞ்சுவாரார்
உன்றனக் கேபரமும் என்றனக் கார்துணைவர்
உம்பருக் காவதினின் வந்துதோறைய்

கஞ்சனைத் தாவிமுடி முன்புகுட் டேயமிகு
கண்களிப் பாகவிடு செங்கையோனே
கண்கயற் பாவைகுற மங்கைபொற் றோடழுவு
கஞ்சுகப் பான்மையுனை பொன்செய்தோளாய்

அஞ்சவெற் பேழுகடல் மங்கநிட் டூரர்குலம்
அந்தரத் தேறவிடு கந்தவேளே
அண்டமுற் பார்புகழு மெந்தைபொற் பூர்புலிசை
அம்பலத் தாடுமவர் தம்பிரானே.

கடிய வேக மாருத விரத ருத ராபாதர்
கலக மேசெய் பாழ்மூடர் வினைவேடர்
கபட வீன ராகாத இயல்பு நாடி யேநீடு
கனவி கார மேபேசி நெறிபேணுக்

கொடிய னேது மோராது விரக சால மேமூடு
குடிலின் மேவி யேநாளு மடியாதே
குலவு தோகை மீதாறு முகமும் வேலு மீராறு
குவளை வாகும் நேர்காண வருவாயே

படியி னோடு மாமேரு அதிர வீசி யேசேட
பணமு மாட வேகீடு வரைசாடிப்
பரவை யாழி நீர்மோத நிருதர் மாள வாளுடு
பதிய தாக வேலேவு மயில்வீரா

வடிவு லாவி யாகாச மிளிர்ப லாவி னீள்சோலை
வனச வாவி பூவோடை வயலோடே
மணி செய்மாட மாமேடை சிகர மோடு வாகான
மயிலை மேவி வாழ்தேவர் பெருமாளே.

பகரு முத்தமிழ்ப் பொருளு மெய்த்தவப்
பயனு மெப்படிப் பலவாழ்வும்
பழைய முத்தியிற் பதமு நட்புறப்
பரவு கற்பகத் தருவாழ்வும்

புகரில் புத்தியுற் றரசு பெற்றுறப்
பொலியும் அற்புதப் பெருவாழ்வும்
புலன கற்றிடப் பலவி தத்தினைப்
புகழ்ப லத்தினைத் தரவேணும்

தகரி லற்றகைத் தலம்வி டப்பிணைச்
சரவ ணத்தினிற் பயில்வோனே
தனிவ னத்தினிற் புனம றத்தியைத்
தழுவு பொற்புயத் திருமார்பா

சிகர வெற்பினைப் பகிரும் வித்தகத்
திறல யிற்சுடர்க் குமரேசா
செழும லர்ப்பொழிற் குரவ முற்றபொற்
றிருவி டைக்கழிப் பெருமாளே.

ஏருவாய் கருவாய் தனிலே யுருவா
யிதுவே பயிராய் விளைவாகி

இவர்போ யவரா யவர்போ யிவரா
யிதுவே தொடர்பாய் வெறிபோல

ஒருதா யிருதாய் பலகோ டியதா
யுடனே யவமா யழியாதே

ஒருகால் முருகா பரமா குமரா
உயிர்கா வெனவோ தருள்தாராய்

முருகா வெனவோர் தரமோ தடியார்
முடிமே லிணைதா ளருள்வோனே

முநிவோ ரமரோர் முறையோ வெனவே
முதுசூ ருரமேல் விடும்வேலா

திருமால் பிரமா வறியா தவர்சீர்
சிறுவா திருமால் மருகோனே

செழுமா மதில்சே ரழகார் பொழில்சூழ்
திருவீ ழியில்வாழ் பெருமாளே.

பத்தியால் யானுனைப் பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப் புகழ்பாடி

முத்தனா மாறெனைப் பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே

உத்தமா தானசற் குணர்நேயா
ஒப்பிலா மாமணிக் கிரிவாசா

வித்தகா ஞானசத் திநிபாதா
வெற்றிவே லாயுதப் பெருமாளே.

அஞ்சன வேல்விழி மடமாதர்
அங்கவர் மாயையி லலைவேனோ
விஞ்சுறு மாவுன தடிசேர
விம்பம தாயரு ளருளாதோ

நஞ்சமு தாவுணு மரனார்தம்
நன்குமரா வுமை யருள்பாலா
தஞ்சென வாமடி யவர்வாழத்
தஞ்சையில் மேவிய பெருமாளே.

தீராப் பிணிதீர — சீவாத் துமஞான
ஊராட் சியதான — ஓர்வாக் கருள்வாயே
பாரோர்க் கிறைசேயே — பாலாக் கிரிராசே
பேராற் பெரியோனே — பேரூர்ப் பெருமாளே.

நாரியர்க ளாசையைக் கருதாதே
நானுனிரு பாதபத் மமுநாட
ஆரமுத மானசர்க் கரைதேனே
ஆனஅநு பூதியைத் தருவாயே

காரணம தானவுத் தமசீலா
கானகுற மாதினைப் புணர்வோனே
சூரர்கிளை தூளெழப் பொரும்வேலா
தோகைமயில் வாகனப் பெருமாளே.

பொன்னை விரும்பிய பொதுமாத
புன்மை விரும்பியெ தடுமாறு
என்னை விரும்பிநி யொருகால்நி
எண்ணி விரும்பவு மருள்வாயே

மின்னை விரும்பிய
மெய்யின் விரும்பிய
அன்னை விரும்பிய
அண்மி விரும்பிய

சடையாளர்
குருநாதா
குறமானை
பெருமானே.

மனைமக்கள் சுற்ற
வலையைக்க டக்க
வினையிற்செ ருக்கி
விழலுக்கி றைத்து
சுனையைக்க லக்கி
சொருபக்கு றத்தி
தினநற்ச ரித்ர
சிறைவெட்டி விட்ட

மெனுமாயா
அறியாதே
யடிநாயேன்
விடலாமோ
விளையாடு
மணவாளா
முனதேவர்
பெருமானே.

காதின்மணி யோலையிட்டு
காமவல்லி யூடுபுக்கு
நீதிநெறியே விடுத்து
நீயுனிரு தாளளிக்க
ஆதி மகமாயிபெற்ற
ஆறுமுகமே படைத்த
தீதிலடியார் மனத்தில்
தேவர்குடி வாழவைத்த

வருமானோர்
மதிமாழ்கி
மலையாதே
வரவேணும்
குமரேசா
குருநாதா
உறைவோனே
பெருமானே.

திருவருள்பிரார் த்தனை

பண் - நட்டபாடை

பொய்யாமுகத் தின்வாழ்விற் புகாதுன்னடி யாருய்
மெய்யாமுகத் தினுக்கேவர மிகுமாவலின் குள்ளே
ஐயாரடிக் கமலந்தொழ லானேனரு ளின்றி
யுய்யேனினி யுய்யேன்மயி லூரும்பெரு மானே.

தண்மாத்தட வாராணசி தனிற்போமுயிர் களுக்கண்
ணெண்மாமறை மூலஞ்சோலி யுருவார்கதி நல்குங்
கண்மூன்றுடை யாற்கன்புள கறையில்குரு வான
கண்மாமணி யேயுன்னடி காணுமனுய் யேனே.

தன்னையறி வேனேற்கொளுன் றன்னையறி வேனின்
றென்னையறி யாதேயினிச் செய்மாறென நொடியாய்
மன்னேமயி லேறுங்குரு மணியேகிரி புகழ்ந்த
வன்னேயெனை யாளுந்திரு வருளேதிரு வருளே.

நின்றநிலை விண்ணப்பம்

பண் - பழம்பஞ்சுரம்

நித்த முன்றனைப் பாவித் தோர்ந்தது
நிச்ச யம்மென் றுணர்த்தவே
சத்தி யத்தொடு மென்மு னேவந்தென்
றசை வாவெனு நாளெதாய்
நத்து மோவன்று தானன் றேவென்ற
ணுட்டங் கூடுத லாகுநாண்
முத்த னேமுரு கைய னேபர
மோன னேயறி வாயரோ.

மண்ணி னுசை மடங்கி நானந்த
விண்ணி னுசையை வெளவுநா
ளெண்ணு கின்ற படிக்கு நீவந்
திணக்கி யன்பொ டுரைக்குநா
ளொண்ணு மேலருள் பண்ணு மேயென்
னுயி ரிரி னுக்குயி ராய்மிளி
ரண்ண லார்விழி பன்னி ரண்டுடை
யண்ண லேயறி வாயரோ.

ஊரும் பேருரு வுஞ்செல் லாகவென்
றாரும் பேருரு வுந்தரித்
தாருஞ் சொல்லற் கருஞ்சொல் லொன்றை
யருள்செய் தங்கிச மாக்கொளுஞ்
சீரு டைக்குரு மூர்த்தி யேயிவன்
செய்யும் விண்ணப்ப முய்யவே
சாரு டைப்புகழ் பாடி னேன்கண்ட
சண்மு காவறி வாயரோ.

அருண்மாட்சிமை

பண் - நட்டராகம்

ஆரொண் கங்கைபுனை யர னருளுடை வான்பொருளே
யூரும் பொன்மயிலில் வந் தொளிர்சிவ ரத்தினமே
தேருந் தொன்மறையின் பொருள் சேருண் முந்தேதநின்
காருண் யம்மிலையேற் கணப் போதினி யுய்யேனே.

விண்ணு டுய்பவர்கள் விரை வெண்மல ராற்புசிதம்
பண்ணு நின்றவுன்றன் றிருப் பாதம் வழிபடுவோர்
நண்ணார் சன்மவுல ரயி னுயக னேயுனருட்
கண்ணேக் கில்லையெனிற் கணப் போதினி யுய்யேனே.

வாளா ரக்ஷியெழில் வளர் வள்ளி மனோகரமே
நீளா திக்கமெனுஞ் சிவ நேசகிர் பாகரமே
கோளி னங்குறுகாப் புகழ் கூறின வன்பரனே
யாளா தேபோனு லெனுப் போதினி யுய்யேனே.

அடைக்கலம்

பண் - இந்தளம்

அஞ்சு மாகி யாறு மாகி யாதி யந்த நாப்ப ணின்றி .
யிஞ்சி யேபி றைந்த தாகி வேலு டைக்கை யானென் றாகித்

துஞ்ச ரேற்ற நீத்த நீத சுப்பிர மணிய மான தேவே [லம்மே.
தஞ்ச மேவுன் னடிப்பண் போதுந் தாச னுனின் னடைக்க

பெண்ணு மாகி யாணு மாகிப் பேத மோட பேத மும்மாய்
மண்ணு மாகி விண்ணு மாகி மற்று மேற்ற செயல்க ளாகி
யெண்ணெ ணுச்சை தன்ய மும்மா யீச னேசு ரேச னேநற்
றண்ண மேவுன் னடிப்பண் போதுந் தாச னுனின் னடைக்க
[லம்மே.

சிட்டி காவ லொடுந சிப்புந் திரோப வஞ்செவ் வருட்ட யாவும்
மட்டி லாம லேந டாத்த வல்ல மையுள் ளோய்வி னேதச்
செட்டியாக வடிவு கொண்டோய் சீர்த்திசொனவற்கருள்புரிந்தோய்
தட்டி லாவுன் னடிப்பண் போதுந் தாச னுனின் னடைக்க லம்மே.

துக்கரகிதபிரார்த்தனை

பண் - பழம்பஞ்சுரம்

மூந்நா னயனு முந்நா லரியா மொழிசேர் மறைநாவா
வின்னு வனுகா விறைவா குரவா விறையோர் பணிபாதா
மன்னூர் மயிலில் வருமா பாலா மடியா வாழ்வாளா
வன்னே யயனே யெனுமென் கவலை யறநீ யருள்வாயே.

ஒழியா விசதப் பொடியாய் பொடியா வுரைபார் பொற்கழலாப்
பழிசேர் சிதடத் தனுவோர் பகைஞா பகல்சேர் வேற்கையா
பொழிலார் பழநிப் பதியாய் நிதியாய் புநிதா மாப்பொறையா
வழியா மொழியா வென்றன் கவலை யறநீ யருள்வாயே.

விண்ணு டுறைநா ரதனு சிரியா வியன்வா ருணியீசா
மண்ணூர் முசுமன் னனையாள் சிவனே மதியீ புண்ணியனே
பண்ணூர் புகழ்பா டினவன் பதியே பரனூர் குருநாதா
வண்ணு வடிபே ணியவென் கவலை யறநீ யருள்வாயே.

திருக்குன்றக்குடி

பண் - காந்தாரம்

பூமுடி விண்ணவர் வாழ்வும் பூதல மன்னவர் வாழ்வுந்
தாமுடி நாகர்கள் வாழ்வுஞ் சுந்தர நின்னடி யார்க
டாமுறு வாழ்வினுக் கேயோர் சற்றுநே ராகுமோ நாகர்
கோமுனி வோர்தொழுங் கோவே குன்றக் குடியுறை தேவே.

ஆறுச மயங்க ளெங்கு மாகந்த மாய்விளை யாடி
யீறுமு தனடு வேது மிலாதவி ருன்னடி தேடி
நீறணி தொண்டர்கள் வாழ்வே நித்திய மென்றெரு வாய்மை
கூறும றைபுகழ் கோவே குன்றக் குடியுறை தேவே.

நற்றமிழ் பாடுநக் கீரன் ஞானவெ ளியது பூதி
சொற்றவ னேத்தரு ளோனே தோகைம யிற்பரி யானே
யிற்றையெ னக்கருள் வோனே யெங்கள் சிவபெரு மானே
குற்றமி லாமறைக் கோவே குன்றக் குடியுறை தேவே.

திருத்தோத்திரம்

பண் - பஞ்சமம்

திருமலி முதுமறை நுவல்பொருளுந்
 தினசைவ முறைமுறை யிடுபொருளும்
பொருண்மலி மிருதிகள் புகல்பொருளும்
 புகரில்பு ராதன சரிதமறை
யருமுறை பலநவில் திறபொருளு
 மறிஞர்க ளறைதரு மொருபொருளுந்
தெருண்மலி குகனென மொழிபொருளுஞ்
 சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவவே.

இறுதியி லியல்பரு ளதுபிரியா
விணையிலி யாமொரு பதியெனவுங்
குறுகிய வறிவுடை யுயிர்களிடங்
குறியற மருவிய பொருளெனவு
மறிவறு பொருளிணை யுயிருருவா
யமைவுற வணைகிற விறையெனவுஞ்
சிறுகில்கு கனெனவு நிலவுவது
சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவவே.

கயல்விழி மறிமகள் கணவனெனக்
கருதியிவ் வகிலமு மேதமிழிற்
பயில்புகழ் சோடச நூறுதசம்
பன்னிய வறிஞனை யாளடிமை
தயவொடு கொண்டது போலெனையுந்
தடையறக் கொண்டிடு குருமுதன்மைச்
செயலுடை முருகென நிலவுவது
சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவவே.

திருவுருமலை

பண் - பந்ரமம்

பூமக ளகமே குளிர்ந்தெழில் குலவும்
பொருப்புயர் புவனங்க டாமார்
மாமிகு பெரியண் டங்களெல் லாமுன்
மயிர்நுனி தோறுநின் றிலக
வோமய வடிவா யுளமறை முதல்வா
வுனதடித் தொழும்பினி லெனையாள்
சாமிநீ யருள்செய் திருவுரு மலைவாழ்
சண்முகப் பெரும்பரம் பொருளே.

நாகர்க ளலக்கண் டீர்த்துநல் லுறுவர்
நலம்பெற வருளிய விறைவா
சூகர மதனை நசித்துல கனைத்துஞ்
சுகப்பட வருளிய வீரா
தாகமாய் வலிப்போர்க் கினியதண் மழையைத்
தருமருட் கதம்பமே யமுத
சாகர மேயா டிருவுரு மலைவாழ்
சண்முகப் பெரும்பரம் பொருளே.

வாலுளக் குறமா னினிமதர்ச் சுரமா
மடவரன் மாமணத் தலைவா
வேலுடைச் சயத்தோய் விரைத்தொடைப் புயத்தோய்
வியன்புகழ் நொடித்தவன் பாலனே
தோலுயர் வறுசொல் லுடையெளி யேனின்
றுயர்வலி கடிந்துநற் சுகமே
சாலுமா றருளாய் திருவுரு மலைவாழ்
சண்முகப் பெரும்பரம் பொருளே.

திருநெல்வேலிக்கோவில்

பண் - நட்டராகம்

சீருடை யாரியனே யெனைச் சேர வணைப்பவனே
யேருடை வானவர்க ணிறை மேத்தும் பராபரனே
யாருடை வேலவனே நெல்லை யப்பர் விமானமுறை
நாருடை யோமயனே யென்ற னுட்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யே.

கச்சணி மாமுகையாள் குறக் காரிகை காவலனே
சொச்சமெய் யோகருளந் தனிற் சொந்தப்பட் டுள்ளவனே
யச்சமில் சிற்பரனே நெல்லை யப்பர் விமானமுறை
யெச்சமி லெம்பரனேயென தெண்ணத்தைப்பூர்த்திசெய்யே.

சங்கையி லுன்புகழைத் தினஞ் சாற்றிய வெந்தைபிரா
னிங்கெனை யுய்வித்தவ ருனை யன்றி யெவருளரா
லங்கியின் மேனியனே நெல்லை யப்பர் விமானமுறை
பங்கமி லாயெனது வழி பாட்டினைப் பூர்த்திசெய்யே.

ஐக்கியமன்றாட்டு

பண் - பழம்பஞ்சுரம்

திங்கள் வேணியன் மைந்த னேசிவ
னேயெ னாருயிர் நாதனே
மங்கு மம்மறினை யாவி யாக
வருத்தி டாதிந்த மாநட
வங்க மாக வருத்த நின்னருட்
பாட்டை நான்மற வேனினுஞ்
சங்கை காதரு ளுந்தி மூழ்கியுன்
றன்னை மேவ விழைத்திடயே.

மின்னும் வேலமர் கைய வெம்பெரு
வேந்த னேவள்ளி காந்தனே
நன்னர் சேர்மனு யாக்கை யேற்று
நலம்ப டாவுறுப் பினர்போ
லென்னை நீவனை யாம னன்குசெய்
திட்ட வீர மறக்கிலேன்
றன்னு ளாரரு ளுந்தி மூழ்கியுன்
றன்னை மேவ விழைத்திடயே.

மண்ணும் வானமு மெச்ச வேபுகழ்
பாடி னேனக மாமணீ
கண்ணி லாமட வோர்சி னேகித
நீக்கி யுன்னொரு காமரே

யெண்ணி நாளு மிருக்க வாக்கிய
விட்ட நான்மற வேனினும்
தண்ண ருலரு ளுந்தி மூழ்கியுன்
றன்னை மேவ விழைத்திடே.

உள்வைப்பு

பண் - பழம்பஞ்சுரம்

உலகம் யாவும் படைத்தவனை யுகந்தெவ் வுலகும் புரப்பவனை
யிலகு முயிருட் கலந்தவனை யெங்கு நீப்பின் றிருப்பவனை
நிலவு மயிலைப் பிடித்தவனை நிகரில் சிகண்டி யூர்பவனை
யுலவா வெங்க ளுத்தமனை யுள்ளத் துள்ளே வைத்தேனே.

காதற் கியைந்த காதலனைக் கருணைக் கடலைக் கண்மணியைச்
சீதப் பாலைத் தேங்கனியைத் தெவிட்டா வின்பத் தீஞ்சுவையை
யாதிப் பெருமா னுயவனை யாறு முகத்துச் செம்மணியை
யோதற் கரிய வெம்மானை யுள்ளத் துள்ளே வைத்தேனே.

வெள்ளிக் கயிலை மலைவாழ்வை வியனூர் மோன ரகக்கழையைக்
கள்ளிற் பெரிய திருப்புகழைக் கழறி யிரியா வாக்கமுற்ற
வள்ளற் குள்ளங் குளிர்வித்த மழையா முகிலை வான்மணியை
யுள்ளற் கரிய வெம்மானை யுள்ளத் துள்ளே வைத்தேனே.

நமன்றமர்நணுகாநெறி

பண் - நட்டபாடை

ஆதித்தரெ னச்சொல்சுரர் களினீள்பகை யறுத்த
சோதிச்சுடர் வடிவேலவர் சுகுர்தத்திரு நாம
மோதிப்புவி மீதேநித முவந்தாரரு ளுடிச்
சாதித்திடு வோர்பானமன் றமர்தாநணு காரே.

என்பார்தமை செங்நீர்நரம் பெனவேய்ந்தபொய் யாக்கை
துன்யாலழி முனமேசிவ சுதனனை குகேச
னன்பாவதை யன்போடெண்ணி யன்பிற்படி யுமவன்
றன்காணிமை வோர்பானமன் றமர்தாநணு காரே.

தேர்ந்தோர்துதி செய்யுந்திருப் புகழ்சொன்னவ னெஞ்ச
மோர்ந்தேயருள் புரிந்தோனெனு முமையாள்சுத னடிக்கண்
வார்ந்தோடுநன் மதுநச்சிடு வரிபோலவ னன்பிற்
சார்ந்தேயிருப் போர்பானமன் றமர்தாநணு காரே.

வழிபாட்டின்மாட்சி

பண் - இந்தளம்

கரியுரி போர்த்தவர் காதல னுய
விரிகதிர் வேலுடை யாயுனை வேண்டித்
திரிபவ ருலகினிற் றீதடை வாரோ
பரிவுடை யின்னருட் பாடடை யாதே.

வானத்துய் வோரிறை யோனெனு மாண்ட
ஞானப்பொன் வேலுடை யாயுனை நாடி
யேனிற்கு மேசில ரிழிவடை வாரோ
தேனிற்கு மேலுயர் சேணடை யாதே.

திருப்புகழ் நாவலன் றிருப்புக ழணிக்கு
விருப்புடை வேலுடை யாயுனை மறவாக்
கருத்துளர் பிறிதொரு கருப்புகு வாரோ
வுருக்கிய வுடம்புட னுனையடை யாதே.

தாசப்பிரகாசம்

பண்-கொல்லிக்கௌவாணம்

பொன்மருவு பொடிமேனிப் புலவற்குத் தாசன்
புகரற்ற நறுநீபம் புனைவோற்குத் தாசன்
தென்மலய மாமுனிவன் குரவற்குத் தாசன்
செழுந்தூவி மயிலூருஞ் சிவனுக்குத் தாசன்

கன்மவினை போக்கியருள் கந்தற்குத் தாசன்
காங்கேயத் திருநாமக் கடவுட்குத் தாச
னென்மனதி லுள்ளவயி லிறைவற்குத் தாச
னெங்குநிறை விண்குமர குருதாச னனே.

சங்குமிலை சங்கரர்சு வாமிக்குத் தாசன்
றண்ணளியி னவர்தந்த குமரற்குத் தாசன்
பொங்கரவ ணிந்தவுமை மைந்தற்குத் தாசன்
பொருவற்ற வேணுமைப் புனிதற்குத் தாசன்
றிங்கண்முக வள்ளிமண வாளற்குத் தாசன்
றிவ்யசுர குஞ்சரியின் றலைவற்குத் தாச
னிங்கிதகு ணப்பரம முருகற்குத் தாச
னெங்குநிறை விண்குமர குருதாச னனே.

கல்லாலி னிறைபோல வோங்குபர வோதிக்
கண்ணுறு பெயர்க்கறிவு தந்தோற்குத் தாசன்
வில்லாரும் பழநிமிசை வெண்கச்சை சார்த்தி
மிளிர்கின்ற வொருதண்ட பாணிக்குத் தாச
னல்லார்கள் போல்வைக்க நினைத்தென்னை நேடி
நன்னவிர முண்டிதமாய் வந்தோற்குத் தாச
னெல்லாரு மேத்தருண கிரிகோற்குத் தாச
னெங்குநிறை விண்குமர குருதாச னனே.

மிகைவேல் வயவை

பண் - யாழ்முரி

மாமலைச் செல்வியையொர் புறம் வைத்துயர் வெண்டிகழ்
வரை யுறை யிறை யவ ரருளி னுய்புகறுங்
கோமிளிர் வானவர்கள் பழிச் சிப்பணிந் தாம்வராங்
கொள வுள கட வுள ரெனவி ளங்கியொண்மை

நாமகள் காமுறுமே ழிசைப் பூதக ணம்பல
சரி கம பத நியென் றுரிய ணம்பாட
வேமவு ளங்கனிந்து நடஞ் செய்குகன் மெய்யடி
தொழு தெழு மறி வுளர் மிகையை வெல்லுவரே.

மைச்சல ராசிவளை நில மேவுப சுக்களை
மறு புதை புக வயர் பிரம ஞர்சிரசிற்
கைச்சுமங் கொண்டுகுட்டித் திருக் காலுதை யுந்தருங்
கரு ணையை யுள விறை பிறக யன்புரியும்
துச்சமி லாததவந் தனைக் கண்டவன் செய்யொரு
தொழி லினை நனி யுத வியபி ரானெனவே
மெச்சிநி தங்குறைவி லருள் வேட்டவன் மெய்யடி
தொழு தெழு மறி வுளர் மிகையை வெல்லுவரே.

தேங்கிள ரண்டநிரை களைத் தன்பெருங் கர்ப்பமுட்
சிறு சிறு துக ளென நிறுவி யங்ஙனமே
தாங்கியு மப்பொருளி லுயிர் போலவி ராவியே
தகு குணங் குணி யெனச் சமைய வேவிரித்து
மோங்கிடு மக்குணமொன் றிலி யென்னவு முள்ளதே
வொரு குக னென வரு ணகிரி யுன்னிமகா
வீங்கல ணைந்தபடி யவன் றய்யநன் மெய்யடி
தொழு தெழு மறி வுளர் மிகையை வெல்லுவரே.

பரமப்பிரகாசம்

பண்-பழம்பஞ்சுரம். பண்-கொல்லி

ஐங்கை சூடிறை புதல்வ ரோகன கந்த மாதன வீசரோ
வங்க மாறடை யைய ரோதுடிக் கையு ரோவெறி சூலமே
செங்கை மீதணி தேவ ரோசிவை செல்வ ரோசுர குஞ்சரி
[illegible] ங்க ரோநமை யடிமை கொண்டவொர் பரமரே.

வேரி கொண்ட கடம்ப ரோகுற மின்னி டஞ்செ லிடம்பரோ
வாரி யுண்டவர் குரவ ரோபவ னிறைவ ரோவறு மங்கைமார்
பீரை யுண்ட புநீத ரோவடி பேணு மன்பர்க ளன்பரோ
பார ருந்தவ ரரைய ரோநமை யடிமை கொண்டவொர் பரமரே.

ஏசி லாத சுரேச ரோசக தீச ரோபர மேசரோ
காசி லாவரு ளாள ரோவுழல் கான டாக்கொரு தேரரோ
வாசி லாவரு ளாச லப்பெய ரானி னைந்த குகேசரோ
பாச மாமல நாச ரோநமை யடிமை கொண்டவொர் பரமரே.

வாதனை நீக்கமன்றுட்டு

பண் - தக்கராகம்

பூவா ரோர்முடி மலரய னரிமால்
புதுமா மலர்கொண் டருச்சித்தே
தேவா காவென விறைஞ்சிரு சரணு
சிவனே செவ்வேட் பெயர்நாதா
தாவா னோவெனுங் கலிதனி லமிழ்ந்தோன்
றலைவா காவென் றொலித்தாலே
வாவா வென்றெடுத் தணைத்தருள் புரியா
மனமே னீவந் தருளாயே.

பேழ்வாய்ப் பூதர்கள் பலபல பறைகள்
பிசகா மேகொட் டிடநடமே
காழ்வீ ரார்கழ லொலிதர வுழல்வோர்
கமழ்தே ளேறு மலர்ப்பாதா
தாழ்வா னோவெனுங் கலிதனி லமிழ்ந்தோன்
றலைவா காவென் றொலித்தாலே
வாழ்வோய் வாவென வெடுத்தருள் புரியா
மனமே னீவந் தருளாயே.

குமரா நீடொளி யருணையின் பெயரோன்
குருவே கோவே கூர்த்தவயி
லமலா பாதக மடுசிவ மணியே
யடியேன் பாவிற் குரியோனே
தமமா நோவெனுங் கலிதனி லமிழ்ந்தோன்
றலைவா காவென் றொலித்தாலே
யெமனீ வாவென வெடுத்தருள் புரியா
தவனோ நீவந் தருளாயே.

துயரறக்குமரர்க்கவிளக்கம்

பண் - நட்டராகம்

மணிம தாணி மார்பினர் மாசில் பரசுப் படையினர்
திணிம யூர வாகனர் சீத மேய நீபவி
யணிவி சாகர் சேவடி யடைவ தேமெய் வீடெனப்
பணிவி வேகர் தூவடி பரவச் சூர்கள் பாறுமே.

நாத கீதப் பிரியர்மெய்ஞ் ஞான யோகத் திருவினர்
பூத நாதர் பொருவிலாப் பூதி திமிரு மேனியர்
வேத நீதர் வேய்ங்குழ லூது வாயர் வேலவர்
பாத நாடு வோரடி பரவச் சூர்கள் பாறுமே.

தீஞ்சொ லருண கிரிசதா சிந்தை செய்ச டானன
ஓஞ்ச ரவண பவநம வோஞ்சி வாய நமகுகா
ஓஞ்ச ரவண குருபரா வோந மோந மவெனுமின்
பாஞ்சு சீலர் பதமலர் பரவச் சூர்கள் பாறுமே.

திருத்தணிகைமலை

பண் - பஞ்சமம்

பொன்னு ரங்க டாங்கு கொங்கைப் பூவையர் மையலிலே
பன்னு ளும்பட் டுழை கொண்டு பநிவனஞ் சேர்முன்னே
தென்னர் வண்டு பாடு தெய்வத் தணிகை நெடுங்கிரிவாழ்
மன்னர் ஞானச் சேய்செம் பாத மலரை வணங்குதுமே.

கூனி யாடிக் கோல தூன்றிக் குறுகி நடந்திளைஞர்
பானெ கிழ்ந்த கஞ்சி யுண்டு பநிவனஞ் சேர் முன்னே
தானி யார்ந்தச் செல்வர் சேருந் தணிகை நெடுங்கிரிவா
ழானி யற்ற சேய்செம் பத்ம வடியை வணங்குதுமே.

உண்ணீ ரன்னஞ் செல்ல லின்றி யுரிரு ளடங் குமுனை
தண்ணீ ரென்று முள்ள வண்மைத் தணிகை நெடுங்கிரிவாழ்
தெண்ணீர் மைச்சு ரேசன் சந்தத் தெருள னிறைநெறியகோன
கண்ணீ ராள ரன்பன் பாத கமலம் வணங்குதுமே.

திருச்செங்கோடு

பண் - நட்டராகம்

நீரு லாநெடு வேணியன் மேல்விழி நின்றெழு சுடராகிச்
சீரு லாம்வர கங்கைப டிந்தறு தெரிவையர் முலையுண்டே
யேரு லாமுரு வம்பல காட்டிமெய் யிறைவியின் பாலருந்திச்
சூரி லான்மலை சென்றவ னுலயஞ் சுடர்திருச் செங்கோடே.

இரவி யேழ்பசுங் கொய்யுளை சந்திர னிரதமென் பவைகளிலுப
நிருதி வாயுகு பேரனு தாசன னீரிறை யிந்திரன்மா
தரும னீடுகைம் மாக்களி லும்பல சாரி புரிந்தருகன்
கருது வார்க்கருள் செய்பதி நன்மணங் கமழ்திருச் செங்கோடே.

மாறி லாக்கஜ நாயகி தன்னைநன் மணம்புரிந் திந்திரற்கோ
ரூறி லாமுடி சூட்டுபு வள்ளியை யுவப்பொடு கைப்பிடித்துக்
காறி லாப்புகழ் பாடிய வெந்தையின் கருத்தினை நிறைவேற்றி
யீறி லாதொளிர் கின்றவ னன்கிருப் பதுதிருச் செங்கோடே.

கழுகுமலைபாதி கந்தகிரிபாதி

தக்கராகம் பண் - கொல்லிக்கௌவாணம்

உலகவெம்மைக் கடல்கடக்கு முறுதியினைத் தாராய்
கலகமிகந் தவர்கருதுங் கழுகுமலை முருகா
விலகலற்ற விருத்திபெறற்கு விரைவிலினி தளியாய்
பலகவிஞர் பரசுகந்த பருவதத்துப் பரமே.

வருதாவெல் லாங்களைதி மனதினினைப் போர்க்கும்
கருதார்க்குங் களிப்புதவுங் கழுகுமலை முருகா
வொருதாழ்வுஞ் சொலவிசையா வுவப்பிலெலை வையாய்
கிருதார்த்த ருள்குகந்த கிரியிருக்குங் கிளியே.

குருப்புகழர் விரும்புமருட் கூத்தினென்னை யாட்டாய்
கருப்புகழர் காணரிய கழுகுமலை முருகா
வருப்புகழர் நாடறிவி லனவரத மென்னைவை
திருப்புகழர் புகழ்ந்தகந்த கிரியுறை சிவமே.

மெய்ம்மார்க்க விளக்கம்

பண் - கொல்லி

நீரகம் பெருகு நாக நிருபனூர் சுதைவார்க் கொங்கைப்
பீரகங் குளிர மார்ந்திப் பிரமனூர் சிரசிற் குட்டி
யோரகத் தமர்ந்த தேவை யிகனிசி சரரைக் காய்ந்த
தீரனை யன்றி வேறு தெய்வநாம் வழிப டோமே.

மாவளை யரிக்கு நேமி வழங்கிய தணிகைச் சேயைக்
கோவரர் பதியை ஞானக் குழவியைக் குமர வேளை
யாவியர் தேவா வானை யறிஞர்க ளகத்திற் றாங்குந்
தேவனை யன்றி வேறு தெய்வநாம் வழிப டோமே.

காய்சரு கருந்து முவ்வோர் கருத்தினுக் கிசைந்து ளானை
யோய்வறு புகழ்கொ ரான்றேன்சொல் லொருவணை புறம்பரமார்க்கப்
பேய்கடா முணராச் சூரைப் பெருஞ்சிவ யோகர் பேறுஞ்
சேய்தனை யன்றி வேறு தெய்வநார் வழிப டோமே.

திருவகுப்பு

மெத்த மெத்த வக்ர மத்தின்
மெத்த மெத்த விக்ர மத்தின்
மெத்த மெத்த வுக்ர வெற்றி மிருபாசமே

விட்டு விட்டு றுக்கு றுக்கு
கட்டு கட்டு குத்து குத்து
வெட்டு வெட்டெ னச்சி னத்து நமனுடியே

சத்த மிட்ட தட்டி கெட்டெ
யிற்றி னைக்க டித்து றுக்கு
தர்க்க மிட்டெ னைப்பி டிக்க வருபோதிலே

தத்த ளிக்கு புத்தி யைத்தி
டப்ப டுத்தி யொத்தி டத்த
ணிப்பு றுத்தி மெய்த்து ணைக்கு வரவேணுமே

எத்த லத்து மெப்ப திக்கு
மெப்ப டிக்கு மெச்ச ரித்து
நற்ப தத்தை யுச்ச ரிக்கு நினைவாகியே

இட்டம் வைத்த வர்க்க நுக்ர
கச்ச முத்ர வித்தை யிற்ப்ர
சித்த நித்ய முத்த மிழ்க்கு — மருள்போதனே

அத்ர பத்ர சித்ர மிட்ட
யிற்ப டைத்த யிற்கி ணைத்த
லர்க்க னுற்ற பொற்கு றத்தி — மணவாளனே

அத்த னுக்கு மைக்கி தத்த
புத்ர சித்தி முத்தி யைச்செ
யற்பு தச்சி வக்கி ரிக்குள் — முருகேசனே.

கந்தரலங்காரம்

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத வென்னைப்ர பஞ்சமென்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட வாசெஞ் சடாடவிமேல் [னுஞ்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன்க்ரு பாகரனே.

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்றபேதைகொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பி னன்மெல்ல மெல்லவுள்ள
அரும்புந் தனிப்பர மாநந்தந் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே.

சீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்மரிப் பார்வெறுங் கர்மிகளே.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வெற்றி வேற்பெருமாள்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே.

சிந்திக் கிலேனின்று சேவிக் கிலேன்றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக் கிலேனொன்றும் வாழ்த்து கிலேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக் கிலேன்பொய்யை நிந்திக்கி லேனுண்மை சாதிக்கி
புந்திக் கிலேசமுங் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கே. [லேன்

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே.

படிக்கின் றிலைபழ நித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலைமுரு காவென் கிலைமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபர மானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்கினியே.

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த
தாடாள னேதென் தணிகைக் குமரநின் றண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும்
பாடாத நாவு மெனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின்
வீட்டிற் புகுதன் மிகவெளி தேவிழி நாசிவைத்து
மூட்டிக் கபாலமு லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே.

வணங்கித் துதிக்க அறியா மனித ருடனிணங்கிக்
குணங்கெட்ட துட்டனை யீடேற்று வாய்கொடி யுங்கழுகும்
பிணங்கத் துணங்கை யலகைகொண் டாடப் பிசிதர்தம்வாய்
நிணங்கக்க விக்ரம வேலா யுதந்தொட்ட நிர்மலனே.

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோட னைச்சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே.

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுகொம் பிலாத தனிக்கொடிபோற்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

கந்தரந்தாதி

உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரணம் பரருயிர்சேர்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரண மருணைவெற்பாள்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரணந் தனமுமொப்பில்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரணஞ் சரணுனக்கே.

திருவாவி னன்குடி பங்காள ரெண்முது சீருரைச
திருவாவி னன்குடி வானார் பரங்குன்று சீரலைவாய்
திருவாவி னன்குடி யேரகங் குன்றுதொ றாடல்சென்ற
திருவாவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே.

தினைவேத் தியன்பு செய் வேந்தன் பதாம் புயத்திற்பத்திவுர்
தினைவேத் தியமுகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றினந்தீத்
தினைவேத் தியர்நெறி செல்லாத விந்தியத் தித்தியினத்
தினைவேத் தியங்குயிர் கூற்றாரிலாசிடுஞ் சீயுடம்பே.

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதுடன் சேர்ந்த செந்திற்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தவென்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாறவே தருஞ் சேதமின்றே.

தீட்டப் படாவினி யுன்னாலென் சென்னி கறைப்பிறப்பில்
தீட்டப் படா வியவரல்லன் யான்றிக்கு நான்மருப்புத்
தீட்டப் படா விதமுகாசலன் சிறை விட்டவன்றாள்
தீட்டப் படாவி வனையே நினைவன்றிசாமுகனே.

செல்வந் திகழு மல நெஞ்சமே யவன் றெய்வமின்னோர்
செல்வந் திகழு நமதின்மை தீர்க்குமெவ் கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழுந் திருக்கையில் வேறினை காத்த செல்வி
செல்வந் திகழு மணவாள னல்குந் திருவடியே.

திருத்தொடையல்

அனந்தமறை யுன்னறிவாய் விளங்கவென
வாறுமுக வடிவே காட்டித்
தனந்தனியா வந்தசிவ சரவணனே
பிரணவனே சாமீ யுன்றன்
மனங்கனிய யாரெழுகும் வகையையுணர்ந்
தெனையறிய வரமீந் தென்னைக்
கனம்படவும் வைப்பதுநின் கடனேயேன்
றனுதினமுங் கருதா நின்றேன்.

அகத்தியனக் கிரனனி தவத்தினுயர்
நாரதனல் லருளே பெற்று
மிகுத்ததிருப் புகழ்புகன்ற கருத்துளனு
மேனையவுண் மெய்யோ ரெல்லாம்
மகத்துவமுற் றுய்யவடி யளித்தசிவ
னேயெழில்கொண் மயிலி லேறும்
பகத்தரள மேயுனது பதப்போது
பழிச்சவருள் பண்ணு யெற்கே.

அண்டமுத லணுக்கடையாய்க் கண்டசரா
சரங்களெலா மருளா முன்றன்
பண்டமெனத் தெரிதலினு னுனக்கிவனு
னிசைக்கவொரு பரிசுங் காணேன்

கொண்டதமி யேன்வணக்கந் தனைத்திருத்தி
யாகவிங்கே கொள்வா யென்று
அண்டிநின்றே னின்னடிக்கே பொலம்பொலிந்த
வயில்சிகண்டிக் கரசே யன்றே.

நின்னடித்தொண் டானதிரு மாலாதி
தேவரெல்லா நின்க டைக்கண்
தன்னருளைக் கொண்டலவோ சருவநவ
சித்திகளுந் தடத்த மாக
இன்னமிருந் தாற்றிடவு மிகல்படைத்தா
ரோயிற்கை யீசா வுன்றன்
நன்னயப்பொன் னடித்துணைகொ ளென்போல்வார்
நலமெனென நவில்வேன் மன்னே.

பிரமனைத்தாள் கொண்டுதைத்தாய் பிரணவத்தின்
பொருளானாய் பிறைமா கங்கை
திருமுடிக்கண் ணணியுமுக்கட் கடவுளுக்கு
முபதேசஞ் செய்தா யிந்த்ரன்
பருவரலை நீக்கியருந் துறக்கமளித்
தாய்விபுதர் பதியே யார்க்குங்
குருகுகனென் றணிமறைகள் குயிலும்வண
மெனக்குமருள் குயிற்றுண் ணுயோ.

தமருகத்தை மூவிலையை யெழிற்பிணையைப்
பிடித்ததிருச் சயமா தேவன்
அமர்கயிலைப் பதியெமக்குத் திருக்கோயி
லென்னினுமெம் மடியார் நெஞ்சே
எமதிருப்பென் றெஞ்ஞான்று மிருந்தெங்கு
மேநிறைந்த விறையே யிந்தக்
குமரகுரு தாசனைக்கை விட்டுவிடா
டற்காக்குக் கோடி யன்றே.

கந்தரநுபூதி

ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியானை சகோ தரனே.

உல்லாச நிராகுல யோக விதச்
சல்லாப விநோதனு நீ யலையோ
எல்லாமற என்னை யிழந்த நலஞ்
சொல்லாய் முருகா சுரபூ பதியே.

வானோ புனல்பார் கனல்மா ருதமோ
ஞானோ தயமோ நவில்நான் மறையோ
யானோ மனமோ எனையாண் டவிடந்
தானோ பொருளா வதுசண் முகனே.

வளைபட் டகைம் மாதொடு மக்க ளெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்
தொளைபட் டுருவத் தொடுவே லவனே.

மகமாயை களைந்திட வல்ல பிரான்
முகமாறு மொழிந்து மொழிந் திலனே
அகமாடை மடந்தைய ரென் றயருஞ்
சகமாயை யுள்நின்று தயங் குவதே.

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா அநுபூதி பிறந் ததுவே.

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே.

வேல் விருத்தம்

மகரமளறிடைபுரள உரககண பணமவுலி
மதியுமிர வியுமலையவே
வளரெழிலி குடருழல இமையவர்கள் துயரகல
மகிழ்வுபெறு மறுசிறையவாஞ்
சிகரவரை மனைமறுகு தொறுநுளைய மகளிர்செழு
செநெல்களொடு தரளமிடவே
செகசிரப கிரதிமுத னதிகள்கதி பெறவுததி
திடரடைய நுகரும் வடிவேல்
தகரமிரு கமதமென மணமருவு கடகலுழி
தருகவுளு முறுவளெயிறுந்
தழைசெவியு நுதல்விழியு முடையவொரு கடவுள்
தருதுணைவ னமரர்குயிலுங் [மகிழ்
குகரமலை யெயினர்குல மடமயிலு மெனவிருவர்
குயமொடமர் புரியுமுருகன்
குமரனறு முகனெதிரும் விருதுநிசி சரரணிகள்
குலையவிடு கொடியவேலே.

மயில் விருத்தம்

சந்தான புஷ்பபரி மளகிண் கிணீமுகச்
சரணயுக ளமிர்தப்ரபா
சந்த்ரசே கரமூஷி காரூட வெகுமோக
சத்யப்ரி யாலிங்கனச்

சிந்தா மணிக்கலச கரகட கபோலத்ரி
யம்பக விநாயகன்முதற்
சிவனைவலம் வருமளவி லுலகடைய நொடியில்வரு
சித்ரக் கலாபமயிலாம்

மந்தா கினிப்ரப வதரங்க விதரங்க
வனசரோ தயகிர்த்திகா
வரபுத்ர ராஜீவ பரியங்க தந்திய
வராலன் குலிசாயுதத்

இந்த்ராணி மங்கல்ய தந்துரக்ஷா பரண
இகல்வேல் விநோதனருள்கூ
ரிமையகிரி குமரிமக னேறுநீ லக்ரீப
ரத்நக் கலாபமயிலே.

குமாரஸ்தவம்

ஓம் ஷண்முகபதயே நமோநம:
,, ஷண்மதபதயே நமோநம:
,, ஷட்க்ரீவபதயே நமோநம:
,, ஷட்கிரீடபதயே நமோநம:
,, ஷட்கோணபதயே நமோநம:
,, ஷட்கோசபதயே நமோநம:
,, நவநிதிபதயே நமோநம:
,, சுபநிதிபதயே நமோநம:
,, நரபதிபதயே நமோநம:
,, ஸுரபதிபதயே நமோநம:
,, நடச்சிவபதயே நமோநம:

ஓம் ஷடக்ஷரபதயே நமோநம:
,, கவிராஜபதயே நமோநம:
,, தபராஜபதயே நமோநம:
,, இஹபரபதயே நமோநம:
,, புகழ்முநிபதயே நமோநம:
,, ஜயஜயபதயே நமோநம:
,, நயநயபதயே நமோநம:
,, மஞ்சுளபதயே நமோநம:
,, குஞ்சரீபதயே நமோநம:
,, வல்லீபதயே நமோநம:
,, மல்லபதயே நமோநம:
,, அஸ்த்ரபதயே நமோநம:
,, சஸ்த்ரபதயே நமோநம:
,, ஷஷ்டீபதயே நமோநம:
,, இஷ்டிபதயே நமோநம:
,, அபேதபதயே நமோநம:
,, ஸுபோதபதயே நமோநம:
,, வியூஹபதயே நமோநம:
,, மயூரபதயே நமோநம:
,, பூதபதயே நமோநம:
,, வேதபதயே நமோநம:
,, புராணபதயே நமோநம:
,, பிராணபதயே நமோநம:
,, பக்தபதயே நமோநம:
,, முக்தபதயே நமோநம:
,, அகாரபதயே நமோநம:
,, உகாரபதயே நமோநம:
,, மகாரபதயே நமோநம:
,, விகாசபதயே நமோநம:
,, ஆதிபதயே நமோநம:
,, பூதிபதயே நமோநம:
,, அமாரபதயே நமோநம:
,, குமாரபதயே நமோநம:

பரஞ்சுடர்க்கண்ணி

ஆரணமு மாகமமு மங்கிங் கெனுதுபரி
பூரணமாச் சொல்லும் பொருளே பரஞ்சுடரே.

எப்பா ருளாரு மிறைஞ்சும் பலமதங்கட்
கப்பா லிருக்கு மறிவே பரஞ்சுடரே.

ஒன்று மருவாக வொன்று முருவாக
என்றுங் குருவா யிருக்கும் பரஞ்சுடரே.

இருவினைக் கட்டொழிந்த வேகாந்த மோன
குருபர மாயசிவக் குன்றே பரஞ்சுடரே.

மூவுலகு மெச்சு முசுகுந்த னக்கிர
தேவனுய்ய நல்லருள்செய் தேவே பரஞ்சுடரே.

அடியா மருளை யடைந்தவடி யாருட்
குடியா யிருக்குங் குகனே பரஞ்சுடரே.

பாவிற்று வாழ்பவர்போற் பாடாது பாடுநர்தந்
நாவிற் குடியிருக்கு நட்பே பரஞ்சுடரே.

சீராருஞ் செல்வத் திருவடிக்கா ருண்ணியவோம்
வாரா துணர்வும் வருமோ பரஞ்சுடரே.

பெண்சாதி பிள்ளையெனும் பித்தேறிச் சாகாமற்
கண்சாடை செய்தே கடத்தாய் பரஞ்சுடரே.

பெண்ணோக்க மென்னும் பிசாசம் பிடித்தலைத்துப்
புண்ணுக்கா வண்ணம் புரப்பாய் பரஞ்சுடரே.

முக்கால முந்தெரிந்து மோன மதுவருந்தற்
கெக்கால முந்துணையா யெய்தாய் பரஞ்சுடரே.

இந்திரியப் பேய்க ளெனைத்தொடர்ந் தரிக்காமல்
சந்ததமு நன்னூட்டந் தாராய் பரஞ்சுடரே.

பொன்மயிற்கண்ணி

சொல்லரிய சின்மயமாச் சொல்லவுள்ள பூரணமாம்
வல்லவனை நான்கூடி வாழ்வேனோ பொன்மயிலே.

அயிலைப் பிடித்தானை யம்பரமாள் கோனைக்
கயிலைப் பதியானைக் காண்பேனோ பொன்மயிலே.

தேடக் கிடையாத செல்வமுடை யானையினிக்
கூடிநனி வாழ்வேனோ கூறாய்நீ பொன்மயிலே.

சித்திரத்தி னும்பொறிக்க வொண்ணாத் திருவழகைச்
சித்தத்தி னுலணைந்தாற் றீருமோ பொன்மயிலே.

வருவானோ வாரானோ வென்னுமோ ஐயம்
கருகவொரு நிச்சயந்தான் காட்டாயோ பொன்மயிலே.

கட்டிக்கொள் வேனெனவே கைப்பரிச மிட்டதுரை
எட்டிப்பா ராதிருப்ப தென்னேயோ பொன்மயிலே.

கட்டழக னெங்கோன் கமல சரணானை
எட்டிப் பிடிக்கவகை யில்லையோ பொன்மயிலே.

தேவாதி தேவன் சிவஞான தேசிகனை
வாவென் றழைத்துவர மாட்டாயோ பொன்மயிலே.

திக்கனைத்தும் போற்றவுள்ள சித்தாந்த முத்தையற்குப்
பக்குவப்பட் டேனெனநீ பன்னாயோ பொன்மயிலே.

வேலைப் பிடித்தசெங்கை வேந்தை யழைக்கவுன் றன்
காலைப் பிடித்தேனென் காதலாற் பொன்மயிலே.

பொன்னாசை பெண்ணாசை பூவாசை நாடேனீ
என்னாசை நாதற் கியம்பிடாய் பொன்மயிலே.

இன்பக் கடல்படிந்த வெந்தை யருணகிரி
வன்பக் கிசைந்தவனை யாளவுரை பொன்மயிலே.

குருபரக்கண்ணி

பூவேறு கோனும் புரோகிதனும் புங்கவரும்
நாவார வாழ்த்து நலமே குருபரனே.

அண்டபகி ரண்ட மடங்கவொரு பூரணமாக்
கண்டபொரு ளீயேயென் கண்ணே குருபரனே.

எல்லாரு நல்லகதி யெய்தவென்று மாமறைகள்
சொல்வதுபோ னுமிங்கே சொன்னேன் குருபரனே.

மாசற்ற வுன்னைவிட்டு மண்ணைகளை யேவணங்கற்
காசைப் படுவோ ரதிகங் குருபரனே.

தீபந் தனையேற்றிச் செங்கைகுவிப் பார்களருட்
டீப மிருக்குநிலை தேரார் குருபரனே.

எங்கு மிருக்குமென்பா ரின்னவித மென்றறியார்
அங்கிங் கெனவே யலைவார் குருபரனே.

சின்றைட் டொழுதுவினைச் சேர்வாற் றுயருறுகால்
உன்னைவிட்டு நிற்பவரு முண்டே குருபரனே.

செல்வமிருந் தால்வணங்கிச் செல்வமொழிந் தால்விடு
ஒல்குமிடை வேசியரை யொப்பார் குருபரனே. [வோர்

கண்டிறுமாப் புற்றிருக்கக் காட்டலரு மொன்னுமொழி
கண்டேனென் மட்டிலதைக் காணேன் குருபரனே.

என்னடியார்க் கெஞ்ஞான்று மின்னலழி வேனெனநீ
சொன்னசொல் வீணோமோ சொல்லாய் குருபரனே.

சிந்தித்த வெல்லாந் சிவஞான தேசிகமாப்
பந்தித்து வைக்கவருள் பண்ணாய் குருபரனே.

அண்ண லருணகிரி யன்புக் கிரங்கியவோர்
தண்ணளிதந் தாளெனையுந் தாய்போற் குருபரனே.

பகைகடிதல்

திருவளர் சுடருருவே சிவைகர மமருருவே
அருமறை புகழுருவே யறவர்க டொழுமுருவே
இருடபு மொளியுருவே யெனைநினை யெனெதிரே
குருகுகண் முதன்மயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

மறைபுக ழிறைமுனமே மறைமுதல் பகருருவே
பொறைமலி யுலகுருவே புனநடை தருமுருவே
இறையிள முகவுருவே யெனைநினை யெனெதிரே
குறைவரு திருமயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

இதரர்கள் பலர்பொரவே யிலறுறை யெனெதிரே
மதிரவி பலவெனதேர் வளர்சரணிடை யெனமா
சதுரொடு வருமயிலே தடவரை யசைவுறவே
குதிதரு மொருமயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

பவநடை மனுடர்முனே படருரு மெனெதிரே
நவமணி நுதலணியோர் நகைபல மிடறணிமால்
சிவணிய திருமயிலே திடமொடு கொடிவலமே
குவலயம் வருமயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

அழகுறு மலர்முகனே யமரர்கள் பணிகுகனே
மழவுரு வுடையவனே மதிநனி பெரியவனே
இழவில ரிறையவனே யெனைநினை யெனெதிரே
குழகது மிளிர்மயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

கருணை பெய்கனமுகிலே கடமுனி பணிமுதலே
அருணை யனரனென வேயகநினை யெனெதிரே
மருமலரணி பலவே மருவிடு மளமயிலே
குருபல வவிர்மயிலே கொணர்தி யுனிறைவனையே.

[குறிப்பு:—இப்பகுதியை பத்தியுடன் பாராயணஞ் செய்வோ
[illegible]]

சண்முக நாமாவளி

ஹரஹர	சிவசிவ	சண்முக	நாதா
ஹரஹர	சிவசிவ	ஷண்முக	நாதா
ஹரஹர	சிவசிவ	பரம	விலாசா
ஹரஹர	சிவசிவ	வபய	குகேசா
அருண	கிரிபரவு	மருணொரி	நாதா
தரும	வறுவர்புகழ்	சக்தை	பாதா
அரிபிர	மாதிக	டொழு	வடிவேலா
திருவடி	நாரவை	ருள முறை	சீலா
கணிணிய	குருநிக	மெஞ்ஞாதி	வீரா
சனனவெய்	தறவளி	தநுபர	மேசா
பாசா	பாச	பாப	விநாசா
மாசே	ஞுத	மான	நடேசா
போஜா	ஸாஜா	பூஜகர்	நேசா
தேஜா	ராஜா	தேவஸ	மாஜா
நீங்குவை	யருளொரு	திருவா	ரமுகே
ஒங்சர	வணபவ	வருவே	யருவே.

பெரியசாமி வணக்கம்

கங்கை வார்கிடைக் கடவுள் சேயெனுங்
கந்த வேள்சய சீய சவ்விய

புங்கன் மாணவ கருளோம் பாதகப்புரிந்த
வோர் மறு டற்கி ரங்கியப்

பங்கம் வீட்டிமுன் கொண்ட துண்டனைப்
பகரன் மெய்யெனி லெளிய னேனமும்

மங்க மாய்த்தருள் புரிவை யேயருள்
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

சிந்திற் குந்தனு வாவிக் குந்தடச்
சிகரிக்குஞ் சிறு திடருக்குங் கடத்
தந்திக்குங் குழைப்ப ன்றிக்கும் வியன்
றழ்வெம் மட்டம் மட்டெற்கு நின்னருள்
சிந்திக்கும் பெரியர்க்கு முண்டி திற்
சிறிய னுய்யுமா றெங்ஙனெ னற்கினி
வந்திக்கும் முனை யன்றித் திக்கிலை
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

அனலிக்கும் மினும்பு பூவுக்கும் மலய
சந்துக்குங் குழை யளக்கர்க் குஞ்சுக
மனுவுக்கும் பிறமறை கட்கும் முள்ள
மாற்ற மெம் மடங்கம் மடங்கருட்
டனுவர்க்குஞ் சிறியவ னுக்குஞ் சொலத்
தடையொர ற்பமு மிலையுனைப் பணி
மனமுற்றுங் கொனுந்தளர் வுற்றேய்வன் கொல்
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

அரிய புத்தியின் மிருக மொப்பவிங்
கருந்தலும் பொருந்தலு மின்பா மெனத்
திரியுன் மத்தரைப் பொருவ நிற்பணி
சிரியனுந் திரிந்திடி னருட்டி றன்
விரிமதர்ப் பினர்பொலி வியக்க மெவ்
விதமுறுஞ் சுகமு தவு நல்லருள்
வரியளித்தருள் புரிதி யொப்பி லென்
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

சுடரின் மேலு மெலுந்துப் பாச்சியஞ்
சொரிய வஃதவிந் திடுவதுண் டெனின்
விடய மோகமு ந்தம சுளேற்கற
விதியுண்டா மெனப் புகற லாமைய

கடவுளா யநின் கருணை நோக்க
மென் கண்ணினுந் தடையாகு மேற்றொடர்
மடமை விடவு மிடனுண்டோ சொல்லு
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

ஈச போற்றி நன்னேச போற்றி
யெம்மிறைவ போற்றி யெம்பெரும போற்றிசூர்
நாச போற்றி மெய்ப்போச போற்றி
யொர்நாத போற்றி யென்றோதும் வாய்ப்புடைத்
தாச ரேத்த ருறைசலப் பெயர்ச்
சாது பாத்தலைவா வுனைப் புணர்
மாசி லாக்கதி வேண்டு மாண்டருள்
வரத சாகரப் பெரிய சாமியே.

திருக்கந்தர் திருப்பல்லாண்டு

பண் - பஞ்சமம்

பொன்னுயர் நாட்டிறை புத்திரி தனைமன்றல்
புரிந்துசெந் தினைகாத்த
மின்னினை மாமணஞ் செய்தரு ளுடிய
வித்தகர் தமையாண்டு
நன்னல நல்கருள் வேந்தென விளங்குபு
நான்மறை களும்விரித்துப்
பன்னரும் பரமென விருக்குநந் தேவுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

மூப்பறு கட்டிள மைத்திரு மேனியு
மூப்புடை யார்க்கெல்லாம்
மூப்புடை மேன்மையு மூப்புடை யாவிகண்
முழுவது மூப்பிளமை

யாப்பறு மாறெமை யாள்கும ராவென
நாடிறை மையுமல்கு
பாப்பணை யான்மரு மானெனும் வேலற்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

அன்னையின் மேம்படு கருணையி னாற்குக
னடிகளைப் புகழ்தாசன்
தன்னைமெய் யடியவ னுக்கவென் றகம்புறஞ்
சார்ந்துவந் தேற்றமதி
சொன்னவ னையனு பூதிசொன் னவற்கூறு
சூராறுத் தெவராலும்
பன்னவொ ணாநல நல்கிய குகனுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

கட்டியம்

ஸ்ரீராஜாதி ராஜ ராஜ பரமேச்வர குமார பகவானுக்கு ஜய
தேவாதி தேவ தேவ பரமேச்வர சிவஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு ஜய
ஸ்ரீவல்லி தேவசேனு சமேத சர்வ சுப லக்ஷணனுக்கு ஜய
ஞான சக்திதர ஞானப்பிரகாச சுவாமிக்கு ஜய
குக்குடத் துவஜ ஹஸ்த வஜ்ர பாணிக்கு ஜய
மயூரவாகன மகாகிருபாநிதிக்கு ஜய
அருணகிரிநாத ஆனந்த பராபரனுக்கு ஜய
மஹாதேஜோமண்டலத்தாரைக் காத்தருள் கடவுளுக்கு ஜய.

அங்கபூஜை

ஓம்	வல்மீக பவஸுர வந்தித பாதாயநம:	பாதவ்	பூஜயாமி	திருவடி
,,	லோகநாதாயநம:	குல்பவ்	,,	கணுக்கால்
,,	ரவ்தரயேநம:	ஜம்கே	,,	முழங்கால் கீழ்
,,	ஜிதாஸுர ஸைநிகாயநம:	ஜாநுநீ	,,	முழங்கால்
,,	பயநாஸநாயநம:	ஊருட	,,	தொடை
,,	குஹாயநம:	குஹ்யம்	,,	மூலாதாரம்
,,	திரியம்பகாயநம:	மேட்ரம்	,,	குறி
,,	ரத்ந கிம்கிணி நூபுர கட்யைநம:	கடிம்	,,	இடை
,,	ஹேரம்பஸகோதராயநம:	உதரம்	,,	வயறு
,,	பக்த பாலநாயநம:	நாபிம்	,,	தொபபுள்
,,	விஸால வக்ஷஸேநம:	வக்ஷஸ்தம்	,,	மார்பு
,,	பக்த சுகிர்த ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதாயநம:	ஹ்ருதயம்	,,	மார்புகுழி
,,	க்ர்த்திகாஸ் நம்தபாயநம:	ஸ்தனவ்	,,	ஸ்தனம்
,,	குக்குடத்வஜாயநம:	கக்ஷம்	,,	அக்குள்
,,	வல்லிதேவ சேனபதயேநம:	ஸ்கந்தம்	,,	தோள்
,,	ஸத்ரு ஜயோர்ஜிதபாகவேநம:	பாஹூன்	,,	கைகள்
,,	அபயப்ரதான ப்ரஸஸ்தஸக்தி ஹஸ்தாயநம:	ஹஸ்தான்	,,	ஹஸ்தம்

[illegible]கரஸ்ருஜகம்டாயநம :	கண்டம்	பூஜயாமி	கழுத்து
,, ஷண்முகாயநம :	முகாணி	,,	முகம்
,, ப்ரிதபாவநாயநம :	சுபுகம்	,,	மோவாய்கட்டை
,, வேத ஜிஹ்வாயநம :	ஜிஹ்வாம்	,,	நாக்கு
,, பஸ்மோதூளித விக்ரஹாயநம :	தந்தான்	,,	பற்கள்
,, மகேஸ்வராயநம :	ஒஷ்டம்	,,	உதடு
,, புருஷஸ்ரேஷ்ட ஸுநாஸநாயநம :	நாஸிகா	,,	மூக்கு
,, ஹிரண்யகுண்டல கர்ணயநம :	கர்ணவ	,,	காது
,, புண்ய மூர்தயேநம :	ஸ்ரவணநி	,,	கேட்டல்
,, த்விஷண்ணேத்ர கமலலோசநாயநம :	நேத்ரே	,,	கண்கள்
,, த்ரிலோக ஜனகாயநம :	ப்ருவவ்	,,	புருவம்
,, கஸ்தூரி திலகாஞ்சித பாலநேத்ர ஸுதாயநம :	லலாடாணி	,,	நெற்றி
,, திரிலோக குரவேநம :	ஸிராம்ஸி	,,	சிரசு
,, கம்காதர ஸுதாயநம :	மகுடம்	,,	கிரீடம்
,, வேதஸுரோ வேத்யாயநம :	ஊர்த்தானம்	,,	உச்சி
,, பாலக்ரஹோச்சாடந ஸேநாபதயேநம :	ஸர்வாம்காநி	,,	ஸர்வாங்கம்

ஸ்ரீ ஷண்முக அஷ்டோத்தரசத நாமார்ச்சனை

அங்கந்யாஸ :

ஓம் அஸ்யஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய அஷ்டோத்தரசத ஸ்தோத்ர மாலிகா மஹாமந்த்ரஸ்ய - ப்ரஹ்மாருஷி : அநுஷ்டுப்சந்த : ஸுப்ரஹ்மண்யோதேவதா - சரஜன்மாக்ஷ இதிபீஜம் - சக்திதரோக்ஷய கார்த்திகேய இதிசக்தி : க்ரௌஞ்சதர இதிகீலகம் - சிகிவாஹந இதிகவசம் - ஷண்முகாட இதித்யாநம் - ஸ்ரீ ஸுப்ரஹமண்ய ப்ரஸாத ஸித்யர்த்தே ஜபேவிநியோக :

ஓம், சம் ஓங்காரஸ்வரூபாய ஓஜோதராய ஓஜஸ்விநே நமஸ்ஸம் ஹ்ருதாய இஷ்டசித்தாத்மநே பாஸ்வரரூபாய அங்குஷ்டாப்யாம்நம :

ரம் ஷட்கோண மத்யநிலயாய ஷட்கிரீடதராய ஸ்ரீமதே ஷடாதாராய தர்ஜநீப்யாம்நம :
வம் ஷண்முக சரஜன்மநே சுபலக்ஷணாய சிகிவாஹநாய மத்யமாப்யாம்நம :
ணம் க்ருசாநு ஸம்பவாய கவசிநே குக்குடத்வஜாய அநாமிகாப்யாம்நம :
பம் கந்தர்ப்பகோடி தீப்யமாநாய த்விஷட் பாஹவே த்வாதசாக்ஷாய கநிஷ்டிகாப்யாம்நம :
வம் கேடதராய கட்கிநே சக்திஹஸ்தாய கரதல கரப்ருஷ்டாப்யாம்நம :

ஓம், சம் ஓங்காரஸ்வரூபாய ஓஜோதராய ஓஜஸ்விநே நமஸ்ஸம் ஹ்ருதாய இஷ்டசித்தாத்மநே பாஸ்வரரூபாய ஹ்ருதயாயநம :

ரம் ஷட்கோணமத்ய நிலயாய ஷட்கிரீடதராய ஸ்ரீமதே ஷடாதாராய சிரஸேஸ்வாஹா :
வம் ஷண்முக சரஜன்மநே சுபலக்ஷணாய சிகிவாஹநாய சிகாயை வௌஷட் :
ணம் க்ருசாநு ஸம்பவாய கவசிநே குக்குடத்வஜாய கவசாயஹும் :
பம் கந்தர்ப்பகோடி தீப்யமாநாய த்விஷட் பாஹவே த்வாதசாக்ஷாய நேத்ரத்ரயாயவௌஷட் :
வம் கேடதராய கட்கிநே சக்திஹஸ்தாய அஸ்த்ராய பட் :
இம் பூர்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த :

த்யாநம் ||

கநககுண்டலமண்டிதஷண்முகம்
வநஜராஜவிராஜிதலோசநம் ।
நிசிதசஸ்த்ரசராஸநதாரிணம்
சரவணோத்பவசம்புஸுதம்பஜே ||

1. ஓம் அசிந்த்யசக்தயேநம :
2. ,, அக்நிபுவேநம :
3. ,, அவ்யக்தலக்ஷணாயநம :
4. ,, ஆபத்விநாசகாயநம :
5. ,, இபவக்த்ராநுஜாயநம :
6. ,, இந்த்ரவந்திதாயநம :
7. ,, ஈட்யாயநம :
8. ,, ஈசபுத்ராயநம :
9. ,, உதாரகீர்த்தயேநம :
10. ,, உதாரதியேநம :
11. ,, ஊர்த்வகதிதாயநம :
12. ,, ருஷிதேவகணஸ்துத்யாயநம :
13. ,, ருசயேநம :
14. ,, லுளிதோத்தாரகாயநம :
15. ,, லூதபவபாசப்ரபஞ்ஜநாயநம :
16. ,, ஏணாங்கதரஸத்புத்ராயநம :
17. ,, ஐச்வர்யதாயநம :
18. ஓம் ஓஜஸ்விநேநம :
19. ,, ஔதாரசீலாயநம :
20. ,, ஔஷதாகாராயநம :
21. ,, அம்சுமதேநம :
22. ,, அம்பிகாதநயாயநம :
23. ,, கார்த்திகேயாயநம :
24. ,, குமாராயநம :
25. ,, க்ரௌஞ்சதாரணாயநம :
26. ,, குக்குடத்வஜாயநம :
27. ,, சலாதராயநம :
28. ,, சக்திநேநம :
29. ,, சட்வாங்கிநேநம :
30. ,, கேசரீஜநபூஜிதாயநம :
31. ,, காங்கேயாயநம :
32. ,, குஹாயநம :
33. ,, கத்யபத்யப்ரியாயநம :
34. ,, கூர்ணிதாக்ஷாயநம :

35. ஓம் கவிக்ரமாயநம:
36. ,, சின்மயாயநம:
37. ,, சாதிதாங்காயநம:
38. ,, சவிச்சதாயநம:
39. ,, ஜகந்நாதாயநம:
40. ,, ஜகத்ஸாக்ஷிணேநம:
41. ,, சஞ்சாநிலமஹாவேகாயநம:
42. ,, ஜ்ஞானமூர்த்தயேநம:
43. ,, ஜ்ஞானமஹாநிதயேநம:
44. ,, டங்காரங்ருத்பவிபவாயநம:
45. ,, டம்பரப்ரபவாயநம:
46. ,, டக்காநாதப்ரீதிகராயநம:
47. ,, தத்வஜ்ஞாயநம:
48. ,, தாரகாரயேநம:
49. ,, ஸ்திதாயநம:
50. ,, ஸ்திராயநம:
51. ,, தயாபராயநம:
52. ,, தாத்ரேநம:
53. ,, த்விஷட்புஜாயநம:
54. ,, த்விஷட்கர்ணாயநம:
55. ,, தந்தசூசேச்வராயநம:
56. ,, தேவஸேநேசாயநம:
57. ,, தர்மபராயநம:
58. ,, த்ருதவ்ரதாயநம:

59. ஓம் நித்யத்ருப்தாயநம:
60. ,, நித்யாநந்தாயநம:
61. ,, புளிந்தகந்யாரமணாயநம
62. ,, பரப்ரஹ்மணேநம:
63. ,, ப்ருதுபராக்ரமாயநம:
64. ,, பணிவராயநம:
65. ,, பணிலோகவிபூஷணாயநம:
66. ,, ப்ருஹத்ரூபாயநம:
67. ,, ப்ரஹ்மேசவிஷ்ணுரூபாயநம:
68. ,, பாலரூபாயநம:
69. ,, பஹுரூபாயநம:
70. ,, பஹுதைத்யவிநாசகாயநம:
71. ,, பவ்யாயநம:
72. ,, பக்தஸம்ப்ரியாயநம:
73. ,, பகவதேநம:
74. ,, மஹாஸேநாயநம:
75. ,, மஹாமாயிநேநம:
76. ,, மங்களப்ரதாயநம:
77. ,, முக்திதாத்ரேநம:
78. ,, மஸ்கராயநம:
79 ,, மோகிநாம்வராயநம:
80. ,, ரமணீயாயநம:
81. ,, ரத்நகுண்டலமண்டிதாயநம:
82. ,, லோகைகநாதாயநம:

,, லீலாவதேநம :
,, வரதாயநம :
,, வைத்யாயநம :
,, வாகீசாயநம :
,, விச்வரூபாயநம :
8. ,, விசாகாயநம :
9. ,, சரஜன்மநேநம :
0. ,, சக்திதராயநம :
1. ,, சிகி வாஹநாயநம :
2. ,, சங்கராயநம :
3. ,, சிவாயநம :
4. ,, ஷண்முகாயநம :
5. ,, ஷட்கிரீடதரஸ்ரீமதேநம :

96. ஓம் ஷடாதாராயநம :
97. ,, ஸ்கந்தாயநம :
98. ,, ஸுப்ரஹ்மண்யாயநம :
99. ,, ஸர்வஜ்ஞாயநம :
100. ,, ஸத்யஸங்கல்பாயநம :
101. ,, ஸ்வயம்ஜோதிஷேநம :
102. ,, ஸ்வயம்புவேநம :
103. ,, ஸச்சிதாநந்தாயநம :
104. ,, ஸர்வதேவமயாயநம :
105. ,, ஸர்வவிக்நவிநாசநாயநம :
106. ,, ஹிரண்மயாயநம :
107. ,, க்ஷேமதாயநம :
108. ,, க்ஷேமங்கர குமாரபரமேச்வராயநம :

ஸ்ரீ தேவசேனா அஷ்டோத்தரம்

ம :

:

ம :

,,
7. ,, ஜ்வலத்கேஸாயைநம :
8. ,, மஹாவீர்யாயைநம :
9. ,, மஹாபலாயைநம :

10. ஓம் மஹாபோகாயைநம :
11. ,, மஹேஸ்வர்யைநம :
12. ,, மஹாபூஜாயைநம :
13. ,, மஹோந்நதாயைநம :
14. ,, மாஹேந்த்ராயைநம :
15. ,, இந்த்ராண்யைநம :
16. ,, இந்த்ரபூஜிதாயைநம :
17. ,, ப்ரஹ்மாண்யைநம :
18. ,, ப்ரஹ்மஜனன்யைநம :

19. ஓம் ப்ரஹ்மரூபாயைநம :
20. ,, ப்ரஹ்மாநந்தாயைநம :
21. ,, ப்ரஹ்மபூஜிதாயைநம :
22. ,, ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டாயைநம :
23. ,, வைஷ்ணவ்யைநம :
24. ,, விஷ்ணுரூபாயைநம :
25. ,, விஷ்ணுபூஜ்யாயைநம :
26. ,, திவ்யஸுந்தர்யைநம :
27. ,, திவ்யாநந்தாயைநம :
28. ,, திவ்யபங்கஜதாரிண்யைநம :
29. ,, திவ்யாபரணபூஷிதாயைநம :
30. ,, திவ்யசந்தனலேபிதாயைநம :
31. ,, முக்தாஹாரவக்ஷஸ்தலாயைநம :
32. ,, வாமலம்பகராயைநம :
33. ,, மஹேந்த்ரதனயாயைநம :
34. ,, மாதம்ககந்யாயைநம :
35. ,, மாதம்கலப்தாயைநம :
36. ,, அசிந்த்யசக்தயேநம :
37. ,, அசலாயைநம :
38. ,, அக்ஷராயைநம :
39. ,, அஷ்டைஸ்வர்யஸம்பந்நாயைநம :
40. ,, அஷ்டமம்களாயைநம :
41. ,, சந்த்ரவர்ணாயைநம :
42. ,, கலாதராயைநம :
43. ஓம் அம்புஜவதநாயைநம :
44. ,, அம்புஜாக்ஷ்யைநம :
45. ,, அசுரமர்தநாயைநம :
46. ,, இஷ்டஸித்திப்ரதாயைநம :
47. ,, ஶிஷ்டபூஜிதாயைநம :
48. ,, பத்மவாஸிந்யைநம :
49. ,, பராத்பராயைநம :
50. ,, பரமேஸ்பர்யைநம :
51. ,, பரஸ்யைநிஷ்டாயைநம :
52. ,, பரமாநந்தாயைநம :
53. ,, பரமகல்யாண்யைநம :
54. ,, பாபவிநாஶிந்யைநம :
55. ,, லோகாத்யக்ஷாயைநம :
56. ,, லஜ்ஜாட்யாயைநம :
57. ,, லயம்கர்யைநம :
58. ,, லயவர்ஜிதாயைநம :
59. ,, லலநாரூபாயைநம :
60. ,, ஸுராத்யக்ஷாயைநம :
61. ,, தர்மாத்யக்ஷாயைநம :
62. ,, து : ஸ்வப்நநாஶிந்யைநம :
63. ,, துஷ்டநிக்ரஹாயைநம :
64. ,, ஶிஷ்டபரிபாலகாயைநம :
65. ,, ஐஸ்வர்யாயைநம :
66. ,, ஐராவதவாஹநாயைநம :

[illegible] ஸ்கந்தபார்யாயைநம :
[illegible] „ ஸத்ப்ரபாவாயைநம :
[illegible] „ ஆம்கபத்ராயைநம :
[illegible] „ வேதவாஸிந்யைநம :
[illegible] „ வேதகர்பாயைநம :
[illegible] „ வேதாநந்தாயைநம :
[illegible] „ வேதஸ்வரூபாயைநம் :
[illegible] „ [illegible]யைநம :
75. „ [illegible]யைநம :
76. „ [illegible]யைநம :
77. „ [illegible]யைநம :
78. „ ப்ர[illegible]யைநம :
79. „ ப்ரீணேஸ்வர்யைநம :
80. „ ஸ்வதாகாராயைநம :
81. „ ஹேமபூஷணாயைநம :
82. „ ஹேமகுண்டலாயைநம :
83. „ ஹிமவத்சங்காயைநம :
84. „ ஹேமயஜ்ஞோபவீதிந்யைநம :
85. „ ஹேமாம்பரதராயைநம :
86. „ பராசக்த்யைநம :
87. „ ஜாகரிண்யைநம :
88. „ ஸதாபூஜ்யாயைநம :
89. „ ஸத்பவாதின்யைநம :

90. [illegible] ஸத்யஸந்தாயைநம :
91. „ ஸத்யலோகாயைநம :
92. „ அம்பிகாயைநம :
93. „ வித்யாம்பிகாயைநம :
94. „ கஜசுந்தர்யைநம :
95. „ திரிபுரசுந்தர்யைநம :
96. „ மஹேன்மன்யைநம :
97. „ ஸுதாநகர்யைநம :
98. „ ஸுரேஸ்வர்யைநம :
99. „ ஸுரசம்ஹாரிண்யைநம :
100. „ விஸ்வதோமுக்யைநம :
101. „ தயாரூபிண்யைநம :
102. „ தேவலோகஜநந்யைநம :
103. „ கந்தர்வஸேவிதாயைநம :
104. „ ஸிததிப்ரதாயைநம :
105. „ ஜ்ஞாநப்ரதாயிந்யைநம :
106. „ ஸிவஸக்திஸ்வரூபாயைநம
107. „ ஸரணாகதரக்ஷணாயைநம :
108. „ தேவஸேனாந்யைநம :
109. „ பரதேவதாயைநம :

தேவஸேனாம்பா அஷ்டோத்தர நாமார்ச்சனம் கரிஷ்யே.